

ပုညလင်

ရည်းစား၏ ရသ

BURMESE
CLASSIC
.COM

- စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၀၆၈၀၃၂
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၂၀၀၀၃၂
- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ မေလ
ပထမအကြိမ်
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - L လင်း
- အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၀၅၀ ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်သင်းသင်းမာ
- ပုညခင်စာပေ၊ (ယာယီ - ၈၅၆)
တိုက်(၆၁)၊ အခန်း(၁၁)
ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း၊ ရန်ကုန်။
- အတွင်းပုံနှိပ် - စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၄၇)၊ (၅၁)လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ် - ဦးမြသိန်း၊ သိန်းမြင့်ဝင်း ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ်(၉၆)၊ (၁၁)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

BURMESE
CLASSIC

ပုည ခင် စာ အုပ် တိုက်

ပုညခင်

ရည်းစား၏ ရသ

၈၉၅-၈၃

ပုညခင်

ရည်းစား၏ ရသ ပုညခင်/ရန်ကုန်

ပုညခင်စာပေ၊ ၂၀၁၂။

၂၈၈-စာ၊ ၁၃ x ၂၀.၅ စင်တီ။

(၁) ရည်းစား၏ ရသ

ရည်းစား - တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကြင်မော်အဖြစ် အထူးရည်မှန်း
ထားသူ။

(မြန်မာ့အဘိဓာန်)

ခလောကမှာ...

ကိုယ်ကျိုးမပက်ဘဲ ရည်းစားထားကြတဲ့သူတွေရှိသလို ...

ကိုယ်ကျိုးရှာ ရည်းစားထားသူတွေလည်း ရှိတယ်။

သင်ရော ... ဘယ်လိုစိတ်ထားနဲ့ ရည်းစားထားမှာလဲ ... ?

(၁)

“ကို... ဒီမှာကြည့်၊ တွေ့လား... အရမ်းလှတယ်နော်၊
ပိုးလက်နဲ့ အရမ်းလိုက်တယ် မဟုတ်လား။”

ဟေဝန်သည် ကိုယ့်မျက်နှာရှေ့မှာ အရောင်ပြုံးပြက်
စွာ လှုပ်ရှားသွားသည့် ကိုယ့်ချစ်သူလေး ပိုးအိမ်ရဲ့ လက်ကလေး
ကို လိုက်ကြည့်ရင်း...

“လှသားပဲ ပိုးရဲ့၊ ပိုးလက်က လှပြီးသားဆိုတော့ ဘာ
လက်စွပ်ဝတ်ဝတ် ကြည့်ကောင်းပါတယ်၊ လက်စွပ်လေး
က အရောင်လက်နေတာပဲနော်၊ ဘာလက်စွပ်လေးလဲ...”

“ဟွန့်... ကိုကလည်း သိပ်တုံးတာပဲ၊ ဒါ... စိန်ရှင်...”

“စိန်ရှင် !... စိန်ရှင်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်...”

“ကြည့်... ကိုတစ်ယောက်ကတော့ တစ်ခါတစ်ခါ သိပ်
ကြောင်တာပဲ၊ စိန်ကို ပြောတာရှင်၊ စိန်... စိန်၊ ဒါ... စိန်
လက်စွပ်”

မူပိုင်ခွင့် စာအုပ်တိုက်

“အစစ်လား...”

“ကြည့်... မေးပုံက ရိုက်ပေါက်၊ အစစ်ပေါ့၊ အစစ်မို့လို့ ပိုးက ဝတ်တာပေါ့၊ ပိုးက ဘာမဆို အကောင်းကြိုက်တယ် ဆိုတာ ကို သိသားပဲ၊ အတူဆို ပိုးက ဝတ်ပါ့မလား၊ စိန်မှ အညံ့စား စိန်တောင် မဟုတ်ဘူး၊ အဖြူအသန့် စိန်”

“ဟုတ်လား၊ စိန်အစစ်ဆိုတော့ ဈေးကြီးမှာပေါ့နော်”

“ကြီးတာပေါ့၊ စိန်သေးသေးလေးတွေနဲ့ ပါးပါးလေး လုပ် ထားတာတောင် ဆယ့်တစ်သိန်း ပေးခဲ့ရတာ”

“ဆယ့်... ဆယ့်တစ်သိန်း!”

“အင်းလေ... ဆယ့်တစ်သိန်း ပါဆို”

“ပိုး ပိုက်ဆံ ဆယ့်တစ်သိန်းနဲ့ ဝယ်လိုက်တာလား”

“ပိုး ပိုက်ဆံတော့ ပိုး ပိုက်ဆံပဲ၊ ဒါပေမယ့် အခုပေးရမယ့် ပိုက်ဆံတော့ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်မှ ပေးရမှာ”

“ဒါ... ဒါဆို... ထုံးစံအတိုင်း အကြွေးပေါ့”

“အင်းပေါ့... အမလေး... လှလိုက်တာနော်၊ ကြည့်လေ လှလေ”

ချစ်သူလေးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြောရင်း သူ့ လက်သူ ထောင်ဖြန့်ကြည့်ကာ ပီတိဖြာဝေ ပြုံးပျော်နေပေမယ့် ဟောဝန့်မှာ တော့ အသက်ရှူ ကြပ်ချင်လာပါသည်။

ဒီရည်းစားလေး ပစ္စည်းတစ်ခု ဝယ်တိုင်း သူ့မှာ တစ်ခါ အသက်ရှူ ကြပ်ရပါသည်။

ပိုးတို့ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေကတော့ ပိုးကို ‘ကြွေး ထုမ’ဟု အမည်သမုတ်ကြတာကို ပိုး မသိပေမယ့် ဟောဝန့် သိပါ သည်။

ပိုးကို သူ ဘယ်လိုပြောပြော ပိုးက အကျင့်ကို မဖျောက်နိုင်ပါ။ ပိုးဟာ အကြွေးသာရမယ်ဆိုရင် ဆင်တောင် ဝယ်မယ့် လူမျိုး...။ ရုပ်ကလေးသာ ချောရှာပေမယ့် ငွေကြေး မပြည့်စုံရှာတဲ့ ပိုးဟာ လှချင်ပချင်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ရှာ။ ရပ်ကွက် ထဲမှာက တစ်အိမ်တက်ဆင်း လှည့်လည်ပြီး အကြွေးရောင်းတဲ့ သူတွေလည်း ရှိတာမို့ ပိုးက တွေ့ရာမြင်ရာကို ငမ်းငမ်းတက် အကြွေးဝယ်တတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်လာပါသည်။ ထို့ကြောင့် မကြာ ခဏ အကြွေးတောင်းခံရသူလည်း ဖြစ်လာရပါသည်။

အကြွေးတောင်းခံရတာကို ပိုး မရှက်ပေမယ့် ဟောဝန့် ကတော့ ရှက်သည်။ ဘယ်နှယ်ဗျာ... သမီးရည်းစားတွေ တစ် ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့် ကြည့်နူးရင်း အအေးသောက် ခနဲကြတုန်းလည်း အကြွေးရှင်က ဘွားခနဲ ရောက်ချလာကာ အကြွေးတောင်းလား တောင်းရဲ့...။ ကိုယ့်မျက်နှာကို ဘယ်မှာသွား ခွက်ထားရမှန်းကို မသိတော့...။ ပိုးကတော့ ဒါမျိုးတွေကို အရေ သူနေပြီ...။

ဟောဝန့် အာပေါက်အောင် ပြောဆိုတာမြစ်ပေမယ့် လည်း ပိုးက နားမထောင်ပါ။ ပြောတုန်းခဏသာ မျက်နှာငယ်

လေးနှင့် ငြိမ်နေပြီး အချိန်တန်တော့လည်း အကြွေးရသော အဝတ် အစားများကို လှတပတ် ဆင်မြန်းလာပြန်တာပင်။

ဟေဝန် နေတာက ပိုးတို့ ရပ်ကွက်ထိပ်က တိုက် ခန်းတွဲတွေမှာပင် ...။ တိုက်ခန်းတွေမှာက ကိုယ့်အခန်းတံခါး ကိုယ်ပိတ်ကာ သီးသန့်နေတတ်ကြပေမယ့် ပိုးတို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကတော့ ဟိုအိမ်ဒီအိမ် ကူးလူးယှက်နွယ်မှု ပိုများကာ တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက် ပိုသိကြသည်။ ကူညီစရာရှိ ကူညီပြီး အတင်းပြောစရာရှိရင်လည်း အားမနာတမ်း ပြောတတ်ကြကာ မကျေနပ်တာရှိရင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ထုတ် ရန်ဖြစ်တတ် ကြသူတွေလည်း ရှိသည်။

ပိုးနဲ့ ဟေဝန် တွေပုံက ဆန်းတော့မဆန်းပါ။ ပိုးတို့ ရပ်ကွက်ထိပ်မှာ စာအုပ်နှင့် ခွေငှားဆိုင် ရှိသည်။ ပိုးက ညနေတိုင်း ထိုင်ဆိုင်ကိုလာသည်။ သူကလည်း ထိုင်ဆိုင်မှာ စာအုပ်တို့ ခွေတို့ ငှားနေကျမို့ ခဏခဏ ဆုံကြကာ နောက်တော့ သမီးရည်းစား တွေ ဖြစ်သွားကြသည်ဟု အတိုချုံး၍ ပြောလိုက်ပါတော့မည် ...။

ပိုးမှာ မိဘတွေ မရှိတော့၊ အဒေါ်တစ်ယောက်နှင့် အတူနေသည်။ ထိုအဒေါ်ကို ကြည့်ရတာလည်း စည်းမရှိ ကမ်း မရှိ ပရမ်းပတာ လူမျိုး။ တူမကို အဆုံးအမလည်း မရှိ ...။ ထိုအဒေါ်က ပိုးထက်တောင် အကြွေးပိုထူသေးသည်။ ကိုယ့်မှာ ရှိတာထက်ပိုပြီး ဝတ်စားကြွားဝါချင်တတ်တဲ့ အကျင့်ဟာ ထိုအဒေါ် ဆီကနေ ကူးစက်လာတဲ့ အကျင့်ဟုပင် ဟေဝန်က ထင်မိသည်။

ပိုးတို့က နှစ်ထပ်တိုက်ခံအိမ်လေးဖြင့် နေကြသည်။ ပိုးအဒေါ်က ရပ်ကွက်ဈေးမှာ ကုန်စုံဆိုင် ဖွင့်ထားသည်။ ပိုးက ထိုဆိုင်မှာ ကူညီဈေးရောင်းပေးရသည်။ စီးပွားရေးကတော့ ပြေ လည်ပေမယ့် အကြွေးကတော့ မကင်း ...။

ပိုးရဲ့ အကြွေးတွေကို ကူညီဆပ်ပေးချင်ပေမယ့် ဟေဝန်ကလည်း ပြေလည်လှတာ မဟုတ် ...။ လက်ရှိ နေနေတဲ့ တိုက်ခန်းကလည်း အဘိုး ဝယ်ပေးတဲ့ တိုက်ခန်း ...။ ဟေဝန် သင်တန်းကြေးတွေကိုလည်း အဘိုး ပိုက်ဆံနဲ့ သွင်းထားရတာပင်။

အညာမှာ နေတဲ့ အဘိုးက သူ့ယာကွက်ကလေး တွေကို ရောင်းချကာ ဟေဝန်ကို ရန်ကုန်မှာ သင်တန်းတွေတက် ခိုင်းထားခဲ့တာပင် ...။

“ငါ့မြေး ... အဘိုးနဲ့နေရင် ကြီးပွားမယ့်လမ်း မမြင်ဘူး ကွဲယ့်၊ ရန်ကုန်မှာ တက်သင်တက်ထိုက်တဲ့ သင်တန်းတွေ တက်ရင်း အဝေးသင်နဲ့ ဘွဲ့ရအောင်ယူ၊ ဘွဲ့ရပြီး ပညာစုံမှ အလုပ်လုပ် ... ကြားလား။”

သူ ဆယ်တန်းအောင်တော့ အမှတ်သိပ်မကောင်း တာမို့ အဝေးသင်ပဲ ယူကာ အင်္ဂလိပ်စာ၊ ကွန်ပျူတာ သင်တန်း တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တက်ရင်း အဘိုး ပို့သမျှနှင့် လောက်အောင် သုံးရသည်။ အဘိုးမှာ ယာပိုင် မြေပိုင် ရှိတာမို့ သိပ်အားနာစရာ မလိုပေမယ့် အဘိုး ပိုက်ဆံနဲ့တော့ ရည်းစားကို မထောက်ပံ့ချင်ပါ။

အဘိုးက ဟောဝန်အပေါ်မှာ စေတနာတော့ တော်တော် ရှိရှာပါသည်။

“ငါ့မြေး... အဆောင်မှာနေရင် လူအများနဲ့ နေရမှာ၊ အနေဆင်းရဲရှာမယ်၊ တိုက်ခန်းလေး တစ်ခန်း အဘိုး ဝယ်ပေးမယ်၊ အဘိုး နေမကောင်းလို့ ရန်ကုန်မှာ ဆေးလာကုရရင်လည်း တည်းဖို့ ခိုဖို့ အဆင်ပြေတာပေါ့ကွယ်...”

အဲ့ဒီလို ကောင်းရှာတဲ့ အဘိုးရဲ့ ထောက်ပံ့ငွေတွေကို ဟောဝန် တန်ဖိုးထားတာတော့ အမှန်ပါပင်...။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ကိုယ့်အသုံးစရိတ်လေးတွေကို ချွေတာခြစ်ကုပ်ပြီး အကြွေးဆပ်ပေးခဲ့ရတာလေးတွေတော့ ရှိတာပေါ့လေ...။

ဟောဝန်သည် ပျော်နေသော ပိုးကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းချမိရင်း...

“ပိုးရယ်... အရင်အကြွေးတွေတောင် မကြေသေးဘဲ ဘာလို့ အကြွေးထပ်ယူရတာလဲကွာ၊ ပြီးတော့... ပိုး ဝယ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတန်ဖိုးကလည်း မနည်းဘူးလေ၊ ဒီလောက်ပိုက်ဆံကို ပိုး ဘယ်လိုဆပ်မှာလဲ...”

“ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖဲ့ဆပ်မှာပေါ့ ကိုရဲ့၊ ပူမနေပါနဲ့၊ ပိုးတောင်မှ မပူတာ”

“ဆပ်ဖို့ ပိုက်ဆံက ဘယ်ကရမှာလဲ၊ ပိုးမှာ ဝင်ငွေမှမရှိဘဲ”

“ဝင်ငွေ ရှိပါတယ်၊ ဒေါ်လေးဆိုင်မှာ ဈေးကုရောင်းပေးနေတာပဲ၊ မုန့်ဖိုးရတာပေါ့၊ ပြီးတော့... ဟံဟဲ ဘတ်ငွေလည်း ရှိတယ်လေ”

“ဘတ်ငွေ ! ဘာဘတ်ငွေလဲ”

“တုံးပြန်ပြီ၊ ဆိုင်က ဘတ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံကို ပြောတာပေါ့၊ ဒေါ်လေးက စာရင်းကိုင်တတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပိုးပဲ စာရင်းကိုင်ရတာ...”

ပိုးကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပါပင်။ သူ့မှာသာလေးလေးပင်ပင် ဖြစ်ရသည်။

“ပိုးရယ်... အကြွေးတွေရှိနေတော့ ရင်မမောဘူးလားဟင်”

“မောပါဘူး၊ အကြွေးဝယ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေက ပိုးကို ပျော်ရွှင်စေတယ်လေ၊ မောစရာရှိရင် ပျော်စရာနဲ့ ဖြေရတာပေါ့...”

“ကိုယ်ကတော့ အကြွေးရှိရင် အိပ်မပျော်ဘူး၊ ကိုယ်လိုချင်တာ မဝယ်ရ မဝတ်ရလည်း အကြွေးကင်းကင်းလေးသာ နေရရင် စိတ်ချမ်းသာတယ်”

“လူတစ်ကိုယ် စရိုက်တစ်မျိုးပေါ့ ကိုရယ်၊ ပိုးကတော့ အကြွေးနဲ့ နေရတာ အသားကျနေပြီ...၊ ပိုး ဝတ်ချင်တာလေးတွေ ဝတ်ပြီး လှနေရင် ကျေနပ်နေပြီ...”

“ပိုးက စိန်မဝတ်လည်း လှပြီးသားပါကွာ...”

အစား ရိုးရိုးခွမ်းခွမ်းလေးနဲ့ဆိုလည်း ကိုယ့် မျက်စိထဲမှာ တော့ လှနေတာပဲ”

“ကိုမျက်စိထဲမှာ လှနေဖို့ထက် အနားက မိန်းမတွေ မျက်စိ ထဲမှာ လှနေဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ် ... ကို၊ ပိုးက စုတ်စုတ် နှပ်နှပ်လေး ဝတ်ထားလို့ ကိုက အထင်မသေးပေမယ့် ရပ်ကွက်ထဲက မိန်းမတွေကတော့ အထင်သေးချင်ကြတယ်။ သူဝတ်တာက ဘာ၊ ကိုယ်ဝတ်တာက ဘာ ဆိုတာမျိုး ပြိုင်ဆိုင်ချင်ကြတာ။ မိန်းမသားလောကကို ကို ဘာသိလို့ လဲ၊ မိန်းမဆိုတာမျိုးက တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ ပြိုင်နေ ကြတာ။ သိသိသာသာပြိုင်တာနဲ့ ကျိတ်ပြိုင်တာပဲကွာတယ်”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ အဲ့ဒီလိုမျိုးတွေ ရှိတယ်လား”

ဟောင်နဲ့မျောမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အံ့ဩ ရပါသည်။ ပိုးအိမ်က ဟောင်နဲ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက် ရင်း ...

“အဲ့ဒီလို မိန်းမချင်း ပြိုင်ကြရင် ကိုကြောင့် ပိုး မျက်နှာ ငယ်ရတာကော ကို သိရဲ့လား ...”

“ဟင် ... ကိုယ့်ကြောင့် ... ကိုယ် ဘာလုပ်မိလို့လဲ၊ ကိုယ် က ဘာဖြစ်နေလို့ ပိုး မျက်နှာငယ်ရတာလဲ”

“မိန်းမတွေ အပြိုင်ဆိုင်ဆုံး ကိစ္စထဲမှာ ရည်းစားချင်းပြိုင် ကြတဲ့ ကိစ္စကလည်း ထိပ်ဆုံးမှာ ပါတယ်လေ ... ပိုးအိမ်

ရဲ့ ရည်းစား ဟောင်နဲ့ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘာ အလုပ်လုပ်လဲ၊ ဘာပညာတတ်လဲ၊ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက် ရှိလဲ ဆိုတာမျိုး ရပ်ကွက်ထဲက မိန်းမတွေက လိုက်စပ်စု နေကြတာ ... ကိုက ဘာမှမဟုတ်မှန်း သိတော့ သူတို့က ပိုးကို အထင်သေးကြတာပေါ့ ... ပိုးမှာ ကိုယ့်ရည်းစား က ဘာကြီးပါလို့ လက်ညှိုးထိုးပြစရာ မရှိတော့ မျက်နှာ ငယ်ရတာပေါ့၊ ပိုးလည်း ငါ့ရည်းစားက ပိုက်ဆံရှိတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ပညာ ဘယ်လောက်တတ်တယ်၊ ဘာအလုပ် လုပ်တယ်ဆိုတာမျိုး ဂုဏ်ယူကြွားဝါချင်တာပေါ့ ...”

ဪ ... ဖြစ်ရလေ ပိုးရယ် ... ဟောင်က စိတ် လိုက်မာန်ပါ အဆက်မပြတ် ပြောနေသော ပိုးအိမ်ကို သနား ကြင်နာစွာ ငေးကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ ပိုး ဒီလိုဖြစ်နေတာ သိပ် သနားစရာ ကောင်းတာပဲဟုသာ ဟောင်က တွေးပါသည်။ ကိုယ့် ကို နှိမ်တယ်ရယ်လို့လည်း မတွေးထင်ချင်ပါ ...။

ခုလည်းပဲ ဟောင်နဲ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိလို့သာ ရပ်ကွက် နားက ဘယ်လိုမှ ကဗျာမဆန်တဲ့ ကြံရည်ဆိုင်ကလေးမှာ အတူ ထိုင်နေကြရတာ မဟုတ်လား ...။ ကြံရည်ကြိတ်စက်က ဂျလွီ ဂျလွီ သံရယ်၊ ကြိတ်ဖတ်ပုံကြီးပေါ်မှာ ပျံဝဲနေတဲ့ ယင်ကောင် ကလေးတွေရယ်ကိုသာ စူးကြည့်နားဆင်စရာ ရှိတာမဟုတ်လား။ ဟောင်လည်းပဲ ကိုယ့်မှာသာ ပိုက်ဆံ ပေါပေါရှိရင် ဂီတသံကလေး

တွေ လွင့်ပျံ့နေတာကို နားဆင်နိုင်တဲ့၊ ကောင်းကင်မှာ ငှက်ကလေးတွေ ဝဲပျံနေတာကို မျှော်ငေးနေလို့ရတဲ့ ဆိုင်မျိုးမှာ ပိုးနဲ့ အတူ ထိုင်ရင်း ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့ချင်တာပေါ့ ...။

“ဟဲ့ ... ဟိုကောင်လေး ဘာငေးနေတာလဲ၊ ဒီမှာ ကြံရည်ရပြီ၊ ဟိုအတွဲ ထိုင်နေတဲ့ စားပွဲကို သွားချပေးလိုက်ဦး၊ နင်ဟာလေ အလုပ်လုပ်တာ တက်တက်ကြွကြွကို မရှိဘူး၊ ငါ ... တယ် ခေါက်လိုက်ရ”

ကြည်နူးချင်ပါတယ်ဆိုမှ ဆိုင်ပိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီး၏ စားပွဲထိုးလေးကို လှမ်းငေါက်သော အသံက စူးစူးရှရှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ စားပွဲထိုး ကောင်လေးက ကြံရည်တစ်ခွက်ကို လက်ကိုင်ကိုင်မမှ ကိုင်ကာ ဟောဝန်တို့ စားပွဲပေါ်မှာ လာချပေးသည်။ ကောင်လေးလက်က မငြိမ်တာမို့ ကြံရည်တွေက ဖန်ခွက်ဘေးတစ်လျှောက် ဖိတ်လျှံစီးကျလာပါသည်။

ပိုးအိမ်က စိတ်ပျက်သလို အကြည့်မျိုးနှင့် ကြံရည်ခွက်ကို ရွံ့တွန့်တွန့် ကြည့်လိုက်သည်။ ဟောဝန်က ကြံရည်ခွက်ကို ပိုးအိမ်ရှေ့သို့ တိုးရွှေ့ပေးလိုက်ရင်း ...

“ပိုး ... သောက်လိုက်ဦး”

“ကိုရော မသောက်ဘူးလား”

“မသောက်တော့ပါဘူး ...”

သောက်ချင်ပါသော်လည်း ဟောဝန်က ခေါင်းသာ

ခါရသည်။ ဒီလို လကုန်ရက်မျိုးမှာ ပိုက်ဆံက ပြတ်နေကျ ...။ အဘိုး ပိုးမည့် ပိုက်ဆံကလည်း မရောက်သေး။ ဒီလိုရက်မျိုးမှာ ပိုးအိမ်နဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ဟောဝန်က ပိုးအိမ်ကိုသာ ကျွေးမွေးပြီး ကိုယ့်အတွက်တော့ ဘယ်တော့မှ မမှာ ...။ ဗိုက်ပဲပြည့်နေသလိုလို၊ ခုပဲ ထမင်းစားလာခဲ့သလိုလို၊ ခံတွင်းပဲပျက်နေသလိုလို အကြောင်းပြကာ ခေါင်းခါနေကျပင် ...။ ပိုးအိမ်ကလည်း ဟောဝန်အထာကို မရိပ်မိဘဲ မနေပါ ...။ ဟောဝန်ကို မယုံသင်္ကာကြည့်လိုက်ရင်း

“ဘာလို့ မသောက်တာလဲ ... ကိုက ...”

“ဟို ... အချို့ရည်တွေ အသောက်များရင် ဆီးချိုရောဂါ ဖြစ်မှာစိုးလို့ ...”

“အပိုတွေ ...၊ ထုံးစံအတိုင်း ပိုက်ဆံပြတ်နေလို့ မဟုတ်လား ...”

“မပြတ်ပါဘူး ...”

“ညာမနေပါနဲ့ ...၊ စိတ်ပျက်လိုက်တာ တကယ်ပါပဲ ...”

“ကိုယ် ဘာလုပ်မိလို့လဲ ပိုးရယ် ...”

“ဘာမှ မလုပ်လို့ကို စိတ်ပျက်တာ၊ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိနဲ့ တစ်လတစ်လ အဘိုး ပိုးမယ့် ပိုက်ဆံကိုပဲ မျှော်စားနေရတဲ့ သူကို ရည်းစားလုပ်ရတာ တကယ် စိတ်ဆင်းရဲဖို့ ကောင်းတယ်၊ ကြံရည်လေး တစ်ခွက်တောင် မသောက်နိုင်တဲ့ သူရဲ့ဘေးမှာ နေရတာ စိတ်ဓာတ်ကျကျလာတာပဲ ...”

ပိုးအိမ်က ဒေါသသံဖြင့်ပြောပြီး ကြံရည်ခွက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ တစ်ရှိန်ထိုး မော့သောက်ပစ်လိုက်ပါသည်။

ဟောဝန်က ချွေတာပြီး ပိုးအိမ်ကိုသာ အမြဲ ဦးစားပေးကာ ကျွေးမွေးပေးမယ့် ပိုးအိမ်က မကြည်နူးနိုင်ဘဲ ဒေါသသာ ဖြစ်တတ်သည်။ ဟောဝန်လို ခပ်မွဲမွဲလူကို ချစ်သူတော်ရတာ စိတ်ဓာတ်ကျသည်ဟုလည်း တဖွေပြောတတ်သည်။

ဟောဝန်က သက်ပြင်းချမိရင်း ...

“အလုပ်က အခု မရှိပေမယ့် နောက် ရှိလာမှာပေါ့၊ ပိုးရယ် အဘိုးက သင်တန်းတွေ တစ်ဖက်၊ ကျောင်းတစ်ဖက်၊ အလုပ်မလုပ်ရဘူးလို့ မှာထားလို့ပါ။ ကျောင်းလည်းပြီး သင်တန်းတွေလည်း ပြီးရင် ကိုယ်အလုပ်လုပ်မှာပါ။ အဲ့ဒီအချိန်ကျ ပိုး မျက်နှာ မငယ်ရတော့ပါဘူး၊ ပိုး သူငယ်ချင်းတွေကို ကိုယ့်အကြောင်းပြောပြီး ကြွားလို့လည်း ရပြီလေ၊ ပိုးရည်းစားက ရပ်ကလည်း သန့်တယ်ကွာ၊ အလုပ်ကလည်း ရှိတယ်ကွာ၊ ပညာကလည်း မဆိုးဘူးကွာ ...

“ဟွန်း ... ဒီလောက်လေးနဲ့ သွားကြွားလို့ အရူးတော့ ဖြစ်သွားဦးမယ်၊ ပိုး သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ရည်းစားတွေက မျိုးရိုးနဲ့ချီပြီး ပိုက်ဆံရှိတာ၊ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲက ...

“ကိုယ့်အဘိုးလည်း ကြီးတာပဲ”

“ဘာကြီးတာလဲ ...”

“အသက်လေ ...၊ အသက်က ၇၀ ကျော်ပြီ၊ လူရော ခိတ်ပါ ဒေါင်ဒေါင်မြည်၊ ကိုယ်က မျိုးနဲ့ ရိုးနဲ့ချီပြီး ကျန်းမာရေးကောင်းတာ၊ ကိုယ်တို့ မျိုးရိုးထဲမှာ မျိုးရိုးလိုက်ပြီး ဖြစ်တတ်တဲ့ ဆီးချို၊ သွေးတိုး၊ ကင်ဆာ ဆိုတာမျိုး ဘယ်သူ့မှာမှ မရှိဘူး ...၊ ကျန်းမာခြင်းသည် လာဘ်တစ်ပါးတဲ့၊ ကျန်းမာရေးကို ငွေနဲ့ဝယ်လို့ မရဘူးဆိုတော့ ကျန်းမာတဲ့ မျိုးရိုးက ပိုက်ဆံရှိတဲ့ မျိုးရိုးထက် သာတယ်၊ ပိုက်ဆံတွေရှိပြီး အဖေက နှလုံးရောဂါသည်၊ အမေက ဆီးချို၊ အဘွားက သွေးတိုး၊ အဘိုးကင်ဆာ ဆိုတာမျိုး ရှိရှိသမျှ ဆွေမျိုးတွေ အားလုံး ကျန်းမာရေးမကောင်းရင် အဲ့ဒီရောဂါတွေ ကုနေရတာနဲ့ပဲ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံက ကုန်ပြီး ကိုယ့်လက်ထက် ကျ အမွေ တစ်ပြားမှ မရတော့တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲဆိုတော့ ...”

“ကဲ ... တော်ပါတော့၊ လိုရာ ဆွဲပြောမနေနဲ့ ...”

“ဖြစ်နိုင်တာကို ပြောတာပဲ ပိုးရယ်၊ ပိုး သူများနဲ့ယှဉ်ပြီး အားငယ်မနေနဲ့ ...၊ ကိုယ့်အဘိုးက ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ အမွေပေးမှာ၊ အဘိုးက ကျန်းမာရေးကောင်းတဲ့ သူဆိုတော့ ရောဂါဘယအတွက် ကုန်ကျစရာလည်း မရှိဘူး၊ အဘိုးမှာ ယာတွေမှ အမကူးကြီး”

“ကို ယာတွေက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဘယ်လောက်မှာဖြင့်

မတန်ဘဲနဲ့၊ တော်ပါပြီ... ဒီအကြောင်း ဆက်ဆွေးနွေးရရင် စိတ်ညစ်ရတာပဲ အဖတ်တင်တယ်၊ ကိုယ့်လက်ကလေး ကိုယ်ကြည့်နေတာပဲ စိတ်ချမ်းသာတယ်”

ပိုးက သူ့လက်ကလေးကို ထောင်ကြည့်နေလိုက် ပါသည်။ ဒီလိုလုပ်ရတာကို ပိုး ရှက်သလား၊ မရှက်သလားတော့ မသိ၊ ဟောဝန်ကတော့ ပိုးကို သူများကြည့်ပြီး ရယ်မှာစိုးရတာမို့ လူများများရှိသည့်ဘက်ကနေ လှမ်းမမြင်ရအောင် ခန္ဓာကိုယ်ကို မသိမသာ ယိမ်း၍ ကွယ်ကာထားရပါသည်။ အလွန်ကြွားတတ်တဲ့ ပိုးဟာ ဒီနေ့အဖို့ စကားပြောတိုင်း သူမရဲ့ ဘယ်လက်ကို ပို၍ လှုပ်ရှားကာ လက်ဟန်တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်ပြောပုံက အသိသာကြီး မို့ သူတောင် ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းနေရတာ ...။

ပိုးကတော့ သူ့လက်လေးကို အနားကပ်ကြည့်လိုက်၊ ဆန့်တန်းကြည့်လိုက် လုပ်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာကာ ဟိုကြည့် ဒီကြည့် လုပ်နေပြီး ပိုးကို တွေ့တော့ မျက်လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်းတောက်သွားသည်။ ဟောဝန်က ရင်ထိတ်သွားကာ ...

“ပိုး... ဟိုမှာ ပိုးအသိလား...”

ဟု ပြောရင်း အမျိုးသမီးဘက်ကို မေးငေါ့ပြလိုက် သည်။ ပိုးက ထိုအမျိုးသမီးဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး အထိတ် တလန့်ဖြစ်သွားကာ ...

ပညာသင် စာအုပ်တိုက်

“ပြ... ပြဿနာပဲ ကိုရေ၊ အဲ့ဒါ ပိုးရဲ့ ကြွေးရှင်”

“ဟမ်... ကြွေးရှင်...”

“ဟုတ်တယ်...၊ လူကြားထဲမှာ လာသောင်းကျန်းရင် ပြဿနာပဲ”

“ဘာ... ဘာကြွေးလဲ၊ ဘာကြွေး ဆပ်စရာကျန်သေးလို့ လဲ၊ ဒီလက်စွပ်ကြွေးလား...”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုအရင်က အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ထားတဲ့ ကြွေး...”

ဟောဝန်နဲ့ ပိုးအိမ်က တီးတိုးတီးတိုး ပြောနေဆဲမှာ အမျိုးသမီးကြီးက ဟောဝန်တို့ စားပွဲရှေ့မှာ ခါးထောက်ရပ်လိုက် ပါသည်။

“ဟဲ့... ပိုးအိမ်... ညည်း ဒီတစ်သက် ငါ့အကြွေးကို ဆပ် ဦးမှာလား...”

“အဟဲ... ဆပ်မှာပါ အစ်မရဲ့၊ တိုးတိုးပြောပါ”

ပိုးက သူ့ကြွေးရှင်ကို မျက်နှာချိုသွေးသော်လည်း ကြွေးရှင်က အသံတိုးမသွားတဲ့အပြင် ပိုတောင် ကျယ်လာကာ ...

“တိုးတိုးတောင်းတုန်း မပေးတော့ ကျယ်ကျယ် တောင်း ရတာပေါ့အေ့...၊ လူကြားမှာ ရှက်ရင်လည်း ငါ့ကြွေးကို အမြန်ပေး...”

“ပိုက်ဆံ မရှိသေးလို့ မပေးတာပေါ့ အစ်မရဲ့၊ ရှိမရှိ ပေးပြီးတာ ကြာလှပြီ၊ ဒီလိုအပြောအဆို ခံမနေဘူး...”

ပညာသင် စာအုပ်တိုက်

ပိုးအပြောကြောင့် အမျိုးသမီးက ပိုဒေါသထွက်သွားကာ ပိုးရဲ့ လက်သူကြွယ်က စိန်လက်စွပ်ကို အကြည့်ရောက်သွားလျက် ...

“ဟင် ... ကြည့်စမ်း ... ပြောတော့ဖြင့် ပိုက်ဆံမရှိဘူးလေး ဘာလေးနဲ့ ... စိန်လက်စွပ်တွေ ဘာတွေတောင် ဝတ်လို့ပါလား။”

ပိုးက သူ့လက်ကို ကပျာကယာ ဖွတ်လိုက်ရင်း ...

“ဒါက အစစ်မဟုတ်ပါဘူး ...”

“ညည်း ပြောင်ညာမနေနဲ့၊ ငါက စိန်ပွဲစားလုပ်လာတဲ့သူ၊ အစစ်မှန်း အတုမှန်း ကြည့်ရုံနဲ့ ခွဲခြားတတ်တယ်၊ ဘယ်နှယ်အေ ... အကြွေးကျတော့ မပေးဘဲ စိန်လက်စွပ်တောင် ဝယ်ဝတ်သတဲ့ ...”

“လက်ငင်း ပေးဝယ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ အစ်မရဲ့၊ အကြွေးရလို့ ဝယ်ထားတာ ...”

“ပိုးအိမ် ... ညည်းဟာလေ အကြွေးရရင် လေယာဉ်ပျံတောင် ဝယ်မယ့်သူမျိုးပဲ၊ ညည်း ဒီလို တွေ့ရာ မြင်ရာ အကြွေးလိုက်ယူနေရင် အကြွေးပိပြီး ဘာအကြွေးမှ မဆပ်နိုင် ဖြစ်မယ်၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို ငါ့အကြွေးလည်း ဆုံးမှာသေချာတယ်”

“မဆုံးပါဘူး၊ ပေးမှာပါ ...”

“ကဲ ... ကဲ ... အစ်မကြီးရယ်၊ သူ ဘာတွေ အကြွေးယူထားလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါ၊ ကျွန်တော် ဆပ်နိုင်ရင် ဆပ်ပါမယ်၊ သူ့ခမ္ဘာ အပျိုလေးအရွယ်လေးပါဗျာ၊ တိုးတိုး သက်သာတော့ ပြောပါ”

ဟေဝန်က ဝင်တောင်းပန်တော့မှ အမျိုးသမီးက သူမရဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ထဲက ဗလာစာအုပ် တစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ မျက်မှန်ထုတ်တပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်ညှိုးကို တံတွေးဆွတ်၍ စာရွက်တွေကို လှန်လိုက်ပြီး ...

“အင်း ... စာရင်းက ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီ ငါးထည်ဖိုးက ငါးသောင်းသုံးထောင်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီ သရိုးကွာတား တစ်ထည်က ကိုးထောင်၊ ဆွဲသားဘောင်းဘီရှည်က သောင်းတစ်ထောင်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီအတိုက ရှစ်ထောင်၊ စတော့ကင် နှစ်ထည်က တစ်သောင်းနှစ်ထောင်၊ ဖိနပ်က တစ်သောင်းခွဲ၊ စလင်းဘတ်က နှစ်သောင်း၊ စုစုပေါင်း နှစ်သိန်းတိတိ ရှိတယ် ...”

ဘုရား ... ဘုရား ... ။ နှစ်သိန်းတောင်ဆိုတော့ သူ ဘယ်လိုဆပ်နိုင်မှာလဲ။ ဟေဝန် စိတ်ဓာတ်ကျသွားရပါသည်။ အဲဒီလောက် ငွေပိုလည်း မရှိ၊ အဘိုးဆီက တောင်းလို့လည်းမကောင်း၊ ကိုယ့်အသုံးအဆောင်တွေထဲမှာ ချရောင်းစရာ တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်း ရယ်လို့လည်း မရှိတာမို့ အခက်တွေ့ နှုတ်ဆွဲနေသည်။

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ မောင်မင်းကြီးသား၊ ဆပ်မှာလား”

“ဆပ် ... ဆပ်မှာပါ”

ဟောဝန်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ ထိုးထည့်ထားသည့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဆွဲထုတ်ပြီး တုန်တုန်ရင်ရင် ဖွင့်ကာ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက နောက်ဆုံးလက်ကျန် တစ်ထောင်တန် နှစ်ရွက်နှင့် ငါးရာတန် သုံးရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။ မနက်ဖြန် ဆန်ပြုတ်ပဲ သောက်ရကာမှ သောက်ရရော ... ရှိရှိသမျှ ပိုက်ဆံလေးကို ကြွေးရှင် စိတ်ချမ်းသာအောင် အရင်ဆုံး ဆပ်လိုက်ပါတော့မည်ဟု စဉ်းစားကာ ကြွေးရှင်ကို မရဲတရဲ လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီ ... ဒီမှာပါ အစ်မ”

“ဒါက ဘာလဲ ...”

“ပိုက် ... ပိုက်ဆံလေ”

“ဘာလုပ်ဖို့ ပိုက်ဆံလဲ ...”

“ဟာ ... အစ်မကြီးကလည်း သိရက်သားနဲ့ မနောက်နဲ့လေ၊ အစ်မကြီးကို အကြွေးဆပ်တာလေ ...”

“လာနောက်မနေနဲ့ဟဲ့ ...”

“ဟင် ... ကျွန်တော် မနောက်ပါဘူး၊ အစ်မကြီးသာ လာနောက်နေတာ”

“ငါက နင့်ကို နောက်စရာလားဟဲ့ ...၊ နင် ကြွေးဆပ်တဲ့

ပိုက်ဆံက ရယ်စရာမို့လို့ နင့်ကို ပြန်မေးနေရတာ၊ နင်က ပိုက်ဆံလေး နှစ်ပဲခြောက်ပြားနဲ့ နောက်တီးနောက်တောက် ကြွေးလာဆပ်နေတာကိုး ...”

“လောလောဆယ် ဒီလောက်ပဲ ရှိလို့ပါ အစ်မရယ်၊ နောက်တဖြည်းဖြည်း ဆပ်ပါ့မယ်၊ ခုတော့ ဒါလေးပဲ လက်ခံလိုက်ပါဦးနော် ...”

ဟောဝန်က တိုးလျှိုးတောင်းပန်နေတာမို့ ပိုးအိမ်က ခဲချင်ဖြစ်လာကာ ...

“ကို ... ဘာမှသွားတောင်းပန်မနေနဲ့ ...၊ ဒီကိစ္စက ပိုးတစ်ယောက်တည်းရဲ့ အပြစ်မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အပြစ်လည်းပါတယ်၊ ပိုးကို ဈေးလာရောင်းတုန်းကတော့ ပိုးရယ် ... ညည်းအသားလေးက ဖြူတော့ ဒီအင်္ကျီအရောင်လေးနဲ့ သိပ်လိုက်တာဟဲ့၊ ဒီအင်္ကျီလေးက တော်ရုံလူဝတ်ရင် မလှဘူးဟဲ့၊ ညည်းဝတ်မှ လှတာဟဲ့၊ ညည်း ပိုက်ဆံလည်း ခုပေးစရာမလိုဘူး၊ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်းမှပေး ဆိုပြီး အဲ့ဒီတုန်းက မြှောက်ပင့်ချိုသာ ရောင်းခဲ့တာက ဘယ်သူလဲ၊ အကြွေးမို့လို့ ပုံမှန်ဈေးထက် ပိုတင်ပြီး ဈေးကြီးကြီးနဲ့ ရောင်းခဲ့တာက ဘယ်သူလဲ ...၊ ခုမှလာပြီး ပွဲကြမ်းမနေနဲ့၊ ရှိရင်ဆပ်မယ်၊ မရှိရင် မဆပ်ဘူး ... ဒါပဲ”

“ဟင် ... ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း၊ ညည်း တောင့်တော်

လူပါးဝပါလာ ပိုးအိမ်ရဲ့...ဟင်၊ ညည်းကိုယ်ညည်းလည်း ပြန်ငဲ့ကြည့်စမ်းပါ။ ဟဲ့... ဟိုသူငယ် မင်းရည်းစား အခု ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီ၊ စကတ်၊ ဖိနပ်၊ အိတ် အားလုံးဟာ ငါ့ဆီက အကြွေးဝယ်ထားတာတွေချည်းပဲ...၊ ကြွေးကဖြင့် တစ်ပြားမှမဆပ်ရသေးဘူး၊ အဝတ်အစားတွေက ဟောင်း တောင်နေပြီဆိုတော့ ဘယ်သူလွန်သလဲဆိုတာ မင်းပဲ စဉ်း စားကြည့်...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... စဉ်းစားကြည့်ပါမယ်၊ ကဲ... ကဲ လာ... ပိုး... သွားကြရအောင်၊ အစ်မကြီး သွားတော့မယ် နော်၊ နောက်တော့ ဆပ်ပါမယ်နော်...”

ဟေဝန်က ပိုးအိမ်ရဲ့ လက်ကိုဆွဲကာ ကြံရည်ဆိုင် လေးထဲက ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာပါသည်။ ကိုယ့်မှာတော့ ရှက်တာ၊ မျက်နှာပူတာနဲ့ပဲ ခေါင်းတောင် မမော့ရဲပေမယ့် ပိုးက တော့ မျက်နှာလေး တင်းချိနေကာ...

“ဟွန်း... ကြွေးပေးပြုံးပြုံး တောင်းတော့မှန်း ဆိုတာ ဒါ မျိုးပဲ...”

“ကြွေးယူပြုံးပြုံး တောင်းရင်မှန်း ဆိုတာပဲ ကြားဖူးပါတယ် ပိုးရယ်...”

“ခုဟာက ပိုးက တပြုံးပြုံးယူတာမှ မဟုတ်တာ ကိုရဲ့၊ ပေးတဲ့သူက တပြုံးပြုံးနဲ့ပေးခဲ့လို့ ယူမိတာ၊ ခုတော့ သူက

အမုန်းနဲ့လာတောင်းပြီလေ၊ ပိုး ကြွေးမဆပ်နိုင်တော့ ပိုးကို မုန်းပြီလေ...”

အင်း... သူ့အယူအဆနဲ့သူတော့ ဟုတ်နေတာပင်။

ပိုးကို ကြည့်ရတာတော့ ကြွေးယူခြင်း၊ ကြွေးတောင်း ခံရခြင်း သံသရာမှာ ထူသားပေသားကျနေပုံ ရပါသည်။ မိန်းမပျို လေးတန်မဲ့နဲ့ ခုလို အကြွေးယူရတာကို ဟေဝန် လက်ဖျားခါရ သည်။ ပိုးကို အေးအေးဆေးဆေး ဖျောင်းဖျ ဆုံးမဖို့ စဉ်းစားကာ

“ပိုးရယ်... နောက်ဆို အကြွေးမဝယ်ပါနဲ့လားကွာ၊ လိုချင် တာရှိရင် ကိုယ့်ကိုပြောလေ၊ ကိုယ် တတ်နိုင်ရင် ဝယ်ပေး မှာပေါ့...”

“ကို မတတ်နိုင်တာ သေချာပြီးသားမို့လို့ ကိုကို မပူဆာ တာပေါ့...”

“နောက်ဆို ကိုယ် ချွေတာသုံးပြီး ပိုက်ဆံစုထားမယ်လေ နော်... ပိုး၊ အကြွေးတော့ မယူပါနဲ့ကွာ၊ ခုလို လူလည် ကောင်မှာ ကြွေးတောင်းခံရတာ ဘယ်လောက် ရှက်စရာ ကောင်းသလဲ၊ ပြီးတော့ ပိုးက အပျိုအရွယ်လေး...၊ အပျိုလေးက အကြွေးထူရင် လူအထင်သေးတယ် ပိုးရဲ့၊ ပိုးက လှပြီးသားပါကွာ၊ ခုလို အဝတ်အစားတွေ ဝယ်မဝတ် လည်း ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာ အမြဲလှနေတာပဲ၊ အဲဒါကြောင့်... “ဟင်... ဟိုမှာ... ဟိုမှာ...”

ဟောဝန် စကားတောင် မဆုံးရသေးခင် ပိုးက ဘယ်
ဘက်က လမ်းသွယ်ကလေးဆီ လှမ်းကြည့်ရင်း အထိတ်တလန့်
ပြောလိုက်တာမို့ ဟောဝန် ရင်တုန်သွားကာ ...

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ပိုး...”

“ဟိုက လာနေတာ ပိုးရဲ့ ကြွေးရှင်၊ သူ့ဆီက ဒီစိန်လက်
စွပ် ဝယ်ထားတာ၊ လက်စွပ်လေးက တအားလှတော့ ပိုး
အရမ်းကြိုက်ပြီး မနက်ဖြန် ပိုက်ဆံပေးမယ်ဆိုပြီး အလွယ်
ပြောလိုက်မိတာ၊ ဒီနေ့ အကြွေးဆပ်ရမှာ၊ ပိုးမှာ ဆပ်စရာ
ပိုက်ဆံမရှိဘူး”

“ဟာ ... ပြဿနာပဲ ပိုးရာ ...”

“ဟဲ့ ... ပိုးအိမ်”

“ဟယ် ... မြင်သွားပြီ၊ ကို ... လာ ... လာ ... ပြေးကြရ
အောင်”

“ဟာ ... မပြေးပါဘူး၊ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး ထောင်း
ပန်လိုက်လေ ...”

“ဒီအဒေါ်ကြီးက အကျိုးအကြောင်း ပြောလို့ရတဲ့ သူမျိုး
မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုအစ်မကြီးထက်တောင် ပွဲကြမ်းတတ်သေး
တာ၊ လာ ... လာ ... ပြေးစို့...”

“ဟဲ့ ... ပိုးအိမ် ... ညည်း ... ရပ်စမ်း...”

ပိုးက ညာဘက်လမ်းသွယ်ကျဉ်းကလေးဆီ လှစ်ခနဲ

ပြေးဝင်သွားပြီမို့ သူက ပိုးနောက်သို့ ပြေးလိုက်လာရသည်။ အဲ့ဒီ
နောက်တော့ နှစ်ယောက်သား လက်ချင်းတွဲကာ လမ်းသွယ်တွေ
ထဲသို့ ချိုးကာ ချိုးကာ ပြေးဝင်လာရင်း အဒေါ်ကြီးကို မျက်ခြည်
ဖြတ် ချန်ထားခဲ့ရလေသည်။

ဟောဝန်က ပိုးနှင့်အတူ လမ်းဘေးအုတ်ခုံလေးမှာ
ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ဆွေပြေးရှင်ပြေးပါလား ပိုးရယ်၊ ဒုက္ခများလိုက်တာကွာ၊
ပိုးလက်ကလေးကို ထောင်ကြည့်ရတဲ့ အရသာနဲ့ ခုလိုပြေး
ရတဲ့ အရသာ ဘယ်ဟာက ပိုကောင်းလဲ...”

“ကိုနော် ... ပိုးကို ငေါတော့တော့ လာမေးမနေနဲ့၊ တကယ်
တော့ ခုလိုဖြစ်ရတာ ကိုကြောင့်...”

“ဗျာ ... ကိုယ် ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“မိန်းကလေးဆိုတာ ရည်းစားထားမိပြီဆိုရင် ကိုယ့်ရည်းစား
ရှေ့မှာ လှတပတလေး ဖြစ်ချင်ကြတာချည်းပဲ၊ ပိုးက
ကိုနဲ့တွေ့တိုင်း လှနေချင်လို့ အကြွေးဝယ်ဝတ်ရတာ...”

ဟောဝန်က ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတာမို့ ပိုးကို
ငေးကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ ကိုယ့်ရည်းစားမို့ ပလီစီချောက်ချက်
ပြောတတ်လိုက်တာဟုတော့ အပြစ်မတင်ချင်ပါ။ တကယ်တော့
ပိုး အကြွေးယူတတ်တာဟာ ဟောဝန်နဲ့ မတွေ့ခင်ကတည်းကဆို
တာ ဟောဝန်သိပါသည်။ ခုမှ အပြစ်တွေကို ဟောဝန်အောင်းပေါ်

လာပုံချနေမှန်း သိပေမယ့် ဟောဝန်က ပြန်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်ခံ
နေလိုက်ပါသည်။

ပိုးအိမ်ကတော့ ဟောဝန်ကို မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် မျက်
နှာစူပုပ်နေရင်းက ...

“ပိုးသူငယ်ချင်းရဲ့ ရည်းစားဆို ပိုးသူငယ်ချင်းအတွက်
အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေ လက်ဆောင်ပေးနေ
လိုက်တာများ သူတစ်ယောက်တည်း သုံးမကုန်လို့ သူများ
တောင် ပေးပစ်ရတယ်၊ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိအောင်ကို
သူ့ရည်းစားက ဝယ်ဝယ်ပေးတော့ သူ သူများဆီက အကြွေး
ဝယ်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့ ...”

“ပိုး သူငယ်ချင်း ကေခိုင်ကို ပြောတာမဟုတ်လား၊ သူ့
လူကြီးကို ကိုယ် မြင်ဖူးသားပဲ၊ အသက်ကြီးကြီး ဗိုက်ခွဲခွဲ
လေ၊ အသားကလည်း မည်းသေး၊ သူ့အဖေထက်တောင်
အသက်ကြီးမလား မသိဘူး ...၊ အဲဒီလူကြီးက လူပျို
ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာလေ၊ စမောဆွဲဖို့ ကြိုးစားနေရတဲ့သူ
ဆိုတော့လည်း ဒီလိုပဲ ပေးရကမ်းရမှာပေါ့၊ နို့မို့ဆို သူ့
ဘယ်သူကကြိုက်မလဲ၊ ဒီအရွယ် မိန်းမပိုးရင် လာဘ်ထိုးရ
တာပဲလေ၊ ကိုယ်က သူ့လို ဘူတာကြီးလည်း မဟုတ်၊
စမောဆွဲတာလည်း မဟုတ်၊ အချစ်သက်သက်အတွက်
ရည်းစားထားတယ်ဆိုတာ ငွေရေးကြေးရေး ပါစရာမှ မလို
တာ ...”

“ဟင် ... ကြည့်စမ်း၊ ကိုက လူပျိုမို့လို့ ငယ်သေးတဲ့သူ
မို့လို့ မာန်တက်နေတာပေါ့လေ၊ ပိုးအတွက် ဘာမှ ဝယ်ပေး
စရာ မလိုဘူးလို့ ခံယူတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ရယူလို့မှ အတွက် လာဘ်ထိုးတဲ့အနေနဲ့တော့ ဝယ်မပေးဘူး
ပြောတာပါ၊ ကိုယ့်မှာ ပိုက်ဆံရှိလို့ ဝယ်ပေးရင်လည်း
ပိုးကိုချစ်လို့ ဝယ်ပေးမှာ၊ တကယ့် စေတနာနဲ့ ဝယ်ပေးမှာ၊
ခုလည်း ကိုယ့်မှာ တစ်ကျပ်ရှိရင် ပိုးကို တစ်ကျပ်ဖိုး
အပြည့်ဝယ်ပေးပြီး ကိုယ်ကတော့ အငတ်ခံရမယ်ဆိုလည်း
ခံနိုင်ပါတယ် ပိုးရယ်၊ ကိုယ် ပိုက်ဆံရှာနိုင်တဲ့ တစ်နေ့ကျ
ပိုးကို မတောင့်တရအောင် ထားပေးချင်တဲ့ စိတ်ရင်းမျိုး
ကိုယ့်မှာရှိပြီးသားပါ”

“အဲဒီနေ့က ဘယ်တော့ရောက်လာမှာလဲ၊ ကို သင်တန်း
တွေကလည်း တက်လို့ကို မပြီးတော့ဘူး၊ လူတကာ ဒီလိုပဲ
သင်တန်းတက်ရင်း အလုပ်လုပ်နေကြတာ၊ ကိုလည်း လုပ်
ပေါ့၊ ဘကြီးက မလုပ်စေချင်ရင် ဘကြီး မသိအောင်လုပ်
ပေါ့၊ ခု ကိုက အစ်မ မဝင်းမြကို ကြွေးဆပ်မယ်လို့ ကတိ
ပေးထားခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ သူက ကိုဆီလာပြီး အကြွေး
တောင်းတော့မှာ၊ ဆပ်စရာ ပိုက်ဆံမရှိရင် ကိုပဲ ရှက်ရမှာ”

ဟောဝန်က သက်ပြင်းချရင်း ...

“ကိုယ် အလုပ်လုပ်ပါပေါ့ပယ် ပိုးရယ် ...၊ မနက်ဖြန်လည်း

ကိုယ် အလုပ်ထွက်ရှာပါမယ်၊ ပိုးရဲ့ အကြွေးတွေကို ကိုယ်
ဆပ်ပေးပါမယ်၊ ပိုးလည်း အကြွေးရှင်တွေ့ရင် ခုလို ပြေး
လွှားပုန်းရှောင်မနေနဲ့တော့၊ ကိုယ့်ဆီပဲ လွှတ်လိုက်တော့၊
ကိုယ် ကြည့်ရှင်းပေးမယ် ... ဟုတ်ပြီလား”

“အဟင်း ... အဲ့ဒါကြောင့် ကိုကို ချစ်ရတာ”

ပိုးက ဟေဝန် ပခုံးကို မထိတထိလေး တွန်းမှီလာ
ပြီး ချစ်စဖွယ် အမူအရာလေးနှင့် ပြောလိုက်တာမှီ ဟေဝန်လည်း
အမောပြေကာ ကြည့်နူးချမ်းမြေ့သွားရပါသည်။

(၂)

“တီးတောင် ... တီးတောင် ...”

တံခါးဘဲလ် မြည်သံက အဆက်မပြတ် ပေါ်လာတာ
မို့ အိပ်ရာထဲမှာ နပ်နေသော ‘သံသာသာ’က ပျင်းရိပျင်းတွဲ ထ
လိုက်ရင်း ...

“မနက်စောစောစီးစီး ဘယ်က ပြဿနာထုပ် ရွှေ့လာသလဲ
မသိဘူး၊ ဘဲလ်ကို ဒီလောက် ဆက်တိုက်တီးနေတာ နောက်
က ကျားလိုက်လာလို့လား ... ဝှား ...”

သာက အားပါးတရ တစ်ချက်သမ်းလိုက်ရင်း အိမ်
နေရင်းဝတ်သည့် မွေးပွဖိနပ်လေးကို စွပ်ကာ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်
လာပါသည်။ အပြင်ကို ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ သူငယ်ချင်းမကြီး
တင်ဇာမင်းကျော်ရဲ့ မျက်နှာပြည့်ပြည့်ဝိုင်းဝိုင်းကြီးကို အနီးဝပ်
မြင်လိုက်ရပါသည်။ သာ သူငယ်ချင်း တင်ဇာက ပွင့်လှီမျိုး ဝဖိုင်

နေသူမို့ မူရင်းမျက်နှာကိုက ပြည့်ဖြိုးဝိုင်းစက်လှသူပင် ...။ ချောင်းကြည့်ပေါက်ကို ပြူးပြူးကြီး စိုက်ကြည့်နေသော ဇာကြောင့် သာ မျက်စိကျယ်သွားကာ တံခါးဖွင့်လိုက်ရင်း ...

“မနက်ဆာစောစီးစီး တံခါးဘဲလ်ကို သေပြေးရှင်ပြေး နှိပ်ရသလား၊ ဇာရယ်၊ နား နားပြီး နှိပ်ပါဦးတော့ ...။ အိပ်ရာပေါ်မှာ နှပ်နေတဲ့ ဖိမ်လေးတောင် ပျက်သွားတယ် တကယ်ပါပဲ ... ပြော ... ဘာလဲ၊ ဘာအရေးကြီးလာလဲ၊ ဝှား ... အိပ်ချင်လိုက်တာဟယ်”

သာက ဇာကိုပြောရင်း လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ခါးကိုကော့ကာ အပျင်းဆန့်၍ သမ်းလိုက်ပြန်ပါသည်။ ဇာက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဖြင့် သာကိုတွန်းတိုက်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာရင်း ...

“ငါ အခုပြောမယ့် စကားကို သာ ကြားလိုက်ရရင် အိပ်ချင်နေတဲ့ နင့်စိတ်တွေ ချက်ချင်း နိုးကြားလာမှာပါ သာရယ် ...”

“ဘာစကားမို့လို့လဲ ...”

ဇာက အိမ်ထဲကို ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေ့ကြည့်လိုက်ရင်း

အသံကို နှိမ့်လျက် ...

“ကြီးကြီးတင်ရော ... သာ”

“ဘုန်းကြီးကျောင်း သွားတယ် ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ဒေါ်စိန်ရော ...”

“ဒေါ်စိန်လည်း ပါသွားတယ်၊ အပြန် ဈေးဝင်ဝယ်ကြမှာ မို့လို့တဲ့ ...။ မနက်အစောကြီး တံခါးထဖွင့်ပေးရတော့ ငါ အိပ်ရေးပျက်တယ်ဟာ၊ ခုမှ ပြန်နှပ်နေရုံရှိသေး ... နင်က တမောင့် ...”

“အပြစ်တင် မစောနဲ့ဟဲ့ ... ငါက လင်းညိုအကြောင်း ပြောမလို့လာတာ ...”

“ဟင် ... မောင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“မနေ့ညက ဟိုဘက် ရပ်ကွက်ထဲမှာ လင်းညိုတို့အုပ်စုနဲ့ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က အုပ်စုနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြလို့တဲ့ ...”

“ဟယ် ... ဖြစ်ပြန်ပြီလား”

“ဟုတ်ပါ ...။ ဒီတစ်ခါက ပိုပြင်းထန်တယ်၊ လင်းညိုရိုက်ထည့်လို့တာ ဟိုဘက်အုပ်စုက တစ်ယောက်က တော်တော် အခြေအနေ ဆိုးတယ်တဲ့ ...”

“ဘုရား ... ဘုရား ...”

သာက ဘုရားတရင်း ကိုယ့်ရင်ဘတ်လေး ကိုယ်ရင်တွေတုန်လာသည်။

“အဲ့ဒါ ... ဟိုဘက် မိသားစုက လင်းညိုကို တရားစွဲမှာတဲ့၊ ကြေအေးစေချင်ရင် လင်းညိုက လျော်ကြေးပေးရမယ်တဲ့ ...”

“သူ့မှာ ပိုက်ဆံမှ မရှိတာဟယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“လင်းညိုလို လူကို ရည်းစားတော်ထားတဲ့ နင့်ဒုက္ခက လည်း မသေးဘူး”

ဇာကတော့ သာ့ကိုပဲ အပြစ်ပြောချင်သည်။ လင်းညို ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်တိုင်း ပူပင်ကြောင့်ကြရသော သာ့ကို မကြည့်ရက်တာမို့ လင်းညိုကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ဖို့ အခါခါ တိုက်တွန်းသော်လည်း သာက မောင့်ကို မပြတ်နိုင်ပေ ...။

မောင်နဲ့ မတွေ့ခင်တုန်းကအထိတော့ သာ့ဘဝဟာ ပူပင်ကြောင့်ကြမှု သိပ်မရှိတဲ့ ဘဝမျိုးပင် ...။ သာ့မှာ ဖေဖေ မရှိတော့။ မေမေကလည်း သူ့အိမ်ထောင်နဲ့ သူ့အဆင်ပြေသည်။ သာ့ အဒေါ် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက သာ့ကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အမွေစားအမွေခံ မွေးစားထားခဲ့တာပင်။

ကြီးကြီးတင်ဟာ ခုတော့ အလုပ်ကနေ အငြိမ်းစားယူလိုက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဘုရား တရားနှင့် နေသည်။ ကြီးကြီးတင်က အချမ်းသာကြီး မဟုတ်ပေမယ့် သူ့ခင်ပွန်းဖြစ်သူ သာ့ ဘကြီး မဆုံးခင်က ရှာဖွေပေးထားခဲ့တဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုလေးတွေ ရှိတာမို့ စီးပွားရေးအတွက်တော့ ကြောင့်ကြစရာမလို။ မြေညီထပ်တိုက်ခန်း နှစ်ခန်းကို ငှားစားထားပြီး သာတို့တွေက သုံးလွှာတိုက်ခန်းမှာ နေကြသည်။ ဆွေဇနီးမျိုးစပ်ထဲက ဒေါ်စိန်ကို အဖော်သဟ်အဖြစ် အတူခေါ်ထားတာမို့ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို ဒေါ်စိန်က တာဝန်ယူသည်။ ခုလို ဘုန်းကြီးကျောင်း သွား၊ ဈေးဝယ်သွားသည့်အခါ ကြီးကြီးတင်က ဒေါ်စိန်ကို ခေါ်သွားတတ်သည်။

သာ့မှာတော့ ဘာမှ တွေ့တွေ့ထူးထူး တာဝန်ယူစရာ မရှိဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ကျောင်းတက်နေနိုင်သည်။ သာက ဒဂုံတက္ကသိုလ်မှာ နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲ ဖြေထားပြီးပြီမို့ လတ်တလောမှာတော့ အလုပ်လည်းမရှိ၊ ကျောင်းလည်းမတက်ရတော့ဘဲ အေးအေးလူလူ အားအားယားယား ဖြစ်နေသည်။

သာ မောင်နဲ့ စတွေ့ခဲ့တာ ခုဆို နှစ်နှစ်ရှိခဲ့ပြီပေါ့။ မောင်ဟာ အလွန်ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါပဲ။ မောင့်မျက်လုံးတွေနဲ့ ဆုံတဲ့ တစ်ခဏလေးမှာ သာ့ရင်တွေ ခြောင်းဆန်အောင် ခုန်ခဲ့ရတဲ့နေ့ကို ခုထိ မှတ်မိသေးသည်။

မောင်က သာတို့လမ်းနဲ့ တစ်လမ်းကျော်က တိုက်ခန်းမှာ ငှားနေသည်။ မောင့်အလုပ်က စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဂစ်တာတီးတဲ့အလုပ်။ အနုပညာသမားမို့လို့လားမသိ မောင်က စိတ်ဆတ်သည်။ ထစ်ခနဲရှိ လက်ပါချင်သည်။ တိုက်ခန်း တစ်ခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းနေနေတဲ့ မောင့်ကို ဘယ်ကလာတဲ့ ဘယ်လို ဇစ်မြစ်မှန်း မသိပေမယ့် သာကတော့ ချစ်ရပါသည်။ ဝင်ငွေမကောင်းလှတဲ့ မောင်ရဲ့ မပြည့်စုံမှုလေးတွေကိုလည်း တတ်နိုင်သလောက် ဖြည့်ဆည်းပေးချင်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ မေမေက သာ့ကိုခေါ်ပြီး မုန့်ဖိုး သိန်းချီပေးတဲ့အခါ သာက ထိုပိုက်ဆံလေးတွေကို မသုံးရက်ဘဲ မောင့်အတွက် လိုအပ်တာလေးတွေ ဝယ်ခြမ်းပေးဖြစ်ခဲ့တာပင် ...။

“ဇာ ... နင် ခဏစောင့်၊ ငါ မျက်နှာသစ် အဝတ်လဲလိုက်
ဦးမယ်၊ ပြီးရင် မောင့်ဆီ သွားရအောင် ...”

“စိတ်ပျက်လိုက်တာဟာ ...”

“ဘာလဲ၊ မလိုက်ချင်လို့လား၊ နင်မလိုက်လည်းနေ၊ ငါ
ဘာသာ သွားမယ်”

“နင်တစ်ယောက်တည်း သွားလို့ ဖြစ်မလားဟဲ့ ...၊ စိတ်
ညစ်တယ်၊ နင် အဲဒီ ခုနစ်လွှာအခန်းကို တက်တိုင်း ငါ
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ လိုက်လိုက်တက်ရတာ ဘယ်လောက် ပင်
ပန်းတယ် မှတ်သလဲ ...၊ လင်းညို ပေးတဲ့ဒုက္ခက ငါ့ကိုပါ
ထိခိုက်တယ် ...”

“ချစ်စာလေးကလည်းဟယ် ... အချင်းချင်းတွေပဲ၊ သည်းခံမှ
ပေါ့၊ လှေကားများများတက်ရင် ဝိတ်ကျတယ်ဟဲ့ ...”

“တော်ပါပြီ ...၊ ဝိတ်မကျလည်း နေပစေ”

ဇာက ဖူပုပ်နေသည်။ သာက အမြန် မျက်နှာသစ်
အဝတ်လဲပြီး ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ဆွဲကာ ဇာနဲ့အတူ ထွက်လာခဲ့
ပါသည်။

သာတို့ မောင့်တိုက်ခန်း ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်တော့
မောင်က အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။ မောင့်မျက်နှာ
ပေါ်မှာ ဒဏ်ရာတွေနှင့် ... ။

“ဟယ် ... မောင်ရယ်၊ ဒဏ်ရာတွေကလည်း မနည်းပါလား”

“အား ... နာတယ်၊ မကိုင်နဲ့ ...”

သာက အခန်းထဲသို့ သွက်သွက်လေး လှမ်းဝင်ရင်း
မောင့်မျက်နှာကို လှမ်းကိုင်လိုက်တာမို့ မောင်က ညည်းညူလျက်
ခေါင်းငဲ့ရှောင်ထွက်သွားပြီး ...

“စောစောစီးစီး ဘာလာလုပ်တာလဲ ...”

“မောင်တို့ ညက ရန်ဖြစ်ကြတယ် ကြားလို့ ...”

“အလကားပါကွာ၊ ဟိုဘက်လမ်းထဲက ကောင်တွေ၊ အချိုး
မပြေလို့ ဆုံးမပေးလိုက်တာ ...”

“သူတို့ကို ဆုံးမရဆို မောင့်မျက်နှာမှာ ဒီလောက် ဒဏ်ရာ
ပါလာစရာလား ...”

“မောင်က နည်းနည်းပါးပါးပါ၊ ဟိုကောင်တွေက ဒါထက်
ဆယ်ဆဆိုးတယ် ...”

“သာ အကုန်ကြားပြီးပြီ၊ ဟိုဘက်က မောင့်ကို လျော်ကြေး
ဘယ်လောက်တောင်းလဲ ...”

“ဆယ်သိန်းတဲ့ ... ဆယ်သိန်း”

လင်းညိုက လက်ဆယ်ချောင်း ထောင်ပြရင်း ပြော
လိုက်ပါသည်။

“ဘုရားရေ ... များလိုက်တာ၊ မောင့်မှာ အဲဒီလောက် ရှိရဲ
လား”

“မရှိဘူး၊ ရှိလည်း မပေးဘူး၊ ထောင်ကျခံလိုက်ရုံ ...”

“မောင်က ထောင်ကျခံနိုင်ပေမယ့် သာကတော့ သာ ရည်းစားကို ထောင်ကျမခံနိုင်ဘူး မောင်၊ ဒီပိုက်ဆံကို လျော်ဖို့ ကြိုးစားရမှာပဲ ...”

“ဟဲ့ ... နင့်မှာဖြင့် မရှိဘဲနဲ့ ...”

ဇာက သာ့ကို တံတောင်နှင့်တွက်ရင်း ပြော၏။ သာက သာ့လည်ပင်းက ငါးမူးသား ရွှေဆွဲကြိုးလေးကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး ...

“ရော့ ... လောလောဆယ် ဒါယူပြီး ရောင်းထားလိုက်၊ သုံးသိန်းလောက်တော့ ရမှာပဲ၊ ဒီလောက်ပဲ အရင်ပေးပြီး ညှိနှိုင်းထားလိုက်၊ ကျန်တဲ့ ပိုက်ဆံ သာ ရှာပေးမယ်”

“ဟဲ့ ... သာ၊ နင့်ဆွဲကြိုးမရှိတာ ကြီးကြီးတင် သိရင် နင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ ကျန်တဲ့ ပိုက်ဆံကိုရော နင် ဘယ်လို ရှာမှာလဲ”

ဇာက သာ ချထားသည့် ဆွဲကြိုးကို ဆတ်ခနဲ ပြန် ကောက်ယူလိုက်တာမို့ သာက ပြန်လုလိုက်ရင်း ...

“အသာနေစမ်းပါ ဇာရယ် ...”

“အသာမနေနိုင်ဘူးဟဲ့၊ ဒီကိစ္စအတွက် ကာယကံရှင် ယောက်ျားရင့်မကြီးက မရှာဘဲ နင်ကရှာစရာလား၊ နင့်မှာ ဘာဝင်ငွေရှိလို့လဲ ...”

“ကဲ ... ကဲ ... ကျုပ်ရှေ့လာပြီး အငြင်းပွားမနေနဲ့၊ ပြန်ကြ

တော့၊ သာ ... သာ ချစ်သူငယ်ချင်းကြီးကို ခေါ်ပြီး မြန်မြန်ပြန်တော့၊ ကြားရမြင်ရတာ စိတ်ရှုပ်တယ်၊ အိမ်လေးတယ်”

“ဘာ ... ဘာ ... လင်းညို နင် ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ငါ့ဘာသာ ဝတာ နင့်အပူလား၊ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်က လေးပေမယ့် ငါက နင့်လို ဆန်ကုန်မြေလေး မဟုတ်ဘူးဟဲ့ ...”

“အဲဒီ ဆန်ကုန်မြေလေးက ခင်ဗျား သူငယ်ချင်းရဲ့ ရည်းစားလေ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လောက် အဖျက်အမှောင်လုပ်လုပ် သာက ကျုပ်အပေါ်အချစ်မပျက်ဘူးလေ၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ကြီး ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

“ဟင် ... ကြည့်စမ်း၊ လင်းညို ... နင်”

“ကဲ ... တော်ကြပါတော့၊ စိတ်ဆင်းရဲရတဲ့အထဲ၊ နင်တို့ နှစ်ယောက်က ငါ့အလယ်မှာထားပြီး စကားနိုင်လှနေကြ သေးတယ် ...”

“နင့်လူက စကားပြောတာ လွန်လွန်းတာကိုး သာရဲ့၊ ငါ့မှာ ခုနစ်လွှာအထိလည်း မောကြီးပမ်းကြီး တက်လာရ သေးတယ်၊ ဒီရောက်တော့လည်း ဒင်းက ရင်ဝကို ဖနောင့်နဲ့ ဆောင့်ကန်သလို စကားမျိုးပြောတယ်”

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ပင့်ဖိတ်ထားလို့လဲ ဒေါ်ဝတ်ရဲ့၊ ချစ်သူချင်း တစ်ခါမှကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် မတွေ့ရဘူး၊

အမြဲတမ်း ခင်ဗျားကြီးက ကန့်လန့်ကန့်လန့်နဲ့၊ စိတ်လေတယ် ...”

“နင့်ကို စိတ်မချလို့ ကန့်လန့် လုပ်နေတာဟယ် ... ဘာဖြစ်လဲ၊ နင် တစ်ယောက်တည်း နေတဲ့ တိုက်ခန်းကို သာ တစ်ယောက်တည်း မလွှတ်နိုင်လို့ ငါလိုက်လာတာ၊ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း စောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရား ငါ့မှာရှိတယ်”

“ခင်ဗျား ပြောပုံကြီးက ကျုပ်ကပဲ လူရမ်းကားကြီးလိုလို”
“မဟုတ်လို့လား ...၊ ထစ်ခနဲရှိ ရန်ဖြစ်တတ်တဲ့ ဂျစ်ကန်ကန် ဆောင့်ကြွားကြွားနဲ့ ဘယ်သူ့မှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ထင်ရာစွတ်လုပ်တတ်တဲ့ နင့်ကို ငါ နည်းနည်းမှ မယုံဘူး လင်းညို၊ သာ့ကိုပြောမရလို့သာ နင်နဲ့ချစ်သူဖြစ်နေတာကို ကြည့်နေရပေမယ့် နင့်လိုလူနဲ့ သာနဲ့ မတန်ဘူးလို့ပဲ ငါ ယူဆထားတယ်လေ ... ဘာဖြစ်လဲ”

“အဟက်ဟက် ... တော်တော် သနားစရာကောင်းတဲ့ ခေါ်ဝတုတ်၊ သူမစွဲတိုင်း သူများတကာရှေ့က လာပိတ်ဆို့နေတယ်”

“ကဲ ... တော်ပါတော့ မောင်၊ သာ့ သူငယ်ချင်းကို မောင် ဒီလောက်ပြောဖို့ မလိုဘူး၊ သူလိုက်ပေးလို့ ကြီးကြီးက သာ့ကို စိတ်ချတာ၊ သူမပါရင် သာ မောင့်ဆီလာလို့ရမှာ

တောင် မဟုတ်ဘူး၊ ဇာ ... နင်လည်း တော်တော့၊ နင့်ကိုလည်း ငါတောင်းပန်တယ်၊ မောင် ... လာ ... ဒဏ်ရာတွေ ဆေးထည့်ရအောင် ...”

သာက ဆေးပစ္စည်းတွေ ထားသည့် ဗီရိုဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းလေးတွေကို ထုတ်ယူလာသည်။ မောင့်အိမ်ကို လာနေကျမို့ ဘယ်ပစ္စည်း ဘယ်မှာရှိတယ် ဆိုတာကအစ သာ သိနေသည်။

သာက လင်းညို မျက်နှာတစ်ဝိုက်က ဒဏ်ရာတွေကို အရက်ပြန်နှင့် ဆေးပြီး ဆေးထည့်ပေးနေတာကို ဇာက ခိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ကြည့်နေရပါသည်။

ဇာရင်ထဲမှာတော့ သာ့ကိုသာ နှမြောနေမိပါသည်။ သာဟာ လင်းညိုလိုလူနဲ့ လုံးဝမတန် ...။ သာက အဖြူ အရိုးအရိုင်းဖြစ်ပြီး လင်းညိုက အမည်း အလည် အမိုက်ကောင်ဟု ဇာက ယူဆသည်။

စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုမှာ သွားစားရင်း ထိုဆိုင်မှာ ဂစ်တာတီးတဲ့ လင်းညိုနဲ့ သာတို့ တွေ့ခဲ့ကြတာပင်။ ရည်းစားလုံးဝမထားဖူးခဲ့တဲ့ သံသာသာ ဟာ လင်းညိုရဲ့ ရီဝေညှို့ငင်သော အကြည့်များနှင့် လည်ဝယ်ပါးနပ်သော ဆက်ဆံရေးတွေထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်ဘဲ ငြိခဲ့ကြသည်။

ဇာကတော့ လင်းညိုရဲ့ ရုပ်၊ စိတ်၊ အလုပ်၊ အပြော၊

အမူအကျင့် ... အားလုံး အားလုံးကို သဘောမကျနိုင်ခဲ့ပါ။ စာကလေး အမောက်ထောင်သလို ဆံပင် ဦးစွန်းဖုတ်ကို ဂျဲလိမ်းကာ ဘယ်ညာ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်ညှပ်၍ ထောင်အောင်လုပ်တဲ့ အပြုအမူကိုလည်း မုန်းသည်။ လက်ဖျံပေါ်က ဆေးမင်ကြောင်ကိုလည်း မုန်းသည်။ သာ့ကို ကြည့်တဲ့ အကြည့်စူးစူးတွေကိုလည်း မုန်းသည်။ ပိုက်ဆံ မရှိဘဲ ရမ်းကားတတ်တာကိုလည်း မုန်းပါသည်။

လင်းညိုကို ပြန်မကြိုက်ဖို့ ဇာက ငိုကြွေးချက်မဖြစ်ပြီးတော့တောင် သာ့ကို တားခဲ့သေးတာပင်။ သို့သော် သာဟာဘယ်လိုမှ တားမရဘဲ ဘာမဟုတ်တဲ့ သူ့လိုလူကို တန်းတန်းစွဲခဲ့တာဟာ ရှေးဘဝက ပါလာတဲ့ မကောင်းတဲ့ ဝဋ်ကြွေးများလားဟုတောင် ဇာက ထင်မိပါသည်။

“မောင် ... ဒီနားလေးက ဒဏ်ရာနည်းနည်းများတယ် ပလာစတာ ကပ်ပေးမယ်နော်”

“အင်း ...”

“နာလား မောင်”

“မနာဘူး ...”

“ကဲ ... ဒါဆို ရပြီ”

အသံတွေ ကြားနေရတာလည်း စိတ်မချမ်းသာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် နားပိတ်ထားချင်သည်။

“မောင် ... မောင်ရှိက်လိုက်တာ ဟိုတစ်ခါ ရန်ညှိုးရန်စရှိတယ်လို့ မောင်ပြောဖူးတဲ့ ဘုန်းကျော်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်လား ...”

“အင်း ...”

“ဒဏ်ရာ တော်တော်များသွားလားဟင်”

“များမများတော့ မသိဘူး၊ ဆေးရုံတင်ထားတယ် ကြားတာပဲ၊ တမင် အမှုကြီးချင်လို့ ပုံကြီးချဲ့တာပါ၊ အလကားလူတွေ၊ လူကို ငွေညစ်ချင်တိုင်း ...”

“ဘယ်ဆေးရုံမှာလဲ ...”

“ဟိုဘက်လမ်းထိပ်က (xxx) ဆေးရုံမှာတဲ့ ...”

“ဪ ...”

သာက ခဏငြိမ်သွားပြီးမှ ...

“မောင် ... ဒီဆွဲကြိုးလေး သွားရောင်းပြီး ရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ခဏ ပြောဆို တောင်းပန်ထားလို့က်ပါလားဟင်”

“မတောင်းပန်ပါဘူး၊ ဘာမှလည်း မပေးနိုင်ဘူး”

“ကဲ ... ပြီးရော၊ ဒါဆိုလည်း ဆွဲကြိုး ပြန်ယူသွားတော့မယ်”

သာက လင်းညိုရှေ့မှာ ချထားသည့် ဆွဲကြိုးကို ဖြန့်ကောက်ယူကာ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်တာမို့ ဇာနည်းနည်း ရင်အေးသွားရသည်။ သာ့ဘက်က တစ်ပြားမှမပေးရလေ ကောင်းလေပေါ့ ...။

“ကဲ ... သာ သွားတော့မယ် မောင်၊ မောင်လည်း နားတော့ နော်၊ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးလေး ဆောက်ပြီး အိပ်လိုက် ဦး”

သာက လင်းညိုကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဇာနည်အတူ ပြန် လာခဲ့ပါသည်။ သာမှာ ဇာကိုလည်း စကားမပြောနိုင် ...။ မောင့် အတွက် ဘာလုပ်ပေးရင် ကောင်းမလဲဆိုတာကိုသာ စဉ်းစားလာ သည်။ ဘာမှ လုပ်မပေးဘဲတော့ မနေနိုင်ပါ။ ခက်တာက သာမှာ ပိုက်ဆံများများ မရှိ ...။ တစ်ခါတလေ မေမေပေးတဲ့ မုန့်ဖိုးနဲ့ လစဉ်ပုံမှန် ကြီးကြီးတင် ပေးတဲ့ မုန့်ဖိုးကိုပဲ သုံးစွဲနေရတာ။ တခြား မှာလည်း သာ ပိုက်ဆံမရှာတတ်။ ချေးရငှားရမယ့် လူလည်း မရှိ။ သူငယ်ချင်း ဆိုလို့လည်း ဇာတစ်ယောက်ပဲ အရင်းအချာ ရှိတာ။ ဇာတစ်ယောက်ကလည်း သူရတဲ့ မုန့်ဖိုးကို သူစားလို့ တောင် မလောက်တာမို့ တစ်ခါတစ်ခါ သာကတောင် သူ့ပြန် ချေးရသေးတာ။

ဇာကတော့ သာ စဉ်းစားလာတာကို မသိဘဲ ... “သာ ... ဒီတစ်ခါ နင်လုပ်တာ မှန်တယ်၊ ငါဖြင့် နင် ဆွဲကြိုးထားခဲ့မလားလို့ စိတ်ပူနေတာ၊ တစ်ခါတလေ အဲဒီ လို ပစ်ထားခဲ့လိုက်မှ နောက် ဒါမျိုး မရမ်းကားရဲဘဲ နောင်ကြည့်သွားမှာ၊ ဟဲ့ ... ဒါက ဘယ်လဲ၊ အိမ်ပြန်မှာ မဟုတ်ဘူးလား ...”

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

သာက အိမ်ပြန်လမ်းဘက်ကို မချိုးကွေ့ဘဲ လမ်းမ ကျယ်ကြီးဘက်သို့ ဦးတည်သွားလိုက်တာမို့ ဇာက တအံ့တဩ မေးသည်။ သာက မျက်မှောင်လေးကြုတ်ကြုတ်နှင့် ခပ်သွက်သွက် သာ လျှောက်နေသည်။ ဇာမေးတာကို မဖြေ။

“ဟဲ့ ... မေးနေတာကို”

“ဇာရယ် ... တိတ်တိတ်နေပြီးတော့သာ လိုက်ခဲ့ပါဟယ်”

“နင် ဘယ်သွားမှန်း မသိတာကို ငါက ဘယ်အထိ လိုက် ရမှာလဲ၊ ငါ လမ်းများများ မလျှောက်နိုင်ဘူး၊ ပေါင်ပွန်း တယ်”

“ဒီထိပ်နားတင်ပါ၊ နင်မလျှောက်နိုင်လည်း ပြန်နှင့်တော့၊ ငါ့ဘာသာ သွားမယ်”

“ကျွတ် ... သာကလည်းဟာ ...”

ဇာက သာ ဘယ်သွားပြီး ဘာလုပ်မယ်မှန်း မသိ တာမို့ စိတ်မချစွာပင် ဆက်လိုက်လာရပါသည်။ လမ်းမထိပ်ရောက် တော့ သာက အသင့်တွေ့ရသော ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲကို လှမ်း ဝင်သွားပါတော့သည်။ ဇာသည် ခုမှ သာအကြံကို သဘောပေါက် သွားကာ ...

“သာ ... နင် ... နင် ဆွဲကြိုး လာရောင်းတာလား”

“အေး ...”

“မရောင်းနဲ့၊ လာ ... ပြန်မယ်”

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

“မရောင်းလို့ မဖြစ်ဘူး ဇာ၊ လောလောဆယ် ဒီပိုက်ဆံနဲ့ အရင် ဖြေရှင်းထားမှ မောင့်ကို သူတို့ မတိုင်ရဲမှာ၊ ဒီက ပိုက်ဆံရပြီးရင် ဘုန်းကျော်ကို တင်ထားတဲ့ ဆေးရုံကို လိုက်သွားပြီး တောင်းပန်ပြောဆို ညှိနှိုင်းရမှာ၊ မောင်က ထောင်ကျခံနိုင်ပေမယ့် ငါကတော့ မောင့်ကို ထောင်ကျ မခံနိုင်ဘူး၊ မောင် မဖြေရှင်းရင် ငါဖြေရှင်းရမှာပဲ၊ ချစ်သူ ချင်းဆိုတာ သူ့ကိစ္စ ကိုယ့်ကိစ္စ မခွဲခြားဘဲ ဖြေရှင်းရင်ဆိုင် ပေးရမယ်လေ ...”

ဇာမှာ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ သူတော်ကောင်း မကြီး သံသာသားကိုသာ ကြောင်တောင်ကြီး ငေးကြည့်နေလိုက် ရပါသည်။

သာက ဆိုင်ရှင်နှင့် ပြောဆိုကာ သူ့ဆွဲကြိုးကို ရောင်းနေသည်။ ဟိုက ထုတ်ပေးသည့် ပိုက်ဆံထုတ်ကို လှမ်းယူ လိုက်ချိန်မှာ သာမျက်နှာက နည်းနည်း ကြည်လင်လာသည်။

“လေးသိန်းတောင် ရတယ်၊ ရွှေဈေးက တက်နေတာကိုး၊ ဒီလောက်ဆို မဆိုးဘူး၊ စရံသဘောမျိုး ပေးလိုက်ရင် မျက် နှာပန်းလှတယ်၊ ဇာ ... နင် ပြန်ချင်ပြန်တော့လေ၊ ငါ ကားငှားပြီး ဆေးရုံကို သွားလိုက်ဦးမယ်”

“မသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလားဟာ ...”

“မဖြစ်လို့ပေါ့ ဇာ”

“ဟိုဘက်က အရမ်းတင်းမာနေကြမှာ၊ ဘုန်းကျော်ဆိုတာ ကလည်း ရမ်းရမ်းကားကား လူမျိုးလေ ...၊ နင်နဲ့ အဲဒီ ဘက်က လူတွေနဲ့ ပတ်သက်ဖို့တောင် မအပ်စပ်ပါဘူး၊ နင် ဒီလိုတွေ လိုက်လုပ်တာကို ကြီးကြီးတင် သိရင်လည်း ရင်ကျိုးရှာမယ် ...”

ဇာစကားကြောင့် သာမှာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလာရပါ သည်။ သာလည်း ဒါမျိုးတွေ ဘယ်လုပ်ချင်ပါ့မလဲ ...။ သာ ဘဝမှာ ဒီလိုမျိုး လူမျိုးတွေနဲ့ ပတ်မှ မပတ်သက်ဖူးခဲ့တာပဲ။ သို့သော်လည်း မောင့်ကိုချစ်တဲ့ ဇောအဟုန်က သာ့ကို ဒီလိုလုပ် ခဲ့ တွန်းအားတွေ ပေးနေခဲ့တာ ...။

သာက ပါးပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျလာသည့် မျက်ရည် ဘစ်စကို လက်ခံဖြင့် ပွတ်သုတ်လိုက်ရင်း ...

“ကြီးကြီးကိုတော့ အားနာပါတယ် ဇာရယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင့်ကိုလည်း ကြည့်မနေနိုင်ဘူး ...”

“နင်တော့ ဝင့်ကြွေးပဲ ...”

သာက ဇာ ဘယ်လိုပြောပြော နောက်မဆုတ်ခဲ့ပါ။ တက္ကဆီတစ်စီးကို လှမ်းတားနေပြီမို့ ဇာလည်း နှုတ်ပိတ်ကာ သာနဲ့အတူ လိုက်သွားဖို့သာ ဆုံးဖြတ်ရသည်။

ဆေးရုံရောက်တော့ ပိုစိတ်ညစ်ရသည်။ ဘုန်းကျော် ဆိုတဲ့ ကောင်က သာ့ကို လင်းညိုရဲ့ ရည်းစားမှန်း သိတာနှင့်

၁၂ ၁၄ ပုညဝံ

သူ့ခေါင်းသူဖိကာ ကျီးကန်းလို တအားအားအော်ရင်း ကောက်ခါ
ငင်ခါ ရောဂါသည်းပြနေသည်။ ဘုန်းကျော်ဘက်က ဆွေမျိုးညာ
တကာ တွေကလည်း မျက်နှာထားကို ချိထားကာ အိုက်တင်ခံပြ
နေသည်။ သာဓကများမှာတော့ ပိုက်ဆံထုပ်ကလေးကို သူတို့ရှေ့မှာ
ချကာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ...

“လောလောဆယ်တော့ ဒီလောက်ပဲ ယူထားပြီး ကြေအေး
ပေးပါနော်၊ ကျန်တဲ့ ပိုက်ဆံကိုလည်း ခြောက်လအတွင်း
ကြေအောင် ပေးပါ့မယ်”

သာ ခြေဖျားလောက်တောင် အဆင့်မရှိတဲ့ ဘုန်း
ကျော်ရဲ့ အဒေါ်တစ်ယောက်က သာ့ကို မယုံသလိုကြည့်ရင်း ...

“ခြောက်လအတွင်း ကြေအောင် ပေးမယ်ဆိုတာ ဘာကို
သက်သေထားပြီး ယုံရမှာလဲ ...”

“ဟို ... အဲဒါက”

သာက ချက်ချင်း မဖြေတတ်။ ဇာက သာ့နားနား
ကပ်ကာ တိုးတိုးပြောရသည်။

“သာ ... နင် မဖြစ်နိုင်တာတွေ ကတိမပေးနဲ့လေ၊ အဲဒီ
လောက် ပိုက်ဆံကို နင် ဘယ်ကပြောဖို့လဲ ...”

“ရှာရမှာပေါ့ဟာ ...”

သာက တိုးတိုးလေး ပြန်ပြောပြီး ထိုမိန်းမကြီးဘက်

သို့ လှည့်ကာ ...

ပုညဝံ စာအုပ်တိုက်

“ဟို ... အဒေါ် ကျွန်မ ကတိတည်မှာပါ၊ ခြောက်လကြာ
လို့မှ လာမပေးရင် အဒေါ်တို့ ကြိုက်သလို လုပ်နိုင်ပါ
တယ်”

“အဟမ် ... ကောင်းပြီလေ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က
လာတောင်းပန်နေတော့လည်း သနားသဖြင့် လက်ခံရတော့
မှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီ ခြောက်လအတွင်း
လင်းညိုကို ပြဿနာမရှာဖို့ အဒေါ်တို့ဘက်ကလည်း ကတိ
တည်ပေးပါ”

“ကောင်းပြီ ...”

ဇာမှာတော့ အဲဒီမိန်းမကြီးကို မုန်းလွန်းလို့ ကိုယ့်
ကိုယ်လုံးနဲ့ ပစ်တိုက်တွန်းလှဲ ဖိသတ်ပစ်ချင်လာသည်။

ဆေးရုံက ပြန်ထွက်လာကြတော့ ဇာက သာ့ကို
လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“သာ ... နင့်ကြောင့် ငါ တကယ်သေချင်လာပြီ၊ နင် အဲဒီ
ပိုက်ဆံကို ဘယ်လိုရှာမှာလဲဟဲ့ ...”

“ငါ အလုပ်လုပ်မှာပေါ့ ...”

“ဟမ် ...”

“ကြီးကြီးကိုတော့ သင်တန်းတက်မယ်ပြောပြီး အလုပ်တစ်
ခုခု ရှာလုပ်မှာပေါ့၊ ကြီးကြီးပေးတဲ့ သင်တန်းကြေးနဲ့

ပုညဝံ စာအုပ်တိုက်

၅၄ ❀ ပုညခင်

မုန့်ဖိုးရယ်၊ ငါရတဲ့ လခရယ် ပေါင်းရင် ခြောက်လဆို
ကြေးလောက်ပါတယ်”

“သာရယ် ... လင်းညိုနဲ့ တွေ့ရတာ နင် တကယ် ကံဆိုး
တာပဲ”

“သူ ဘယ်လိုလူပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ချစ်မိတာကိုက ငါ
ကံကြမ္မာပဲပေါ့! ဇာရယ် ...”

သာက ဇာကို လှည့်ကြည့်ရင်း ပြုံးပြုံးလေး ပြော
လိုက်တာကို ဇာက အံ့အံ့သြသြလေး ကြည့်နေလိုက်ရပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၃)

ဟောဝန်၏ နံနက်ခင်း ... ။

“ကလောက် ... ကလောက် ... ကလောက်”

(ကြက်ဥ ခေါက်သံ)

“ရဲ့...” (ဒယ်အိုးထဲသို့ ကြက်ဥထည့်သံ)

“ဂျစ် ... ဂျစ် ...”

(ကြက်ဥကြော်ကို ဇွန်းပြားဖြင့် ကော် ယူလိုက်သံ)

“ဝှပ် ...”

ထမင်းဘူးထဲသို့ ကြက်ဥကြော်ကို ထည့်ပြီး ထမင်းဘူးအဖုံး
ပိတ်သံ)

ဟောဝန်သည် ထမင်းဘူးကို ထိုသို့ ပြင်ဆင်လိုက်
ပြီးနောက် အသင့်ပြင်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကလေးကို လှည့်
ကာ တိုက်ခန်းလှေကားထစ်တွေကို အပြေးအလွှား နှင်၍ ဆင်း

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

လာပါသည်။ နာရီကို ငုံ့ကြည့်မိတော့ ၉ နာရီ...။ ဟင်... ခုန
တုန်းကလည်း ၉ နာရီပဲ...။ ဟာ... နာရီ ရပ်နေပါလား...။
မြတ်စွာဘုရား... မိမိ မိပါတော့မလား...။

ဟေဝန်က ရင်ထိတ်သွားကာ လှေကားထစ်တွေကို
တစ်ထစ်ကျော် ခုန်နင်းဆင်းလိုက်ပါသည်။ အောက်ထပ်မှ တက်
လာသော အခန်းနီးချင်း ဒေါဝင်းက လှေကားထောင့်သို့ ကပ်၍
ရပ်ကာ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ရင်း...

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဖြည်းဖြည်းဆင်းပါ မောင်ဟေဝန်ရယ်၊ ချော်
ပြုကျနေပါဦးမယ်ဟဲ့...”

“အဟဲ့... အရင်လိုနေလို့ပါ ဒေါဝင်းရ...”

“ထမင်းဘူးတွေ ဘာတွေနဲ့ပါလား၊ ဒါ အလုပ်သွားတာ
လား။”

“မဟုတ်သေးဘူး ဒေါဝင်း၊ အလုပ်က မရသေးဘူး၊ အလုပ်
သွားလျှောက်မှာ၊ အလုပ်က တစ်ခုပြီးတစ်ခု သွားလျှောက်
ရမှာ၊ တစ်နေ့ကုန်ရင် ကုန်မှာမို့လို့ ထမင်းဘူး ထည့်လာ
တာ”

“ငါဖြင့် မင်း ရသွားပြီတောင် ထင်နေတာ”

“သွားပြီ အဒေါ်ရေ၊ ဆုတောင်းပေးဦး”

“အေး... အေး၊ အလုပ်မြန်မြန်ရပါစေကွယ်၊ အဒေါ်လည်း
မင်းနဲ့ကိုက်ညီတဲ့ အလုပ်မျိုးတွေ ရင် ပြောပါ့မယ်”

ဒေါဝင်းက ကိုယ့်ကို လက်ပြကာ အပြေးအလွှား
ဆင်းသွားပြီဖြစ်သော ဟေဝန်ကို ငုံ့ကြည့်ကျန်ခဲ့ရင်းက ခေါင်း
ဘညိတ်ညိတ်နှင့်...

“အင်း... ဒုက္ခ... ဒုက္ခ... ဒီကောင်လေးလည်း ဟို ကြွေး
ထူမ အကြွေးကိုဆပ်ဖို့ အသည်းအသန် အလုပ်ရှာနေပုံပဲ၊
သူ့အဘိုးများသိရင် ဘယ်လောက် ရင်ကျိုးရှာမလဲ...”

ဟု ရေရွတ်ပြောဆိုရင်း အပေါ်သို့ ဆက်တက်လာ
ခဲ့သည်။

ဟေဝန်ကတော့ ဘတ်စ်ကားဂိတ်သို့ အပြေးတစ်
ပိုင်း လျှောက်နေရင်းက လမ်းသွားလမ်းလာထဲက နာရီလှလှလေး
ပတ်ထားသည့် ကောင်မလေးနားသို့ ကပ်သွားကာ...

“ညီမ... ညီမ... ဘယ်နှနာရီ ထိုးပြီလဲ”

“လုပ်မနေနဲ့၊ ဒါမျိုးအထာတွေ ရိုးနေပြီ...”

ကောင်မလေးက အထင်မှားကာ သူ့ကို စွတ်ကော
သွားတာမို့ သူ ခေါင်းကုပ်မိသည်။ အံ့ရော... ဘယ်နှနာရီလဲမေး
တာ ဘာအထာမို့လို့လဲ...။ ငါ့နယ်...။ ဒီအချိန်မှာ ဒါမျိုး
အဲဒီကလီလိုက်လုပ်ဖို့ အချိန်လည်း မရှိ။ လုပ်စရာလည်း မလို။
ကိုယ့်မှာ ပိုးအိမ် တစ်ယောက်လုံး ရှိပြီးသား။ တခြား မိန်းကလေး
ဆို စိတ်ကိုမဝင်စား။

ဟေဝန်က ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် မဲပစ်လိုက်မိရင်း

၅၈ ❀ ပုညခင်

ခပ်သွက်သွက် ရှေ့ဆက်လျှောက်လာသည်။ ဒီတစ်ခါတော့
ယောက်ျားတစ်ယောက်နား ကပ်သွားကာ ...

“အစ်ကို ... ဘယ်နှနာရီ ထိုးပြီလဲ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့်နာရီ
က ရပ်နေလို့ပါ”

“ဪ ... နာရီ သိချင်တာလား”

သားသားနားနား ထိုယောက်ျားက သူ့ရဲ့ ဘယ်
လက်ကို ဟန်ပါပါ ကွေးမြှောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တန်ဖိုး
ကြီးပုံရသော သူ့နာရီကို စိမ်ပြေနပြေ ကြည့်ရင်း ...

“အဟမ်း ... ကိုယ့်နာရီက G-shot လေ ...၊ အချိန်က
တော့ ဘာမှန်သလဲ မမေးနဲ့၊ မှန်ဆို ဈေးကလည်းကြီး၊
brand ကလည်း အကောင်းစား၊ အသစ်ကလည်း အသစ်၊
စင်ကာပူက အစ်ကိုတစ်ယောက်ကို လှမ်းမှာဝယ်ထားတာ
ဆိုတော့ ...”

အရေးထဲမှာ နာရီကြွားတဲ့သူနဲ့ လာတွေ့နေသေး
သည်။

“အဟဲ ... အချိန် ... အချိန်၊ အချိန်ကို ပြောပါဦး အစ်ကို”

“ဇာ နာရီခွဲပြီကွ ...”

“ဟိုက် ...”

ဟေဝန်သည် ချက်ချင်းပင် ခြေလှမ်းတွေကို အရှိန်
မြှင့်ပစ်လိုက်ရလေသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ရည်းစား၏ နာမည် ၅၉

အလုပ်အင်တာဗျူး ဝင်ဖို့ ၁၀ နာရီ ချိန်းထားတာ။
ဒီအချိန် ဘတ်စ်ကား စောင့်ရမှာနဲ့၊ စီးရမယ့်အချိန်နဲ့ နာရီဝက်
ဆိုတာသိပ်ကို ကွက်တိကျလွန်းနေသည်။ အသည်းအသန် ပြေးမှ၊
ကားကိုလည်း အဆင်သင့်တွေ့မှ မိဖို့ မျှော်လင့်နိုင်မည်။

ဟေဝန်က ကျောပိုးအိတ်လေးကို ချိုင်းနှစ်ဖက်မှာ
ဌပ်လျက် ပလက်ဖောင်းအတိုင်း ကားဂိတ်ကို ပြေးလာနေရင်းက
ဆိုက်ကားတစ်စီးကို တားစီးပြီး ကားဂိတ်ဆီ မြန်မြန်နင်းခိုင်းရ
သည်။ ဆိုက်ကားသမားက အသိဖြစ်နေတာမို့ ဆိုက်ကားနင်းနေ
ရင်းက ...

“အစ်ကို ... အလုပ်ရသွားပြီလား”

အင်း ... ကိုယ် အလုပ်လျှောက်တဲ့ ကိစ္စကလည်း
ရပ်ကွက်ထဲ ကလေးကအစ ခွေးကအစ သိနေတော့တာပါလား။

“အလုပ်က လျှောက်တုန်းပါကွာ၊ ငါ အလုပ်ရှာနေတာ
မင်း ဘယ်လိုသိလဲ ...”

“ဒေါ်ဝင်းလေ ...၊ ဒေါ်ဝင်းက ဈေးသွားရင် ကျွန်တော့်
ဆိုက်ကားပဲ စီးတာဆိုတော့ ကြုံလို့ ပြောပြသွားတာ ...”

“အေးကွာ ... အလုပ်ကလည်း ရှာတော့မှ ရှားလိုက်တာ၊
လျှောက်လွှာဖိုးတင် မနည်းတော့ဘူး၊ မင်းလို ဆိုက်ကားပဲ
နင်းရင်တောင် ခုလောက်ဆို ဝင်ငွေက ရနေပြီ”

“အစ်ကို ရပ်ရည်၊ အစ်ကို ပညာအရည်အချင်းနဲ့ ဆိုက်ကား

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

တော့ မနင်းသင့်ပါဘူး၊ အစ်ကိုရော၊ ဘာပဲပြောပြော အစ်ကို
ကိုတော့ လေးစားတယ်ဗျာ”

“ဟေ ... ဘာကိုလဲ”

“ကျွန်တော်သာဆို ကျွန်တော့် ကောင်မလေးအတွက်
ဒီလောက် အပင်ပန်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုကတော့
မပိုးအိမ်အတွက် ပေးဆပ်ရတယ်ဗျာ ...၊ အစ်ကို မပိုးအိမ်
ကြွေးတွေဆပ်ပေးဖို့ အလုပ်ရှာနေတယ်ဆိုတာ အစ်ကိုတို့
ရပ်ကွက်နားက လူတွေအားလုံး သိပြီး အစ်ကိုကို သနား
နေကြတာ”

အဲ့ဒါမှ သေရောပဲ ...။ ဟေဝန်က စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့
ပဲ အောင့်သီးအောင့်သက် ပြီးရရင်း ...

“ကဲ ... ကဲ ... မြန်မြန်လေးသာ နင်းပါကွာ”

“နင်းနေတာပဲ အစ်ကို၊ လမ်းပေါ်မှာ လူရှုပ် ကားရှုပ်တော့
ခရီးက မတွင်ဘူး ...”

“ငါ့ဘာသာ ပြေးသွားတာကမှ မြန်မြန်ရောက်ဦးမယ်ထင်
တယ်၊ ကဲ ... ကဲ ... ရပ်တာ ... ရပ်တော့၊ ငါ ပြေးပဲသွား
တော့မယ်”

“ကောင်းသားပဲ၊ ကိုရီးယား ကားတွေထဲမှာလည်း မင်းသား
တွေက ကားကြပ်ရင် ဒီလိုပဲ ပြေးကြတာပဲ၊ အစ်ကိုက
ကိုရီးယားမင်းသားနဲ့လည်း တူတာဆိုတော့ ...”

အရေးထဲမှာ လူကိုလာပြီး ကိုရီးယားကား ရိုက်ခိုင်း
နေသေးသည်။

ဟေဝန်က ဆိုက်ကားခ ပိုက်ဆံ မြန်မြန်ထုတ်ပေး
ခဲ့ပြီး ရှေ့မှာလမ်းမြင်နေရပြီဖြစ်သော ကားဂိတ်သို့ ဆက်ပြေးခဲ့
ရသည်။ ဟော ... ဟိုမှာ ထွက်လုဆဲဆဲ ဘတ်စ်ကား ...။

“ဟိုးထား ... ဟိုးထား ကားဆရာ ... ဟိုးထား”

ဟေဝန်က အသံကုန်အော်ရင်း ပြေးလာနေသည်။
ကားက ထွက်ခွာနှင့်ပြီ။ သို့သော် မြင်နေရသေးတာမို့ အဆက်
မပြတ် အော်ပြောရင်း ကားနောက်သို့ ပြေးလိုက်လာသည်။ ဒီကား
ကို မမီလိုက်လျှင် အင်တာဗျူးချိန် မိဖို့မလွယ်။ သနားသဖြင့်
ရပ်ပေးကြပါ ကားဆရာတို့ရယ် ...။ ဒီအလုပ်လေးက ရဖို့ အားခ
ထားတာမို့လို့ပါ။ ရမှ အကြွေးဆပ်နိုင်မှာ မို့လို့ပါ ...။

“ဟိုးထားပါဗျို့ ...၊ ရပ်ပေးပါဗျို့ ...”

ဟေဝန်က ဇွဲကောင်းတာမို့ ကားက သနားသဖြင့်
ရပ်ပေးလိုက်သည်။ ဟေဝန် ကားပေါ် ပြေးတက်လာတော့ ယာဉ်
နောက်လိုက်က ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ...။

“ဒီလောက် အဝေးကြီးကို ပြေးလိုက်နေတော့ ရပ်မပေးပြန်
ရင်လည်း အမောဆိုသေရင် ဒီကားက တရားခံဖြစ်ရဦး
မယ်၊ ကဲ ... တိုးထား ... တိုးထား အထဲကို၊ အပေါက်မိသ
ရပ်မနေနဲ့ ...”

ရပ်ပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာမို့ ဟေဝန်က ကားဆရာကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ လိမ်လိမ်မာမာလေး တိုးဝင်လာခဲ့ပါသည်။

သွားရမည့် လိပ်စာကို အလွတ်မရတာမို့ ကျောပိုးအိတ်ထဲက အခွင့်အလမ်းကုန်နယ်ကို ထုတ်ယူပြီး လိပ်စာကို သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်ရသည်။

ဒီအလုပ်က မဂ္ဂဇင်းတိုက် တစ်တိုက်က ခေါ်ထားတဲ့ အလုပ် ...။ Marketing ဝန်ထမ်းလုပ်ရမှာမို့ ရပ်ရည် အဆင်ပြေကြည့်ကောင်းဖို့က ပိုအရေးပါသည်။ ပြောတတ် ဆိုတတ်လည်း ရှိရမည်။ နိုင်ငံခြား ဘာသာစကား ကျွမ်းကျင်မှု အရည်အချင်းတွေ၊ ကွန်ပျူတာ ကျွမ်းကျင်မှုတွေ သိပ်မလိုအပ်။ ဟေဝန်က အင်္ဂလိပ်စာ သင်တန်းကလည်း တက်လက်စမို့ သိပ်မကျွမ်းကျင်သေး ...။ ကွန်ပျူတာသင်တန်းကတော့ တက်ကို မတက်ရသေး ...။ စာရင်းကိုင်ကျတော့လည်း ဝါသနာ မပါ။ ဘွဲ့တောင် မရသေးဘူးဆိုတော့ အလုပ်ရဖို့က တော်တော် ခဲယဉ်းနေတာပင် ...။ ဒါ့ကြောင့်ပဲ ကိုယ့်ရပ်ရည် အသန့်အပြန့်လေးနဲ့ ရည်မွန်ယဉ်ကျေးတဲ့ အပြောအဆိုလေးကို အားကိုးကာ ဈေးကွက်ရှာဖွေရေး ဝန်ထမ်းအလုပ်ကိုသာ မျှော်လင့်ရတော့တာပင်။

“ဘုရားသိကြားမ၊လို့ ဒီအလုပ်လေးတော့ ရပါစေဗျာ”

ဟေဝန်က ခပ်တိုးတိုး ဆုတောင်းရသည်။ ဒီအလုပ်

ကို လျှောက်တာဟာ တစ်ရာတစ်ကြိမ်မြောက် အလုပ်လျှောက်ခြင်းလို့ပဲ တင်စားပြီး ပြောရမလား မသိ ...။ လမ်းစရိတ်တွေလည်း ကုန်လှပေါ့။ သင်တန်းချိန်တွေလည်း ပျက်လှပြီလေ ...။

ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီအင်တာဗျူး အမီလေး ... ကား မြန်မြန်မောင်းပေးပါ ကားဆရာရယ် ...။ ဒီအလုပ်ရမှ ကျွန်တော့် ခုစံသူရဲ အကြွေးလေးကို ဆပ်ပေးနိုင်မှာမို့လို့ပါဗျာ။

(၄)

သံသာသာ၏ နံနက်ခင်း ...။

“ကလင် ... ကလင် ... ကလင် ...”

အလို ... ဘာသံပါလိမ့် ...။ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း ထိုးသံလား ...။ လူခေါ်ဘဲလဲသံလား ...။ မနက်အစောကြီး လာနှိုးပြန်ပြီလား။ ဒါ အိပ်မက်လား ... တကယ်လား ...။ အိပ်မက်ပဲ ဖြစ်မှာပါ ...။ မျက်လုံးတွေက လေးလိုက်တာ ...။ ဖွင့်လို့မရဘူးကွာ ...။

သာသည် နှိုးစက်မြည်သံကို ရိုဝေဆေ မှုန်ဝါးဝါးလေးကြားပြီးနောက် ဆက်လက် အိပ်မောကျသွားခဲ့ပါသည်။

သာ အိပ်ရာကနိုးတော့ ၉ နာရီ ...။ အိပ်ရာနိုးနိုးချင်း အလုပ်အင်တာဗျူး သွားဖို့ သတိရကာ ဝုန်းခနဲ ထထိုင်လိုက်မိသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“အမလေး ... ဘုရား ... ဘုရား၊ မမိတော့ရင် ပြဿနာပဲ”

သာသည် အလန့်တကြား မြည်တမ်းရင်း ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။ ခဏနေတော့ ရေချိုးခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာကာ ဝိုင်းဒိုင်ကျဲ အဝတ်လဲရသည်။ သာက အဝတ်အစားဆို တောက်ပနုလွင်သည့် အရောင်မျိုးကိုမှ သဘောကျသည်။ Fancy ဆန်ဆန် ကာလာမျိုးတွေကို သာ ကြိုက်သည်။

မတူသည့် အရောင်တွေကို တွဲဖက်၍ ဝတ်တတ်တာက သာ ဖက်ရှင်ပင် ...။

သာက အစိမ်းနုနုရောင် ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ဝါဖန်ဖန် ကိုယ်ကျပ်လက်ရှည် တီရှပ်လေးကို ဝတ်လိုက်ပြီး အနီရောင် ခွန်ကုတ်လက်ပြတ်လေးကို အပေါ်က ထပ်ဝတ်လိုက်သည်။ ခါးမှာတော့ ခရမ်းရောင် ခါးပတ်ကို ပတ်သည်။ ပန်းနုရောင် ကြိုးရှည်ရှည်အိတ်ပျော့လေးကို စလွယ်သိုင်း၍ လွယ်လိုက်သည်။ အနီရောင် ကွင်းထိုးဖိနပ်အပါးလေးကို ဖိနပ်စင်ပေါ်ကနေ ကမန်းကတန်း ရွေးထုတ်ယူလိုက်သည်။ မျက်နှာကိုတော့ အထူးတလည် ပြင်ဆင်လေ့ မရှိတာမို့ ပတ်ဖိနပ် တဖတ်ဖတ်ပုတ်ရုံသာ။ လည်ကုပ်ပေါ်မှာ ဝဲနေသည့် ဘေးခွဲဆံပင်လေးကိုတော့ ကလစ် သေးသေးလေးနှင့် ရှေ့ဘက်တစ်ခြမ်းမှာ ညှပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သာက အခန်းထဲကနေ ခြေဖွနင်း၍ ထွက်လာပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ဒါက ... ဘယ်တုန်း”

မီးဖိုချောင်ထဲက ထွက်လာသော ဒေါ်စိန်က လှမ်း
မေးတာမို့ သာက လန့်သွားသော်လည်း ဟန်မပျက် ရယ်ပြကာ...

“ဟိုလေ ... သင်တန်းတက်ဖို့ ကိစ္စလေး သွားစုံစမ်းမလို့”

“အဲ့ဒီ စုံစမ်းတဲ့ ကိစ္စက နေ့တိုင်းလိုပဲနော်၊ သင်တန်းတစ်ခု
တက်ဖို့ ဒီလောက်တောင် စုံစမ်းယူရသလား...”

“ကောင်းတဲ့ သင်တန်း တက်ရဖို့ဆိုတာ ဒီလိုပဲ စုံစမ်း
တယ် ဒေါ်စိန်ရဲ့...၊ ဟို ... ကြီးကြီးရောဟင် ဒေါ်စိန်”

“ဟိုဘက်လမ်းက သူ့မိတ်ဆွေအိမ်မှာ ဆွမ်းကျွေးဖိတ်လို့
သွားတယ်”

“အမလေး ... တော်ပါသေးရဲ့”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဟဲ ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒေါ်စိန်ရဲ့၊ သာ သွားပြီနော်
ကြီးကြီးပြန်လာရင် သာ သင်တန်းကိစ္စ သွားတယ်လို့ ပြော
လိုက်နော်”

“အေး ... အေး ...”

အခန်းထဲက ထွက်တာနှင့် သာက လှေကားပေါ်က
နေ ခုန့်စိုင်းပြေးဆင်းလာပါသည်။

ဒီနေ့အလုပ်ကိုတော့ သာ ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်
ထားတာ။ အလုပ်က မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကြီးတစ်ခုရဲ့ Marketing ဝန်ထမ်း

အလုပ်...။ သာက သွက်သွက်လက်လက် ပြောတတ် ဆိုတတ်မို့၊
ပြီးတော့ သာ့ရုပ်ရည်ကလည်း အဆင်ပြေပြေလေးမို့ ဒီအလုပ်ကို
တော့ မလွဲမသွေရဖို့ မျှော်လင့်သည်လေ...။ ဒီလို အလုပ်မျိုးက
ကိုယ့်အစွမ်းအစရှိရင် ရှိသလို လခအပြင် အပိုဝင်ငွေပါ ရတတ်
တာမို့ ခြောက်လအတွင်း ခြောက်သိန်းကိုတော့ ဆပ်ပေးနိုင်ကောင်း
ပါရဲ့...။

“တက္ကဆီ ... တက္ကဆီ ...”

သာက လမ်းမဘက်သို့ ပြေးသွားကာ တက္ကဆီ
လှမ်းတားလိုက်သည်။ တက္ကဆီက ချက်ချင်းမရတာမို့ နာရီကြည့်
လိုက်၊ တက္ကဆီတားလိုက်လုပ်ရင်း သာ့မှာ ခုန်ဆွခုန်ဆွလေးတောင်
ဖြစ်လို့နေပါသည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကြာတော့မှ တက္ကဆီဌာနလို့
ရသွားသည်။ သာက တက္ကဆီပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်လာရင်းက သာ့
အိတ်လေးကိုဖွင့်ကာ အခွင့်အလမ်းဂျာနယ်ထဲက ဖယ်ထုတ်ထား
သည့် စာရွက်ခေါက်လေးကို ဆွဲယူ ဖြန့်ဖတ်ကြည့်မိပြန်သည်။

သာ့မှာလည်း တစ်ပတ်တစ်ပတ် ဂျာနယ်ဖိုးက ကုန်
သလို ဘတ်စ်ကားခလည်း ကုန်သည်။ ခုလို နောက်ကျသည့်နေ့
တွေမှာဆို တက္ကဆီခက ကုန်သွားသေးသည်။ အလုပ်ရရင်တောင်
ပထမဆုံး လခဟာ အလုပ်လျှောက်တုန်းက ကုန်ကျစရိတ်ကိုသာ
ပြန်နှုတ်ရလျှင် ဘာမှတောင် ကျန်မှာမဟုတ်။

၆၈ ၁၄ ပုညခင်

ခုလည်း သာဌာမှာ ပိုက်ဆံက သိပ်ရှိတော့တာ မဟုတ်ပါ။ ရှိသမျှလေးကိုပဲ ချွေတာ ခြစ်ကုပ်သုံးစွဲနေရတာ။ သွားရင်း လာရင်း ဗိုက်ဆာရင်တောင် ပေါပေါပဲပဲ ခေါက်ဆွဲသုပ်လောက်ပဲ ဝယ်စားနိုင်တော့တာ ... ။

သာက တွေးကာ တွေးကာ သက်ပြင်းချရင်း တက္ကဆီသမား ဦးလေးကြီးကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ဦးလေး ... မြန်မြန်လေး မောင်းပေးပါ၊ အရေးကြီးလို့ပါ”

“မီးပွိုင့်တွေမှာ ကားကြပ်နေတယ်လေကွယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း ဖြတ်လမ်းက မောင်းပေးပါနော်”

“ဖြတ်လမ်းက လမ်းကြမ်းတော့ ကားနာတယ်”

“ကျွန်မ အဖေ အသက်မီအောင် သွားရမှာမို့လို့ပါ ဦးလေးရယ်”

“ဟေ ... ”

“အခုသွားမယ့် ကုမ္ပဏီမှာ ကျွန်မ အဖေ အလုပ်လုပ်ရင်း လဲကျသွားတာ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်း မသိဘူး၊ အသက်မမီရင်တော့ ဦးလေး တရားခံပဲ”

“အဲ ... မောင်း ... မောင်းပေးပါ့မယ်ကွယ်”

သာ ငိုမဲ့မဲ့ အပြောကလေးက အသက်ပါလွန်းတာမို့ တက္ကဆီသမားကြီးက နီးစပ်ရာ လမ်းသွယ်ထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ရည်းစား၏ ရသ ၁၅ ၆၉

လိုက်ပြီး မီးပွိုင့်ကိုရှောင်ရှားကာ အမြန် မောင်းပေးလေသည်။

သာကတော့ ဦးလေးကြီး မမြင်အောင် ကျိတ်ပြိုရင်း ရယ်ချင်နေရပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၅)

“ဗျပ် ...”

“မြတ် ...”

“အမေ ...”

“ဟာ ... ဆောရီး”

“ဟယ် ... ဖိနပ်ပြတ်ပြီ”

ကုမ္ပဏီ ရုံးခန်းရှိရာသို့ အလျင်စလို အပြေးအလွှား လာနေသော သူ့ဖိနပ်ကို ရုတ်တရက် ‘ဗျပ်’ခနဲ အနင်းခံလိုက်ရ ကာ ဖိနပ် ရှေ့ကွင်းထိုးတစ်ဖက်ခြမ်းက ‘မြတ်’ခနဲ ပြုတ်ထွက် သွားတာမို့ သာက ဒေါသထွက်သွားကာ နောက်သို့ ချာခနဲလှည့် ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

“ဆောရီးနော် ... ဆောရီး ...”

ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ Born to be free ဆိုသော စတစ်

ကာ စာတမ်းပါသည် တိရုပ်နှင့် ဂျင်းပဲနံ့ပြာ ဝတ်ထားသော သာတို့အရွယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်က သူ့ကို မျက်လုံးပြူး ကြည့်ရင်း ပျားယိုပျာယာ တောင်းပန်နေသည်။ သူ့ မျက်လုံးက သူပြူးတာထက် ပိုပြူးလာကာ ...

“ဘာ ဆောရီးလဲ ... ဘာဆောရီးလဲ၊ ခုမှ လာတောင်းပန် မနေနဲ့၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း ... ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မ ဖိနပ်ပြတ် သွားပြီ၊ ဖိနပ်ပြတ်ကြီးနဲ့ ဒီရုံးခန်းထဲကို ကျွန်မ ဘယ်လို ဝင်ပြီး အလုပ်လျှောက်မလဲ ...၊ ဒီအလုပ်ရဖို့ ဘယ်လောက် အားခဲလာရတယ်မှတ်သလဲ ...”

“တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အင်တာဗျူးချိန် မမီမှာစိုးလို့ အပြေးအလွှားလာရင်း မတော်တဆ နင်းမိ တာပါ”

သာက သူ့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ရှင်က ဘာအလုပ်လာလျှောက်တာလဲ ...”

“ဒီမဂ္ဂဇင်းအတွက် ကြော်ငြာ ကောက်ပေးဖို့ Marketing ဝန်ထမ်းပါ”

“ကျွန်မလည်း အဲဒီနေရာအတွက် အင်တာဗျူးဖြေဖို့ လာ တာပဲ၊ အဲဒီနေရာအတွက် ကျား သို့မဟုတ် မ တစ်ဦးလို့ ပဲ ကြော်ငြာထားတာ ရှင်သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်”

“ဒါဆို ရှင် တမင် ညစ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဘာကိုညစ်ရမှာလဲ”

“အကယ်၍ အလုပ်ခန့်ဖို့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးမယ်ဆိုရင် ခုလို ကျွန်မ ဖိနပ် ပြတ်ပြီး နောင်နေ့ကြန့်ကြာနေတဲ့အချိန်မှာ ရှင်က အရင်ဝင် ပြီး ကျွန်မ ရနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကို လုယူသွားနိုင်တာပဲ လေ”

“ဟာ ... အဲဒီလိုမျိုးတော့ စဉ်းကို မစဉ်းစားမိပါဘူးဗျာ၊ အလုပ်လျှောက်တဲ့သူက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်တာ၊ ကဲ ... ခင်ဗျား ဖိနပ်ပြတ်တာကို ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲသာ ပြောပါ ...”

“မသံသာသာ၊ မသံသာသာ ရောက်ပြီလား ...”

ကုမ္ပဏီ အဝင်ဝမှာ သာတို့ စကားများနေချိန်မှာပဲ ကုမ္ပဏီက စာရေးမတစ်ယောက်ရဲ့ ခေါ်သံကိုကြားရတာမို့ သာ ပျာသွားပါသည်။

“ရောက်ပါပြီ ...”

“ညီမ ... ဝင်ရမယ့် အလှည့်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

သာသည် ဖိနပ်အပြတ် တစ်ဖက်ကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ဒေါသလည်းဖြစ်၊ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိ ...။ ဝင်သွားလို့ လည်း မသင့်တော် ...။ နောက်ပြန်ပြီးတော့လည်း မလှည့်ချင်။

“မသံသာသာ ဝင်သွားတော့လေ ...”

“ဒီဖိနပ်ပြတ်ကြီးနဲ့ ကျွန်မက ဘယ်လိုဝင်သွားရမလဲ ...”

“ဒါဆို ကျွန်တော့် ဖိနပ် စီးသွားပါလား ...”

“လှေလောက်ရှိတဲ့ ရှင်ဖိနပ်ကြီးကို ကျွန်မက ဘယ်လိုစီး ရမှာလဲ ...”

သက် သူ့ကွင်းထိုးဖိနပ်ကြီးကို ငဲ့ကြည့်ရင်း အော် ခင်လိုက်တော့ သူက ပခုံးတွန့်ပြီး ငြိမ်သွားသည်။

“မသံသာသာ မဝင်နိုင်ရင် နောက်တစ်ယောက်ဝင်မယ်၊ ကိုဟေဝန် ... ကိုဟေဝန် ဝင်ပါ”

ခေါ်သံကြောင့် ဟေဝန်က ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင် ကာ ဝင်ဝဘက်သို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ပါသည်။

“နေဦး ...”

သာက သူ့ကျောပိုးအိတ်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ရင်း

“ရှင်က ဟေဝန်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အင်တာဗျူး ဝင်တော့မယ်ပေါ့”

“ခေါ်နေပြီလေ ...”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဒီလိုအခွင့်ကောင်းယူလို့ ရမလား ...”

ကျွန်မ အရင်ဝင်မယ်”

သာက ဖိနပ်နှစ်ဖက်လုံးကို ချွတ်ပစ်ခဲ့ပြီး လူထုက

ဖိနပ်စီးပြီး ဝင်နေကြသည့် ကုမ္ပဏီရုံးထဲကို ခြေဗလာဖြင့် ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ရုံးခန်းထဲမှာတော့ ကုမ္ပဏီ သူဌေးလား၊ မန်နေဂျာလား မသိသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက သားကို ကြိုစောင့်နေပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးက သားကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဖိနပ်စီးလာလို့ ရတယ်လေ၊ ဖိနပ်စီးလာခဲ့ပါ”

“ဖိနပ်က သူများအနင်းခံရပြီး ပြတ်သွားလို့ပါ”

“ဪ... ဪ... ဒါနဲ့ပဲ ခြေဗလာနဲ့ ဝင်လာတယ်ပေါ့!”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ကဲ ... ကဲ ... ထိုင်ပါကွယ်”

သာက စားပွဲရှေ့ ထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးကြီးက စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသည့် သာ စီစီဖောင်ကို တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ သားကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“အင်း ... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောရတော့မှာပဲ၊ အန်တီတို့က ဒီအလုပ်နေရာအတွက် ရွေးချယ်တဲ့နေရာမှာ ဖတ်စ်အင်ပရက်ရှင် (ပထမအမြင့်) ကို အဓိကထားပြီး ကြည့်ရတယ်၊ ကိုယ့်မဂ္ဂဇင်းကို ကိုယ်စားပြုပြီး ကြော်ငြာကောက်ရမယ့် သူက အခုလိုမျိုး စိတ်တိုနေတဲ့ မျက်နှာထား၊ မသပ်မရပ် ပုံစံနဲ့ ခြေဖဝါးဗလာနဲ့ ဝင်လာတာမျိုး မဖြစ်သင့်ဘူးလေ ...၊ ကုမ္ပဏီကြီးတွေကို ဝင်ထွက်သွားလာပြီး

ကိုယ့်မဂ္ဂဇင်းမှာ ကြော်ငြာထည့်ဖို့ ပြောတဲ့ဆိုတဲ့အခါ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ မျက်နှာထားလေးက ကြည့်ကြည့်လင်လင်နဲ့ အများနှစ်လိုဖွယ် ဖြစ်နေရမှာပေါ့၊ ဝတ်တာ စားတာကအစ သပ်ရပ် ကြည့်ကောင်းနေရမှာပေါ့၊ ဒီလိုအသွေးအမွှေးမျိုးနဲ့ဆိုရင်တော့ ကုမ္ပဏီတွေက စကားလက်ခံတောင် ပြောမှာမဟုတ်ဘူးကွယ်၊ တခြားမှာ အလုပ်သွားလျှောက်ရင်လည်း သတိထားပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြုပြင်နိုင်အောင် အန်တီက စေတနာထားပြီး ပြောရတာပါကွယ်၊ ဟုတ်ပြီနော် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်”

“ကဲ ... နောက်တစ်ယောက် ခေါ်ပါ”

သာသည် ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ ထိုရုံးခန်းထဲမှ စိတ်ဓာတ်ကျစွာ ပြန်ထွက်လာခဲ့ရပါသည်။ သာ ဒေါသကတော့ ဟောဝန်ဆိုတဲ့ သူဆီမှာပင်။ သူ့ကြောင့် သာ ဒေါသဖြစ်ရတာ၊ သူ့ကြောင့် သာ ခြေဖဝါးဗလာ ဖြစ်ရတာ။ သာ အလုပ်မရခြင်းသာ သူ့ကြောင့်၊ သူတရားခံ ...။

“ဟောဝန်၊ ကိုဟောဝန် ... ဝင်လို့ရပါပြီ”

သာ အပြင်ရောက်တော့ သူက အထဲကိုဝင်ဖို့ ပြင်သည်။ သူ့ပုံစံကတော့ အေးအေးဆေးဆေး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ...။ သူ့ကြောင့် ဖိနပ်ပြတ်ရတဲ့ သာက အလုပ်မရတဲ့ သူက အလုပ်

၇၆ ❀ ပုညဝင်

ရသွားတယ်ဆိုရင် လောကကြီးက ဘယ်တရားပါတော့မလဲ ...။
ဟင်း ... ဟင်း ... ဒီလိုတော့ ဘယ်ရပါမလဲ ... ဟေဝန်ရယ် ...။

“ခဏနေဦး ...”

အဝင်အထွက်မှာ သူနဲ့ဆုံခိုက် ... သာက သူ့ကျော
ပိုးအိတ်ကို ဖမ်းဆွဲထားထားလိုက်ရင်း ...

“ဖိနပ်ချွတ်ခဲ့ ...”

“ဗျာ ...”

“ရှင့်ဖိနပ် ချွတ်ပေးမယ်ဆို ...”

“ခင်ဗျားပဲ လှေလောက်ရှိတဲ့ ဖိနပ်မို့လို့ မစီးဘူးဆို ...”

“အခုစီးမယ် ...”

“ခင်ဗျားပဲ အမျိုးမျိုး”

“ကဲ ... ချွတ်လေ၊ ချွတ်တော့ ...”

ဟေဝန်က ခေါင်းတစ်ချက် ကုပ်လိုက်ရင်း ...

“အင်တာဗျူး ဖြေပြီး ပြန်ထွက်လာမှ ယူပါလားဗျာ၊ ခဏ
လေးပဲ စောင့်ရမှာပါ”

“အို ... မစောင့်နိုင်ပါဘူး၊ သွားစရာရှိသေးတယ်”

“ခဏလေးပဲဗျာ ... နော်၊ စောင့်လိုက်ပါ၊ အထဲကို ဖိနပ်မပါ
ဘဲ ဝင်မသွားချင်လို့ပါ”

“ဪ ... ရှင့်အလှည့်ကျတော့ ဒီလိုလား ...”

သာ ခပ်လှောင်လှောင် အပြောကြောင့် ဟေဝန်က
ဖိနပ်ကို ခပ်မြန်မြန် ချွတ်ခဲ့လိုက်ပြီး ...

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

ရည်းစား၏ ဖုန် ၃၇

“ကဲ ... ရော့ ... ရော့၊ ဝတ်တော်မူ၊ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ
ကလဲစားချေချင်တဲ့ ပုံပဲ ...”

ဟေဝန်က ဖိနပ်ကို ဆောင့်အောင့်ချွတ်ပေးခဲ့ပြီး
ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ သာက သူ့ဖိနပ်ကြီးကို ဒီရုတ်တိုက်
စီးကာ ရုံးခန်းအပြင်ဘက် ထောင့်နားလေးက ခုံမှာ သွားထိုင်နေ
လိုက်ပါသည်။ ဒီဖိနပ်ကြီးကို မကောင်းတတ်လို့သာ စီးရပေမယ့်
အပိုင်တော့လည်း ယူမသွားချင်။ ပြီးတော့ သူ့အလုပ်ရမရကိုလည်း
သာက သိချင်သေးသည်။ သာက ရုံးခန်းတံခါးဝဆီ ကွက်ကြည့်
ကွက်ကြည့် လုပ်ရင်း ဟေဝန် ပြန်ထွက်လာကို စောင့်နေလိုက်
ပါသည်။

ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသော ဟေဝန်မှာလည်း အင်
တာဗျူးသည့် အန်တီကြီး၏ လေလုံးကြီးကြီးကို ရင်ဆိုင်နေရပါ
သည်။ စကားလုံးများကို နားထောင်ကြည့်ပါ။

“မင်း ရုပ်ရည်လေးကတော့ ရည်မွန်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေ
မယ့် မင်းကလည်း ရှေ့ကတစ်ယောက်လို့ ဖိနပ်မပါဘူး
ဖြစ်နေတယ်၊ အခက်အခဲတစ်ခုခုရှိလို့ ဖိနပ်မပါဘူးဆိုရင်
လည်း ဒါဟာ မင်းရဲ့ပေါ့လျော့မှုကြောင့်ပဲလေ ...။ ဒီလို
အချိန်မျိုးမှာ အဆင်ပြေပြေ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး ဖြစ်နေ
အောင် အစောကြီးကတည်းက ကြိုတင်စီစဉ်ခဲ့သင့်တယ်
မဟုတ်လား ...”

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

“ဒီလိုပါ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် အိမ်ကထွက်လာတုန်းက မိနပ် ပါပါတယ်။ အခုက ကျွန်တော့်ကြောင့် မိနပ်ပြတ်သွားတဲ့ ကောင်မလေးကို ကျွန်တော့်မိနပ် ချွတ်ပေးခဲ့ရလို့ပါ”

“ကဲ ... ဒါကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါနဲ့ မင်း အခုဝတ်လာတဲ့ တီရှပ်က မင်းသဘောကျလို့ ဝယ်ဝတ်တဲ့ တီရှပ်လား”

“ခင်ဗျာ ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ...”

ဟေဝန်က အူကြောင်ကြောင်လေး ခေါင်းညိတ်ပြရ သည်။ ဒီအလုပ်နဲ့ ဒီတီရှပ်က ဘာများဆိုင်လို့လဲ ...။

အန်တီကြီးကတော့ သူ့တီရှပ်ကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကိုကြည့်ပြီး အဲ့ဒီ လူရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ခန့်မှန်းလိုရတယ်လို့ အန်တီက ယူဆ တယ်လေ။ မင်း တီရှပ်ပေါ်က စတေကာ စာတမ်းက Born to be free တဲ့၊ ဒါကိုကြည့်ရင် မင်းက လွတ်လွတ် လပ်လပ် နေချင်တဲ့ သူမျိုးလို့ အန်တီက ယူဆတယ်။ အန်တီတို့အလုပ်မှာက စည်းနဲ့ဘောင်နဲ့ နေရမှာလေ။ လွတ် လပ်ချင်တဲ့ မင်းစရိုက်နဲ့ ဒီလိုဝန်ထမ်းအလုပ်နဲ့တော့ မကိုက် တူး ထင်ပါတယ်။ ကဲ ... မင်း သွားလို့ရပါပြီကွယ်၊ နောက် တစ်ယောက် ဝင်ပါ”

ဟေဝန်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက် ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ရပါသည်။

သာကတော့ ဟေဝန်ပုံစံကို လှမ်းကြည့်ရင်း အခြေ အနေ ကောင်းပုံမရဘူးဆိုတာ ရိပ်မိလိုက်သည်။ သာက သူ့ဆီ လျှောက်လိုက်ပြီး ...

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ဖောဝန် ...”

“ဟင် ... ခင်ဗျား မပြန်သေးဘူးလား”

“မပြန်သေးဘူးလေ၊ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ခုနပြောတော့ သွားစရာရှိတယ်ဆို ...”

“အလုပ်ခန့်မခန့် အဖြေကို နောက် ၃ နာရီလောက်ကြာ ရင် ရှေ့မှာကပ်ထားပေးမယ်ဆိုလို့ စောင့်နေတာ ...”

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ ခန့်မယ်မထင်ပါဘူးဗျာ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ကျွန်တော့် တီရှပ်ပေါ်က စာတန်းကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် က လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်တဲ့သူမျိုးမို့ သူတို့အလုပ်နဲ့ မကိုက်ဘူးတဲ့ ...”

“ဟီ ... အဲ့လိုလား”

ဟေဝန်က ခုံတန်းလေးမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဝင် ထိုင်လိုက်သည်။ သာက ခုံတန်းရဲ့ တစ်ဖက်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက် ရင်း ...

“ရှင်ကို အလုပ်မခန့်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာလား”

“အဲ့ဒီလိုတော့ တည့်တည့် မပြောလိုက်ဘူး”

“ဒါဆို စောင့်ကြည့်လိုက်ပါလား”

“ရမယ်မထင်ပါဘူး၊ ၃ နာရီတောင်ဆိုတော့ မစောင့်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော် နောက်အလုပ်တစ်ခုအတွက် စီမံဖောင်သွားတင်ရဦးမယ်”

“ဘယ်မှာလဲ ...၊ ဘာအလုပ်လဲ၊ ကျွန်မရော လျှောက်လို့မရဘူးလား”

“ဟင် ... ခင်ဗျားကြည့်ရတာ အမ်းမရပဲ၊ အလုပ်က တော်တော် အလျင်စလို လိုချင်နေတာလား”

“လိုချင်တာပေါ့၊ ဒီနေ့အလုပ်ကိုလည်း အရမ်းအားခံထားတာ၊ ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မ အလုပ်မရတာ ...”

“ခင်ဗျားကို မခန့်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာလား”

“အင် ... အဲ့လိုတော့ မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အလိုလို သိနေတယ်၊ မရဘူးဆိုတာ သေချာတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ စောင့်နေသေးလဲ”

“ရှင် ... ရမရ သိချင်လို့ စောင့်နေတာလေ၊ ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မ မရတဲ့အလုပ်ကို ရှင့်ရသွားရင် ဘယ်တရားပါ့မလဲ၊ ခုတော့ ကျွန်မ ကျေနပ်သွားပြီ ...”

“ခင်ဗျား တော်တော် စိတ်ပုပ်တာပဲ ...”

ဟောဝန်က မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့

သားခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ...

“ဖိနပ် ခင်ဗျား ယူထားမှာလား”

“မယူပါဘူး၊ ရှေး ... ရှင့်ဖိနပ် ရှင့်ပြန်စီးပြီး ကျွန်မအတွက် ဖိနပ်တစ်ရုံ သွားဝယ်လာခဲ့၊ ရှင့်အိတ်ကြီး လွယ်မသွားပါနဲ့၊ ထားခဲ့ပါ၊ ကျွန်မ ကြည့်ထားပေးမယ်၊ ခြောက် ... ဖိနပ်ဆိုဒ်က ၃၈ နော်၊ ဟိုဘက်ထောင့်မှာ စတိုးဆိုင်ရှိတယ်၊ ဒီက ကြည့်ရင် လှမ်းမြင်နေရတယ် ...”

ဟောဝန်က စိတ်တိုနေတဲ့ မျက်နှာနှင့် သုန်မှုန်နေကာ အိတ်ကို ခဲပေါ်မှာချ၊ သာ ချွတ်ပေးတဲ့ ဖိနပ်ကိုစီးပြီး စတိုးဆိုင်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ပိုက်ဆံမရှိပါဘူးဆိုမှ သူ့ကို ဖိနပ်ဝယ်ပေးရဦးမည်။ သူ့ဖိနပ်က အစကတည်းက မခိုင်လို့ နည်းနည်းလေး နင်းမိရုံနဲ့ ပြတ်တာမဟုတ်လား။ ပြတ်လုတ်တဲ့ ဖိနပ်ကို ဘမ်းပြုပြီး ဖိနပ်သစ်ရအောင် လုပ်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ရပ်ကလေး သနားကမားနဲ့ စိတ်ကလည်း ပုပ်လိုက်တာ။ သူ အလုပ်မရတာနဲ့ဘဲ သူများရသွားမှာကို မရှုစိမ့်နိုင်ဘူးတဲ့ ...။ ဘကယ် အံ့ပါရဲ့။

ဟောဝန်က မျက်မှောင်ကြွတ်ကြွတ်နှင့်ပင် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာတော့ စာရေးမလေး တစ်ယောက် ထွက်လာကာ ...

“ဘာလိုအပ်ပါသလဲရှင့် ...”

“ဖိနပ် ... ဖိနပ်လိုချင်လို့”

“ယောက်ျားစီး ဖိနပ်နော် ...”

“မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမစီး ဖိနပ်၊ နံပါတ်က ၃၈၊ ဈေးအပေါ် ဆုံးထဲကပေး...”

ကောင်မလေးက ဟောဝန်ကို စူးစမ်းသလို တစ်ချက် ကြည့်ပြီး ဆိုင်ထဲပြန်လှည့်ဝင်သွားကာ ဗီရိယက ဖိနပ်တစ်စုံ ထုတ်ယူလာပါသည်။

“အစ်ကို... ဒီဖိနပ်က ဈေးအပေါ်ဆုံးပါ၊ ဖိနပ်ဆိုဒ်က ၃၈ တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီဖိနပ်ဆိုဒ်က နံပါတ် တစ်ချင်းစီပဲ လာတာ၊ ၁၀ က အကြီးဆုံးပဲ၊ ဒီဖိနပ်ဆိုဒ် ၈ ဆို နံပါတ်ကြီး ၃၈ နဲ့ အတူတူလောက်ရှိတယ်”

ဟောဝန်က ကတ္တီပါ ဖိနပ်အနီရောင် အပါးလေးကို

ငဲ့ကြည့်ရင်း...

“ဈေးက ဘယ်လောက်လဲ”

“နှစ်ထောင်ငါးရာ ပါ”

“ငါးရာတန် မရှိဘူးလား”

“ရှင်...”

“ငါးရာတန် ဖိနပ် မရှိဘူးလားလို့”

“ခုဖိနပ်တောင် ငါးရာနဲ့ မရဘူးရှင်”

“ပြီးတာပဲ၊ အဲ့ဒါပဲ ပေးတော့...”

ဟောဝန်က စိတ်တိုတိုနှင့် ပိုက်ဆံ နှစ်ထောင်ငါးရာ ထုတ်ပေးလိုက်ရပါသည်။ လက်တွေ့တောင် အေးစက်နေသလား

မုညခင် စာအုပ်တိုက်

မသိ...။ အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံထွက်တိုင်း လူက အဖျားတက်ချင် သည်။

ဟောဝန် ထိုသို့ ဖိနပ်ဝယ်နေချိန်မှာ သာက ဟောဝန် အိတ် ဇစ်ကလေးကို အသာဆွဲဟုဗွင်ကာ အတွင်းက ပလတ်စတစ် ဗိုင်း အကြည်လေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။

ဖိုင်ထဲမှာ ကြော်ငြာဖြတ်ပိုင်းလေးတစ်ခုနှင့် ဟောဝန် ခီဗီဖောင် တစ်စုံကို တွေ့ရသည်။ သာက ထိုဖြတ်ပိုင်းနှင့် စီဗီဖောင် ကို အသာလေးထုတ်ယူပြီး သာအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ပလတ်စတစ် ဖိုင်လွှတ်လေးကိုတော့ သူ့အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ပေး ထားလိုက်ပါသည်။

ခဏကြာတော့ ဟောဝန်က ပြန်ရောက်လာကာ...

“ကဲ... ရော့... ဖိနပ်ရပြီ”

သာက သူလှမ်းပေးသည့် ပလတ်စတစ်အိတ်ကို လှမ်းယူကာ အထဲက ဖိနပ်ကို ထုတ်လိုက်ပါသည်။

“ဟင်... အပေါ်စားကြီး”

ဟောဝန်က မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲနှင့်...

“မပေါ်ပါဘူး...”

“ဘယ်လောက် ပေးရလဲ... ပြောပါဦး”

“ဟို... ငါးထောင်”

“အပိုတွေ လာပြောမနေနဲ့၊ ဒါ သူ့အလွန်ဆုံးတန် တောင် ငါးရာပဲ”

မုညခင် စာအုပ်တိုက်

“နှစ်ထောင်ငါးရာပါဗျ”

“ကဲ ... ကြည့် ... ပေါ်ပြီ”

ဟေဝန်က မခံချင်စိတ်ဖြင့် ရုတ်တရက် ပြန်ပြော
မိတာမို့ အလိမ်ပေါ်သွားရပါသည်။

သာက ဟေဝန်ကို အပေါ်စီးဆန်ဆန် ကြည့်နေရင်း

က ...

“ဒီလောက်ပဲ ကပ်စေးနဲ့ရသလားရှင် ...၊ တရားမျှတတ
လေးလည်း စဉ်းစားပေးဦးမှပေါ့၊ ကျွန်မ ဖိနပ်က သောင်း
တစ်ထောင်တန်တယ်၊ ရှင် ပြန်ဝယ်ပေးတာက နှစ်ထောင်
ငါးရာတန်၊ ဒါ တရားသလား ...”

“ခင်ဗျား အဲဒီဖိနပ်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ ဘယ်နှလက စီးတာလဲ”
“ခြောက်လ ...”

“ဒါဆို ရှင်းနေတာပဲ၊ ခင်ဗျား ဒီဖိနပ်ကို စီးလာတာ
ခြောက်လကြာပြီ၊ အသစ်တုန်းကတော့ တစ်သောင်းကျော်
တန်မှာပေါ့၊ ခင်ဗျား ဒီအတောအတွင်း စီးလာတာ ဖိနပ်က
ဟောင်းပြီး ပြတ်လုတ်တဲ့ ဖြစ်နေတာ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်
တော်က ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက်ဆိုသလို ခင်ဗျား
ဖိနပ်ကို နင်းမိတော့ ကျွန်တော် တရားခံဖြစ်သွားတာပေါ့၊
ခင်ဗျား ဖိနပ်က ခုချိန်မှာ နှစ်ထောင်ငါးရာတောင် တန်ချင်
မှ တန်တော့မှာ၊ ဒီလောက် ဝယ်ပေးတာပဲ တော်ပါဦး”

“ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး စကားကို ကပ်ပြောတတ်လိုက်တာ
နော်၊ ကောင်းပါပြီ ... ကောင်းပါပြီ ... ဒါပဲ စီးသွားလိုက်
ပါတော့မယ်၊ တစ်ခုတော့ သတိပေးလိုက်မယ်၊ ကိုယ့်
စေတနာ ကိုယ့်အကျိုးပေးတတ်တယ်ရှင်၊ ကဲ ... သွားလိုက်
ပါဦးမယ်၊ ရှင်လည်း သွားလမ်းသာလို့ လာလမ်းဖြောင့်
ပါစေ ... ဟင်းဟင်း ...”

သံသာသာ ထွက်သွားတော့မှ ဟေဝန်က ကိုယ့်
ကျောပိုးအိတ်လေး ကိုယ်ကောက်လွယ်ကာ နောက်ထပ်သွားရမည့်
ကုမ္ပဏီသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုကုမ္ပဏီရဲ့ အမည်က Romantic ကုမ္ပဏီဖြစ်
သည်။ ထိုကုမ္ပဏီက ထုတ်လုပ်သည့် ပစ္စည်းတွေကို အရောင်း
မြှင့်တင်ရေးလုပ်ဖို့ Sale promoter (အရောင်းမြှင့်တင်ရေး) ဝန်ထမ်း
ခေါ်ထားခဲ့တာပင်။ လျှောက်လွှာပိတ်ရက်က ဒီနေ့ နောက်ဆုံး။
စီဒီဖောင်နှင့်တကွ လျှောက်လွှာတင်ရမှာမို့ ဟေဝန်က အားလုံး
အသင့် ဖြည့်စွက်ပြင်ဆင်ကာ လိုအပ်သည့် စာရွက်စာတမ်းတွေကို
ပလတ်စတစ်ဖိုင်လေးနှင့် ထည့်ထားခဲ့သည်။ လျှောက်လွှာတင်တဲ့
နေရာမှာ အလှ ရိုက်ထားသည့် တစ်ကိုယ်လုံးအပြည့် ဓာတ်ပုံနှင့်
တကွ တင်ရမည်ဆိုတာကလည်း ထူးခြားချက်ဖြစ်သည်။ မော်ဒယ်
ရွေးတာလည်း မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်မှာ လှလှပပဝတ်စားကာ အိုက်တင်
ထုတ်ပြီး ဓာတ်ပုံ ပြေးရိုက်ခဲ့ရသေးတာ ...။

ဟောဝန်က ဘတ်စ်ကား နောက်တစ်ဆင့် ထပ်စီးပြီး Romantic ကုမ္ပဏီသို့ ရောက်လာသည်။ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းက မြို့ထဲ ဧရိယာထဲက တိုက်ခန်းမှာ ဖွင့်ထားတာမျိုး မဟုတ်။ ခြံဝန်းကျယ် လေးထဲက ပန်းနုရောင် တစ်ထပ်တိုက်လေးမှာ ဖွင့်ထားတာပင်။ ခြံထဲမှာလည်း ရေတံခွန်လေးနှင့်၊ ခုံတန်းလှလှလေးတွေနှင့် ...။ ကုမ္ပဏီတည်ရှိသည့် နေရာကိုက Romantic ဆန်နေပြီ။ ဒီကုမ္ပဏီ ကနေ ဘယ်လိုပစ္စည်းတွေ ထုတ်လုပ်မယ်ဆိုတာကလည်း စိတ်ဝင် စားစရာ ဖြစ်သည်။ သူစိတ်အဝင်စားဆုံးကတော့ လခကောင်း ကောင်း ပေးမည်ဟူသော အချက်ဖြစ်သည်။

ဟောဝန် ရုံးခန်းထဲဝင်လာတော့ စာရေးမလှလှလေး က ဆီးကြိုကာ ...

“ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲရှင် ...”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် အလုပ်လျှောက်လွှာ လာ တင်တာပါ”

“ဒါဆို လျှောက်လွှာ၊ ဓာတ်ပုံနဲ့ စီမီဖောင်တစ်စုံ ထားခဲ့ လေ၊ အင်တာဗျူးကတော့ တနင်္လာနေ့ မနက် ၁၀ နာရီပါ”

ဟောဝန်က ကျောပိုးအိတ်ဖစ်ကို ဆွဲဖွင့်ကာ အထဲက ပလတ်စတစ်ဖိုင်ကို ထုတ်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့် ...”

ပိုင်ထဲမှာ ဘာစာရွက်စာတမ်းမှ မရှိတာမို့ ဟောဝန်က

ထုပုသွားကာ အိတ်ထဲကို မွေနှောက်နှိုက်ရှာသော်လည်း ဘာဆို ဘာမှ မတွေ့ ...။

ငါ သေသေချာချာ ထည့်လာခဲ့တာပါ။ ခါးပိုက်များ နှိုက်သွားသလား ...။ ဟား ... ခါးပိုက်နှိုက်က ပိုင်ထဲက စာရွက် လေးတွေကို ရွေးနှိုက်သွားစရာ အကြောင်းမှမရှိဘဲ ...။

ဟောဝန်က စဉ်းစားရင်း နဖူးမှာ ချွေးတွေသီးလာ ပါသည်။ ကိုယ်ဟာ မေ့လျော့တတ်သူလည်း မဟုတ်။ နမောနမဲ့ နိုင်သူလည်း မဟုတ် ...။ ဒီလောက်တောင် အသည်းအသန် အလုပ်လိုချင်တဲ့ ကာလမှာ အလုပ်လျှောက်လွှာနဲ့ လိုအပ်တဲ့စာရွက် စာတမ်းတွေကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ မလုပ်ခဲ့တာတော့ သေချာသည်။

သူ့ရှေ့မှာ လျှောက်လွှာလက်ခံဖို့ စောင့်နေသော ဝန်ထမ်း မိန်းကလေးက သူ မူပျက်နေတာကို ရိပ်မိစွာဖြင့် ...

“ဘာအခက်အခဲ ရှိလို့ပါလဲရှင်”

“ဟို... ကျွန်တော် လျှောက်လွှာမေ့ကျန်ခဲ့လို့ပါ၊ ကျွန်တော့် ကို လျှောက်လွှာတစ်စောင်လောက် ထပ်ရောင်းပေးပါ ...”

“ဪ... ရပါတယ်”

ဟောဝန်က လျှောက်လွှာဖိုး ပေးကာ လျှောက်လွှာကို သမ်းယူလိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော့် စီမီဖောင်လည်း ကျန်ခဲ့တယ် ခင်ဗျ၊ ဓာတ်ပုံ ရောပဲ၊ အဲ့ဒါ ကျွန်တော် စီမီဖောင် ပြန်ရိုက်ဖို့ရော ဓာတ်ပုံ

ရိုက်ဖို့ရော အပြင်ခဏ ပြန်ထွက်ရမယ်၊ ပြီးမှ ပြန်လာတင် ပါ့မယ်”

“နောက်တစ်နာရီဆိုရင်တော့ လျှောက်လွှာပိတ်ပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ၊ ဟုတ်ကဲ့ ...”

ဟောဝန်မှာ လမ်းသွယ်လေးရဲ့ ဟိုဘက်ထိပ် ကွန်ပျူတာဆိုင်သို့ အခြေအလွှား သွားကာ စီမီဟောင် ရိုက်၊ လျှောက်လွှာ ဖြည့်၊ ဓာတ်ပုံပြေးရိုက်ဖြင့် အသက်ထွက်မတတ် ပြေးလွှားစီစဉ် နေရသည်။

အားလုံးပြည့်စုံပြီး ကုမ္ပဏီသို့ ပြန်ရောက်တော့ လူက ခူးတွေတောင် ညွတ်ကျချင်ချင် ...။ နေပူထဲ ပြေးလွှားနေရတာ မို့ လူက ချွေးတွေထွက်၊ ရေငတ်ကာ အားတောင် ပြတ်ချင်လာ သည်။

ထိုသို့ ပင်ပန်းနိုးရိသော ပုံစံဖြင့် ကုမ္ပဏီရှိရာ ခြံဝန်း ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာခဲ့သော ဟောဝန်သည် ကုမ္ပဏီရုံးထဲမှ အေးအေး ဆေးဆေး ပြန်ထွက်လာနေသော သံသာသုကို လှမ်းမြင်လိုက် ရပါသည်။

သူက သူမထံသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလိုက် ရင်း ...

“ခင်ဗျား ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ ...”

“အလုပ်လာလျှောက်တာလေ ...”

“ဒီမှာ အလုပ်ခေါ်မှန်း ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိလဲ ...”

“အဟင်း ... ဒီလိုပေါ့”

“ခင်ဗျား ...၊ ခင်ဗျား ... ကျုပ်အိတ်ထဲက စာရွက်တွေ ခိုးသွားတာ မဟုတ်လား”

“အဟင်း ... ရှင့်ကို ကျွန်မ ပြောခဲ့သားပဲ၊ ကိုယ့်စေတနာ ကိုယ်အကျိုးပေးမယ် ဆိုတာလေ၊ ရှင့်ဘက်ကသာ စိတ် ကောင်း စေတနာလေးနဲ့ ဖိနပ်ကောင်းကောင်းလေး ဝယ် လာပေးရင် ကျွန်မက ရှင့်စာရွက်တွေကို ပြန်ပေးမလို့ပါ”

“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ...”

ဟောဝန်က ဒေါသတွေ ထွက်လျက် ဘာပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်နေဆဲမှာ သူမက ခပ်ပြီးပြီးမျက်နှာထားလေးဖြင့် လှောင် ရယ်သံလေး တစ်ချက်ပေးပြီး ခြံပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဟောဝန် လျှောက်လွှာသွားတင်တော့ လျှောက်လွှာ ပိတ်ရန် နှစ်မိနစ်သာ လိုပါတော့သည်။

ဒီလျှောက်လွှာတင်ဖို့ မမီလို့ကတော့ သံသာသဟာ သူ့ဘဝရဲ့ အကြီးမားဆုံး ရန်သူ ဖြစ်ရပါလိမ့်မည်။

(၆)

“ကဲ ... ဘယ်လိုတုန်း ဟောဝန် ...”

“ဟာ ... အစ်မကြီးပါလား၊ နေကောင်းလား ... ဟဲဟဲ”

ဘတ်စ်ကားဂိတ်ကနေ အိမ်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာနေသော ဟောဝန်သည် ကိုယ့်ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်၍ မေး လာသော ပိုးအိမ်ရဲ့ ကြွေးရှင်ကို မျက်နှာချိုသွေး၍ နှုတ်ဆက်လိုက် ပါသည်။

“လူကတော့ နေကောင်းပါတယ်၊ စိတ်ကတော့ မင်းဆီ ရောက်နေလို့ သိပ်မကောင်းလှဘူး ...”

“အဟဲ ... အစ်မကြီးက ကျွန်တော့်ကို အချိန်တိုင်း သတိရ နေတယ်ထင်တယ်”

“အေး ... သတိရလွန်းလို့ ခုနေ ငါသေသွားရင်တောင် မင်းနားမှာ တဝဲလည်လည် ဖြစ်ပြီး ကျွတ်မှာမဟုတ်ဘူး

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဟေ့၊ ကဲ ... ဘယ်မလဲ ပိုက်ဆံ၊ မင်း ကြွေးဆပ်ပေးမယ် လို့ ပြောသွားတာ တစ်လကျော်ပြီ ...”

“ကျွန်တော် အလုပ်ရှာနေတာလည်း တစ်လကျော်ပါပြီ အစ်မကြီးရယ်၊ အလုပ်ရရင်တော့ ပုံမှန်ဆပ်နိုင်မှာပါ ...”

“ခုတော့ မဆပ်နိုင်ဘူးပေါ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ပြီးတာပဲ ...”

ကြွေးရှင် အစ်မကြီးက ထွေထွေထူးထူး ဆက်ပြော နေတော့ဘဲ လှည့်ထွက်သွားတာမို့ ဟောဝန်လည်း အံ့သြဝမ်း မြောက်စွာ ကျန်ခဲ့ရပါသည်။ တော်ပါသေးရဲ့ ... ပွဲကြမ်းပြီး ဇွတ် စတောင်းလို့ ... ။

ဒီအစ်မကြီးကြည့်ရတာ မလွဲသာလို့သာ အကြွေး လိုက်တောင်း နေရပေမယ့် သဘောထားကတော့ ခပ်ကြီးကြီးထဲ တပဲ ထင်ပါရဲ့ ... ။

ဟောဝန်က ထိုသို့ ယူဆလိုက်သော်လည်း ဟောဝန် အယူအဆ မမှန်ကြောင်းကို သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သိလိုက်ရပါသည်။ ဟောဝန် အိမ်ပြန်ရောက်လို့ အဝတ်အစားလဲရုံရှိသေး အိမ်ရှေ့ဆံက တံခါးဘဲလံနှိပ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“တီးတောင် ... တီးတောင် ... တီးတောင်”

“ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဘဲလ်နိုပ်သံဟာ အဆက်မပြတ် ...။ ပြီးတော့ တံခါးကိုလည်း ထုရိုက်နေသေးရဲ့ ...။

“အလှူခံတွေကတော့ကွာ၊ အလှူလည်းခံချင်သေး၊ ကြွေးလာတောင်းသလို နည်းစာရင်းလာစစ်သလို ဝုန်းဒိုင်ကျဲ တံခါးခေါက်နေတော့တာပဲ ...။”

ဟေဝန်က တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ရင်း အိမ်ရှေ့ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် ပြေးထွက်လာရသည်။ မြန်မြန်မှ တံခါးဖွင့်မပေးရင် တံခါးရွက် ပြုတ်ထွက်အောင် ထုရိုက်နေမှာ စိုးရသည်။ ဒီလို တံခါးခေါက်ပုံမျိုးကို လူနှစ်မျိုးနှစ်စားသာ ကျင့်သုံးတတ်လေသလားဟု ဟေဝန်က ထင်သည်။ တစ်မျိုးက ညဘက် နည်းစာရင်း လာစစ်တဲ့သူတွေ။ နောက်တစ်မျိုးက အခြေအမြစ် ဘယ်ကမှန်း မသိတဲ့ အလှူခံတွေ ...။

“ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း ...”

“လာပြီဗျို့ ... လာပြီ၊ တော်ကြပါတော့ ...”

ဟေဝန်မှာ ချောင်းကြည့်ပေါက်ကတောင် ချောင်းဖိုအချိန်မရလိုက်ဘဲ ခပ်မြန်မြန် ဖွင့်ပေးလိုက်ရပါသည်။

“ဟင် ... ပိုး ...”

တံခါးဝမှာ ဒေါသမျက်နှာနှင့် ရပ်နေသော ပိုးကို တွေ့တာမို့ ဟေဝန် အံ့သြသွားမိသည်။

“ပိုး ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပိုးက အိမ်ထဲကို ခြေဆောင်ဝင်လာရင်း ...

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ... ကိုလုပ်ပုံမဟုတ်လို့ ပိုး အရှက်ကွဲလာတာပေါ့ ...”

“ဘာများဖြစ်လို့လဲ ပိုးရယ်၊ ကိုယ် ဘာလုပ်မိလို့လဲ ...”

“အစ်မ မဝင်းမြရယ်လေ ... ဟေဝန်က ကြွေးဆပ်မပေးဘူး ပြောတယ်ဆိုပြီး ပိုးတို့အိမ်ရှေ့မှာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ကြွေးလာတောင်းတာ အရှက်ကွဲရော၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး စကားကို ဗလောင်းဝလဲ ပြောရသလား ကိုရဲ့ ...။ ပိုးရှေ့မှာတော့ ကယ်တင်ရှင်ကြီးလို သူရဲကောင်းကြီးလို ကတိတွေပေးပြီး ပိုး ကွယ်ရာကျတော့ ဒီလိုပြောတာ ကောင်းသလား၊ မဆပ်နိုင်ရင် မဆပ်နိုင်တဲ့အကြောင်း ပိုးကို အရင်ပြောပါလား ...”

“ပိုးရယ် ... ကိုယ်က လုံးဝဆပ်မပေးတော့ဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုလောလောဆယ် မဆပ်နိုင်သေးဘူးလို့ပဲ ပြောတာပါ။ ကိုယ် ဒီလိုပြောလို့ ပိုးဆီ ပွဲလာကြမ်းမယ်ဆိုတာ သိရင်လည်း ကိုယ် လက်ပိုက်ကြည့်မနေပါဘူး၊ မရှိရှိတာ ရောင်းချပြီး နည်းနည်းပါးပါတော့ ဆပ်ပေးမှာပါ။ သူက ကိုယ့်ကို ဘာမှမပြောဘဲ ‘ပြီးရော’ တစ်ခွန်းပဲ ပြောပြီး ထွက်သွားတာလေ၊ သူဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ကိုယ့်မှ မသိဘဲ”

“ပြောလိုက်ရင်တော့ စကားတွေက ဝေဆာနေတာပဲ၊ ပြီးကျတော့ အဖြစ်လည်းမရှိဘူး၊ ကိုအလုပ်ကရော ဘယ်တော့ရမှာလဲ”

“ရခါနီးပါပြီ ပိုးရယ် ...”

“ဒီလိုပဲ ပြောပြောနေတာ ကြာပြီ”

“ဒီတစ်ခါတော့ တကယ် ရတော့မှာပါ ပိုးရယ်၊ ကိုယ်အလုပ်ရရင် ပိုးအကြွေးကို ကြေအောင် ဆပ်ပေးမယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ လကလည်း ကိုယ့်အဘိုး ပို့လိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံထဲက နည်းနည်းဖဲ့ပြီး ဆပ်ထားတာပဲ၊ အဲ့ဒါကြောင့်သာ အစ်မကြီးက တစ်လလုံးလုံး ငြိမ်နေတာပေါ့၊ ဒီနေ့ ထပ်လာတောင်းလို့သာ ကိုယ် ငြင်းလိုက်မိတာပါ ...”

“အဲဒီ အစ်မကြီးက လွန်ကိုလွန်ပါတယ်၊ အင် ... ကိုယ့်အိမ်တံခါးကြီးကို ဘာလို့ဖွင့်ထားတာလဲ၊ သွားပြန်ပိတ်လိုက်တော့လေ ...”

ပိုးက အိမ်ခန်းတံခါးကို မေးဆတ်ပြရင်း ပြောလိုက်တာမို့ သူ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်ရသည်။ တကယ်တော့ အဲ့ဒီ တံခါးကို သူ တမင်ဖွင့်ထားခဲ့တာပါ။ ဟောဝန်တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ တိုက်ခန်းကို ပိုး တစ်ယောက်တည်း လာတဲ့အခါ တံခါးပိတ်ထားလိုက်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်အခန်းတွေက တစ်မျိုးမြင်ကာ ပိုးကို အထင်သေးမှာစိုးရသည်။ ပိုးရဲ့သိက္ခာကို ကာကွယ်တဲ့

အနေနဲ့ တံခါးဖွင့်ထားမိတာပင်။ တိုက်ခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း တံခါးပိတ်ပြီး ဘာဖြစ်နေမှန်းမှ မသိတာဆိုတဲ့ အပြောမျိုးဟောဝန် မခံချင်။ ပိုးကတော့ ဟောဝန်စိတ်ကို နားမလည်ဘဲ ...

“ကို ... ပိတ်လိုက်လေ၊ ပိတ်ဖို့ မေ့နေတာလား”

“ကိုယ် တမင်ဖွင့်ထားတာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“တံခါးပိတ်လိုက်ရင် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာဆိုတော့ ပိုး ကိုယ့်အခန်းကို လာမှန်း သိတဲ့သူတွေ မြင်သွားရင်း မကောင်းဘူးလေ ...”

“ပတ်ဝန်းကျင်များ ဂရုစိုက်စမ်းပါနဲ့ ကိုရယ် ...”

“မိန်းကလေးဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်ရတယ် ပိုးရဲ့၊ ကိုယ့်အခန်းကို မလာနဲ့လို့ ပြောထားတာလည်း ပိုးက နားမထောင်ဘူး၊ တွေ့ချင်ရင် အပြင်မှာတွေ့လို့ရတာပဲ၊ ကဲ ... ကဲ ... ပြန်တော့နော်၊ သိပ်ကြာနေရင် အောက်ထပ်လှေကားရင်း ဈေးဆိုင်ကလူတွေ တစ်မျိုးမြင်နေဦးမယ်၊ ပိုး တက်လာတာ သူတို့မြင်မှာပဲ၊ ကိုယ်နဲ့ ပိုးနဲ့ ချစ်သူတွေဆိုတာလည်း သူတို့ သိပြီးသားဆိုတော့လေ ကြာနေရင် မကောင်းဘူး၊ ရော့ ... ဒီမှာ ကိုယ့်အသုံးစရိတ်ထဲက တစ်သောင်းတော့ ပေးလိုက်မယ်၊ ဟိုအစ်မကြီးကို အဲ့ဒီပေးပြီး ပျောင်းဖျာထားလိုက်နော်၊ ကဲ ... သွား ... သွား”

“အဟက် ဟက် ... ကိုကြည့်ရတာ ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေတဲ့ အဘိုးကြီးအိုလေး ကျနေတာပဲ၊ မလန်းလိုက်တာကွာ ...၊ ကဲ ... သွားပါ့မယ် ... သွားပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် မွေးမွေး တစ်ချက်ပေးပြီးမှ သွားမယ်”

“အာ ...”

“ဘာလဲ ... မခံယူရဲဘူးလား”

ပိုးက ပြုံးစိစိဖြင့် ရှေ့တိုးလာတာမို့ သူက နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်ရသည်။ ဆိတ်ငြိမ်လွတ်လပ်သော အရပ်မှာ ပိုးနှင့် နှစ်ယောက်တည်း လက်ပွန်းတတီး မတွေ့ချင်။ လူ့စိတ်ဆိုတာ ပြောလိုရတာမဟုတ် ...။ လက်မထပ်ခင် အမှားဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးတွေကို မရှောင်တိမ်းနိုင်လို့ပင် ...။

“ကဲပါ ... မခံယူရင်လည်း နေတော့ ...၊ ကိုဆီက မွေးမွေးကိုပဲ ပိုး ခံယူလိုက်တော့မယ်၊ အဟင်း ...”

ပိုးက အသည်းယားစဖွယ် အပြုံးကလေးတစ်ပွင့် ခြွေလိုက်ရင်း တံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တံခါးကို ကျောဖြင့် မှီထားကာ ပါးလေးတစ်ဖက် စောင်းငဲ့မော့ပေးလျက် မျက်လုံးလေးတွေကို စင်းမှိတ်ထားလိုက်ပါတော့သည်။

ဘယ်လောက် အသည်းယားစရာကောင်းတဲ့ အနေအထားပါနည်း။ ဘယ်ယောက်ျားက ဒီအခြေအနေကို မမိန်းမော့ဘဲ နေနိုင်ပါမည်နည်း။

မော့ထားတဲ့ ပါးကလေး ...၊ အနမ်းမျှော်နေတဲ့ ကလေးဟာ ဖြူမွတ်ညက်ညောလှပါသည်။

တကယ်တော့ ပိုးဟာ တော်တော်လေး လှပပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါ ...။ အဝတ်အစား လှလှပပဝတ် ခတ်၊ မျက်နှာကို ကျကျနန ပြင်တတ်သဖြင့်လည်း မူရင်းလှတာ သက် ပိုလှနေသလား မသိပါ ...။

ပိုးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆက်ကို တချို့ ယောက်ျား သားတွေက sexy လေးဟု ပြောတတ်ကြ သည်။ ပိုးရဲ့အရပ်ဟာ သိပ်မမြင့်ပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ အချိုး အဆက်ကျကျ ပြည့် ပြည့်တင်းရင်းသည်။ မျက်နှာက အနည်းငယ် လေးထောင့်ကျချင် သော်လည်း ထူထူပြည့်ပြည့် ဘေးပြဲပြဲ နှုတ်ခမ်း တစ်စုံနှင့် ညှို့ နှိတ် အပြည့်ပါသော မျက်လုံးအိမ်ကျယ်ကြီးကြောင့် ပိုးမျက်နှာက အလွန်ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ ဘေးကားချင်ချင် မျက်နှာလေးရဲ့ အိမ်ကတစ်ချက်မှာ တွန့်တွန့်ကောက်ကောက်လေးတွေ ဖွာကျနေ သော ဆံပင်ပုံစံဖြင့် ခေတ်မီတောက်ပစူးစူး လှနေတတ်သော ပိုးဟာ ဒီအနီးအနားရပ်ကွက် တစ်ဝိုက်မှာတော့ လူငေးချင်စရာ ကလေးပင်။

သို့သော် ... ပိုးဟာ ဆယ်တန်းတော့ မအောင်ရှာ။ တော့ ... ပညာမဲ့မဲ့ ခပ်ပေါ့တိမ်တိမ် အတွေးအခေါ်လေးတွေ ဖြင့် ထင်ရာစိုင်းတတ်သော မိန်းကလေးလည်းဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်း

ကျင်ကို ဂရုမစိုက်တာ၊ လှချင်ပချင် ချမ်းသာချင်စိတ် ကြီးမားတာ ကိုယ့်ရှိတာထက် ပိုပြီး ဝတ်စားကြွားဝါချင်တာမျိုးတွေ ရှိတတ် တဲ့ ပိုးကို သူ့အမျိုးမျိုး ဖျောင်းဖျဆုံးမပေမယ့် ပိုးက နားမဝင်ပါ။ ပိုးရဲ့ အကျင့်တွေကို ချစ်သူဖြစ်ကြပြီးမှ တပြည်းပြည်း သိခဲ့ရမယ့် ဟေဝန်က စိတ်တော့ မပျက်ပါ။ ပိုးကို မေတ္တာမပျက် သည်းခံရင်း ပိုး အကျင့်တွေကို ပြုပြင်ပေးဖို့ စိတ်ကူးသာရှိခဲ့ပါ သည်။

ပိုးဟာ ကိုယ့်ကို ချစ်တာကြောင့်လား ဘာကြောင့် လားတော့ မသိ ... နှစ်ဦးချင်း တွေ့ဆုံတဲ့ သာယာနှစ်သက်ဖွယ် အခွင့်အရေးလေးတွေကို ပေးတတ်သည်။ ဟေဝန်ကတော့ ပိုးထံ တန်ဖိုးထားသူမို့ ပိုးအပေါ် အခွင့်အရေး မယူခဲ့ဖူးပါ။

“ကို... ဘာအိုက်တင်ခံနေတာလဲ၊ မွေးပါဆို...”

ပိုးရဲ့အသံ ခွဲခွဲလေးက အသည်းယားစဖွယ် လာပြန်သည်။

ဟေဝန်က ပိုးရဲ့ မှေးပိတ်ထားတဲ့ မျက်ခွံကလေး ကိုရော ပါးကလေးကိုရော တင်းပြည့်လှတဲ့ နှုတ်ခမ်းကလေးက ပါ နှမ်းပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် စိတ်ကိုကြိုးစားထိန်းချုပ်ရင်း ပိုးထံ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကိုသာ ဆွဲယူလျက် ...

“ပိုး... ပိုးကို ကိုယ် မွေးတော့ မွေးချင်ပါတယ်”

“အင်း... ဒါဖြင့် မွေးလေ၊ ဘာလို့မမွေးလဲ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ပိုးက မျက်လုံးဖွင့်လျက် စုစုအောင့်အောင့်လေး ပြော သာသည်။

ဟေဝန်က ပိုးရဲ့ လက်လေးတစ်ဖက်ကိုသာ ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်ထားမိရင်း...

“ပိုးကို တန်ဖိုးထားလို့ မမွေးတာပေါ့၊ ချစ်သူဆိုတာ လွတ် လပ်လွန်းရင် မကောင်းဘူး ပိုးရဲ့၊ လူ့စိတ်ဆိုတာ အစိုးမရ လို့ ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်မှာ လက်ပွန်းတတီး မနေတာ အကောင်းဆုံးပဲ...၊ နောက်နေ့တွေ အပြင်မှာတွေ့တော့မှ လူလစ်ရင် မွေးမယ်နော်...”

“ဟွန့်... သူကပဲ ဈေးကိုင်နေသေး၊ သွားတော့မယ်...”

ပိုးက စိတ်ကောက်သလိုပြောပြီး ပြန်သွားတော့မှ ဟေဝန်လည်း အသက်ရှူ ချောင်သွားရပါသည်။

သို့သော်... သံသာသာဆိုတဲ့ တစ်ယောက်အကြောင်း စဉ်းစားမိတော့ အသက်ရှူ ပြန်ကျပ်လာသည်။

သူ့ဖိနပ်လေးတစ်ဖက်ကို သွားနင်းမိတာနဲ့ပဲ စိတ် ကိုရောကိစ္စတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်လာခဲ့တာ၊ တနင်္လာနေ့ အင်တာ သွားရင် သင်းနဲ့ ထပ်တွေ့ရဦးမှာ။ ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုလုပ်ကြ မယ် မသိသော အဲ့ဒီတစ်ယောက်နဲ့ ထပ်ကို မတွေ့ချင်တော့ သေးပါ။

သူနဲ့ဟေဝန် အတူတူအလုပ်ရသွားရင်လည်း ကုမ္ပဏီ မှာ ခုတည်းမှာ နေ့တိုင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရတော့မှာ...။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

၁၀၀ ❀ ပုညခင်

အာရုံနောက်လိုက်တာ ...။

ကိုယ့် စာရွက်စာတမ်းတွေကို ခိုးထားတဲ့အတွက်

သူမကို ခုထိ စိတ်ထဲမှာ အမဲမကြေလှပါ ...။

(၇)

“ဟော ... မောင် ...”

စားသောက်ဆိုင် ခြံဝန်းရဲ့ရှေ့က ခုံတန်းလေးမှာ ဆိုင်ရင်း မောင့်ကို စောင့်နေသော သာသည့် စားသောက်ဆိုင်ထဲက ထွက်လာသော မောင့်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်တာနှင့် ဖျတ်ခနဲ ရင်ခုန် သွားရပါသည်။

အို ... အဲဒီလိုပါပဲ။ မောင့် အရိပ်အယောင်လေးကို အဝေးက လှမ်းမြင်ရရင်တောင် သာသည့် ရင်ခုန်ရသည်။ မောင်ဟာ သာသည့်ကို ထာဝစဉ် ပြုစားနိုင်သော စုန်းကဝေ လှလှလေး ...။

သာသည့် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး မောင့်ကို လှမ်း ကြည့်နေလိုက်မိသည်။ မောင်က ဂစ်တာအိတ်ကို လွယ်ကာ ခေါင်း ခပ်ငုံ့နှင့် စတိုင်လ်ကျကျလေး လျှောက်လှမ်းလာနေသည်။ ရွှေညိုရောင် ဆိုးထားသည့် ဘေးခွဲဆံပင်ရှည်ရှည်လေးက မောင်မှတစ်ဆင့်

တစ်ခြမ်းကို အနည်းငယ် ဖုံးကွယ်ထားပြီး ခြေလှမ်းလိုက်တိုင် ဆံပင်တွေက လှုပ်ခါလွင့်ဖွာနေသည်။ ပေါင်လယ်လောက်က အစွဲ ကန့်လန့် အပြီဒီခိုင်း ဂျင်းပဲနံအနက်၊ တိရုပ်အနက် အကျပ်နဲ့ မောင့်ပုံစံက ဆွဲဆောင်မှု ရှိလှပါသည်။

မောင်နဲ့ သာဟာ ပြောင်းပြန်အချိုးကျတယ်လို့ ဆိုရမလား။ မောင်က ဆွဲဆောင်မှုရှိသလောက် သာက ဆွဲဆောင်မှု မရှိလှပါ။ သာခန္ဓာကိုယ်လေးဟာလည်း သေးသေးကွေးကွေး အရပ်ကတော့ ၅ ပေ ၆ လက်မမျိုး မြင့်သည်ဟု ဆိုရမည်။ ဇာကတော့ သာပုံစံက ကလေးဆန်သည်ဟု ဆိုသည်။ သာအပြုံးက မာယာမပါဘဲ ဖြူစင်သည်ဟုဆိုသည်။ သာကလှပေမယ့် စတိုင်လ်က သိပ်မမိုက်ဟုဆိုသည်။ အထူးသဖြင့်တော့ သာ လက်ပြင်က နည်းနည်းကုန်းနေတာမို့ သာကိုယ်ဟန်က ကျော့ကျော့ မတ်မတ်လေးတော့ မဖြစ်ချေ။

ဇာကတော့ သာကို ဝေဖန်သည်။

“သူများတကာက ဖွဲ့ထွားသော ရင်နဲ့ စွင့်ကားသော တင်ကို ပိုပြီးပေါ်အောင် ကျော့ကျော့မတ်မတ်လေး နေတယ်နဲ့ ကျမှ ဖွဲ့ထွားသော ရင်နဲ့ စွင့်ကားသော တင်ကို ဖွက်ပြီး ကုန်းရှိုက်ရှိုက်နေတယ် ... အံ့ရောဟယ်”

မောင်ကတော့ သာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ပင်။ ကျကျနန ကစားထားတဲ့ မောင့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ပေါ်လွင်စေသည့် တိရုပ်

အကျပ်နှင့် ဂျင်းပဲနံ ကျပ်ကျပ်တွေကို ဝတ်လျက် လမ်းသွားပုံက ၁၀၀ စတိုင်လ်ကျကျလေး ဖြစ်နေတတ်သည်။

သာက မောင်ကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ငေးကြည့်နေဆဲမှာ မောင်က သာအနီးသို့ ရောက်လာသည်။

“မောင် ...”

သာ ခေါ်ပေမယ့် မောင်က လှည့်မကြည့်ဘဲ သာကို ကျော်၍ လျှောက်သွားသည်။

သာက မောင်ကို အမိလိုက်ကာ မောင့်နှင့်အတူ ယှဉ်သွားလိုက်ရင်း ...

“မောင် ... သာ မောင်ကို တွေ့ချင်လို့ လာစောင့်နေတာ”

“မင်းကို ဘယ်သူက လာစောင့်ခိုင်းလို့လဲ ...”

“သာဘာသာ တွေ့ချင်လို့ လာစောင့်တာပေါ့ မောင်ရဲ့”

“ငါကတော့ မင်းကို မတွေ့ချင်ဘူး”

“မောင် ... ခုထိ စိတ်ကောက်နေတုန်းလား”

“မကောက်ပါဘူး၊ ဒါ စိတ်ကောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ မာနကို ထိခိုက်တဲ့အလုပ်မျိုး မင်းလုပ်ထားလို့ မင်းကို အစာမကြေတာ”

“ဟိုတစ်ဖက်ကို ပိုက်ဆံနဲ့ သွားညှိတာက မောင့်မာနကို ထိခိုက်စေလို့လား မောင်ရယ်”

“သိပ်ထိခိုက်တာပေါ့ သာ၊ သူတို့ဘက်က ငါ့ကို နှိပ်နဲ့

စစ်ကားလို့ ငါက လက်ပါရတာ၊ ငါမမှားဘူး၊ သူတို့မှားတာ၊ သူတို့ကတောင် တောင်းပန်ရဦးမှာ ... ”

“ဒါပေမယ့် လက်ပါတဲ့လူရဲ့ အလွန်လို့ပဲ အားလုံးကသိမှတ်ကြတာလေ၊ သူတို့မှာက သက်သေပြစရာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် ရှိနေတယ်လေ၊ မောင့်ကို သူတို့ အမှုလုပ်စုစိုးလို့ သာက သွားညှိရတာပါ မောင်ရယ်၊ ခုဆို ဘယ်လောက် အဆင်ပြေလဲ၊ မောင်လည်း အမှုရင်ဆိုင်စရာမလိုတော့ဘူး၊ သာ ပေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့လည်း သူတို့ကျေနပ်တယ် ... ”

“စိတ်ပျက်လိုက်တာကွာ ... ”

မောင်က လမ်းလျှောက်နေရာမှ တုန်ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး သာ့ကို စိတ်ပျက်သလို စိုက်ကြည့်သည်။

“မင်း ... အဲဒီလိုလုပ်တာ ငါ သိက္ခာကျတယ် သာ၊ ငါက သတ္တိရှိတယ်၊ ငါမမှားတဲ့ ကိစ္စအတွက် ငါ့ဘက်က ဘယ်တော့မှ အလျှော့မပေးဘူး၊ ထောင်ထဲဝင်ရမယ်ဆိုလည်း ရင်ကျော ဝင်သွားမယ်”

“မောင် အဲဒါ သတ္တိရှိတာမှ မဟုတ်တာ၊ မိုက်ရူးရဲဆဲတာ ... ”

“မင်း ... ငါ့ကို မဝေဖန်နဲ့”

“သာ မှန်တာကို ပြောတာပဲ၊ မောင် ထောင်ကျခံနိုင်မယ်”

မယ့် သာက သာ့ချစ်သူကို ထောင်ကျမခံနိုင်လို့ ပိုက်ဆံကုန်ခံလိုက်တယ် ... ဘာဖြစ်လဲ”

မောင်က မျက်မှောင်ကုပ်ကုပ်နှင့် သာ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မင်း အခု ငါ့ဆီ သက်သက်လာတာလား၊ ဘယ်ကလှည့်ဝင်လာတာလဲ”

“မြို့ထဲက အပြန် မောင့်ကို တွေ့ချင်လို့ လှည့်ဝင်လာတာ”

“မင်း ခုတလော မြို့ထဲကို အသွားစိပ်နေပါလား သာ၊ မင်းတို့ တိုက်ခန်းနားက ငါ့ဘော်ဒါတွေကလည်း ပြောကြတယ်၊ မင်း နေ့တိုင်းလိုလို အပြင်ထွက်ထွက်သွားတာ တွေ့နေရတယ်တဲ့၊ မင်း တစ်ယောက်တည်း ဘာသွားလုပ်တာလဲ ... ”

“ဟို ... သင်တန်းလေ၊ သင်တန်း တက်နေတာ ... ”

သာက ညာပြောလိုက်ပါသည်။ မောင်ရန်ဘက်ကို ပိုက်ဆံထပ်ပေးဖို့အတွက် အလုပ်သွားလျှောက်နေတယ်ဆိုတာ မောင် မသိစေချင်ပါ။

မောင်က သာ့ ဆွဲကြီးရောင်းရတဲ့ ပိုက်ဆံ လောက်နဲ့ပဲ ညှိလို့ပြေလည်သွားသည်ဟု သိထားပါသည်။

သာက စကားလွဲလိုတာမို့ မောင်ကို ပြုံးစိစိကြည့်ခဲ့ရင်း ...

“မောင်တို့ကတော့နော်... ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ တွေ့တုန်းလေး
ခဏတောင် စကားကို နူးနူးညှဲညှဲ မပြောနိုင်ဘူး၊ မင်းတွေ
ငါတွေနဲ့ ရင့်သီးနေလိုက်တာ...”

သု အပြောကြောင့် မောင်က စိတ်ပြေသွားပုံ ရပါ
သည်။ သူ့စတိုင်လ်အတိုင်း နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက် တွန့်ရုံ မခိုးမခန့်
ပြီးရင်း...

“မင်းတွေ ငါတွေသုံးတာ ရင့်သီးတာမဟုတ်ဘူး၊ ရင်းနှီး
တာ၊ မှတ်ထားနော် ငတုံးမလေး...”

သားက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးမိရင်း...

“သူ့တွေ့ချင်လို့ လာစောင့်တာကို အမော မပြောဘူး”

“တွေ့ချင်ရင် အိမ်ကိုလာပေါ့...”

“မောင် ပြောတော့ ဇာ ပါလာတာကို မကြိုက်ဘူးဆို”

“တုံးပြန်ပြီ... ဖက်တီးမ ပါလာတာကို မောင် မကြိုက်
မှန်းသိရင် မခေါ်ခဲ့နဲ့ပေါ့၊ အိမ်ကိုမလာဘဲ နေစရာလား”

“ဟင်... တစ်ယောက်တည်းတော့ မလာရဲပါဘူး”

“ကိုက်စားမှာ ကြောက်လို့လား၊ အိမ်ကိုလာမှ မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ ကိုက်စားချင်ရင် ဒီနားမှာလည်း ကိုက်စားလို့ ရပါ
တယ်”

“အမေ...”

မောင်က ဖျတ်ခနဲ သာခါးကို ဆွဲဖက်ကာ သာ

နွေကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ဘတ်နှင့် တင်းတင်းဖိကပ်လိုက်တာမို့
သားက ထိတ်လန့်စွာဖြင့် မောင်ရင်ဘတ်ကို တအားတွန်းကာ
ရုန်းထွက်လိုက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှက်ကွေးရှက်ကွေး ကြည့်မိ
သည်။ ဒီနားမှာ လူရှင်းနေလို့ တော်ပါသေးရဲ့...။

“မောင်... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ တော်ပြီ... သာ သွား
တော့မယ်”

သားက တကယ်ပဲ စိတ်ဆိုးကာ ခပ်သွက်သွက်
ခလှောက်ထွက်လာသည်။ လူတွေကြားထဲလည်း မရှောင်ဘဲ မောင်
ဒီလို ရဲတင်းတာကို အရမ်းကြောက်သည်။ ရင်ခုန်တိမ်းမူးရသော်
လည်း ကြောက်ရွံ့စိတ်၊ ရှက်စိတ်တို့ကြောင့် သာမှာ ထူပူတုန်ရင်
နေရပါသည်။

“ဟိတ်... နေဦးလေ...”

မောင်က သားကို အမိလိုက်လာကာ သာ လက်
ဆောင်းတစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲထားမြစ်လိုက်ရင်း...

“စ၊ တာကို ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“သားကို ဒီလို မစနဲ့၊ သာ မကြိုက်ဘူး”

“ဘာရည်းစားကြီးလဲကွာ၊ အထိမခံ ကြွေပန်းကန်ပဲ”

“ထိမှ တို့မှ ရည်းစားလို့ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“အဟက်... တွန့်တိုလိုက်တာ၊ ကဲ... လာပါ... အတုအကဲ့
ကားငှားပြန်ရအောင်ပါ”

မောင်က ပြောပြောဆိုဆို တက္ကဆီတစ်စီးကို လက်
ပြု၍ တားလိုက်သည်။

“နေပစေ ... သာတာသာ ပြန်လိုက်မယ်”

“ကဲ ... လာပါဆိုကွာ”

မောင်က သာလက်ကို ဆောင့်ဆွဲပြီး အသင့်ရပ်လာ
သည့် တက္ကဆီ နောက်ခန်းထဲသို့ တွန်းတင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
သူက သာဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း သွားမည့်နေရာကို လှမ်း
ပြောလိုက်သဖြင့် တက္ကဆီက မောင်းထွက်လာသည်။ သာက
စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ...

“သာတို့ အတူပြန်လာတာကို မတော်တဆ လမ်းထဲက
ကြီးကြီး မိတ်ဆွေတွေ မြင်သွားရင် ဒုက္ခရောက်မှာနော်
မောင် ...”

“သာ ... မင်း လုံးဝ မမိုက်တော့ဘူးနော်၊ မင်း ငါ့ဆီ
လာတွေ့ချင်ရင် နောက်က ကျားလိုက်လာသလို စိုးတထိတ်
ထိတ် ပုံစံနဲ့ လာလာမတွေ့နဲ့၊ ငါ့ရင်ခန့်သံတွေ ဆိတ်သုဉ်း
တယ်”

မောင့် မာရေကြောရေ စကားကြောင့် သာက မျက်
ရည်လည်လာကာ ...

“သာက အုပ်ထိန်းသူ ရှိတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ သာ အုပ်ထိန်း
သူကိုတော့ ကြောက်ရမှာပေါ့၊ လေးစားရမှာပေါ့ ...”

“မင်းရဲ့ အုပ်ထိန်းသူ ကြီးဒေါ်ကြီးကလည်း ခုနစ်ဆွေး
ရှစ်ဆွေးက အတွေးအခေါ်ကြီးနဲ့၊ မင်းကလည်း အိုဗာဖြစ်
လွန်းတယ်၊ အဲဒီလောက် စိုးရိမ်နေရင် အစကတည်းက
ရည်းစားမထားနဲ့ ...”

မောင်နဲ့ အတိုက်အခံ မပြောလိုတာမို့ သာက သက်
ပြင်းချရင်း နှုတ်ဆိတ်သွားရပါသည်။ တကယ်တော့ ဟိုဒီပြေးလွှား
အလုပ်ရှာရလွန်းလို့ မောနေခဲ့ရတာ။ မောင်နဲ့တွေ့ရင် အမောပြေ
လေးလို့ မောင့်ဆီလာခါမှ မောင်က သာ့ကို အမောဆိုအောင်
လုပ်ပါသည်။

သာက မောင်ကို မရဲတရဲလေး ငဲ့ကြည့်ရင်း ...

“မောင် ...”

“အင်း ... ပြော ...”

“မောင်ကို ... သာ ဘစ်ခုတော့ မေတ္တာရပ်ခံချင်တယ်၊
နောက်ဆို ရန်မဖြစ်ပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ သာ့ကို ကတိပေးပါ
နော်”

“မပေးဘူး ...”

“အင်း ...”

“ရန်ဖြစ်လောက်အောင် ဖန်တီးလာတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ
ရန်မဖြစ်ဘဲ ကုပ်ချောင်းချောင်းလေး လှည့်ပြန်လာရအောင်
ငါက အခြောက်လား ...”

“အယ် ... အဲ့လိုတော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ သာ ပြောတာက ရန်ဖြစ်တဲ့ အခြေအနေမျိုးထိ ရောက်လာစေမယ့် အပေါင်း အသင်းတွေကို ရှောင်ဖို့၊ အေးအေးဆေးဆေး နေဖို့ ...”

“ကျွတ် ... ဘာမှ နားမလည်ဘဲ လာပွားနေပြန်ပြီကွာ၊ ကဲ ... တက္ကဆီဆရာ ဟိုးထား၊ တစ်ယောက် ဆင်းမယ်”

“အင် ... ဘယ်သူ ဆင်းမှာလဲ”

“မင်း ဆင်းမှာလေ ...”

“ဟယ် ... မပြောပါဘူး”

“မင်းပဲ အိမ်နားမှာ ဆင်းရင် လူမြင်မှာစိုးတယ်ဆို ...၊ လောလောဆယ် ငါလည်း နားညည်းနေတာဆိုတော့ မင်း ဒီကပဲ ဆင်းလိုက်ရင် ပိုအဆင်ပြေတယ် ...”

တက္ကဆီသမားက ကားကို လမ်းဘေးချ၍ ရပ်ပေး လိုက်ပြီမို့ မောင်က သာဘက်ခြမ်းက တံခါးကို လှမ်းတွန်းဖွင့်ကာ ကားပေါ်က ဆင်းဖို့ လက်ဟန်ပြလိုက်ပါသည်။

သာက အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ကားပေါ်က ဆင်း လိုက်ချိန်မှာ တက္ကဆီက မောင်းထွက်သွားသည်။ မောင်က ကား ပြတင်းမှ လက်တစ်ဖက်ထုတ်၍ သာကို လက်ပြသွားသည်။

သာက သာရှေ့မှာ ရပ်လာသည့် ဘတ်စ်ကားကြီး ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်ရင်း အံကလေးကို ကြိတ်ထားမိသည်။ ဝဲလာသည့် မျက်ရည်တွေကို လူမမြင်အောင် မျက်တောင်ခတ်၍ သွေ့ခြောက်စေရသည်။

မောင် ဒီလိုလုပ်တာ အဆန်းတော့လည်း မဟုတ် တော့ပါ။ စိတ်လက်တစ်ဆစ်နဲ့ မောင်ဟာ သူမကြိုက်တာ သာ ပြောမိတိုင်း သာကို ခုလိုမျိုး ပညာပြချင်သည်။

သာ ချစ်မှန်းသီလိုပဲ မောင် သာအပေါ် ဆိုးနေတာ များလား ...။

(၈)

ဟောဝန်သည် ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို အသေအချာစိုက်
ကြည့်နေသည့် Romantic ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးရဲ့ ဈေးရုံရှိ
မျက်ဝန်းတွေကို ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ဘုရားတနေမိ
ပါသည်။

သူဌေးဟာ အခြောက်ကြီးများလား ...။ အာ ...
မဟုတ်ရင်တော့ ငရဲကြီးတော့မှာပဲ ...။

သူဌေးပုံစံက ယောက်ျားတော့ပီသပါသည်။ အသက်
က လေးဆယ်ကျော်ဟု ထင်ရသည်။ ဆံပင်ကလေး ကျပါးတာ
ရယ်၊ ဗိုက်ကလေး ပူတာရယ်ကလွဲရင် ထွေထွေထူးထူး ရုပ်ဆိုး
သည့် အင်္ဂါရုပ်မျိုးတော့ မရှိပါ ...။ ဘာမှထူးခြားမှုမရှိတဲ့ သာမန်
ဆန်ဆန် ရုပ်ရည်မျိုးပင်။ လက်မှာ တန်ဖိုးကြီး ကျောက်စိမ်း
လက်စွပ်ကြီး ဝတ်ကာ ရှုပ်အင်္ကျီကလည်း ပန်းရောင်လွလွလေး

ပညောင် စာအုပ်တိုက်

လူက ပြောင်ရောင်သည် ထင်ရသည်။ သာမန်ဝတ်ရင် သာမန်
ရုပ်ပဲ ထွက်မယ့် ဥပဓိရုပ်မျိုးပေါ့ ...။

ဟောဝန်က သူဌေးကို စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ဝေဖန်ရင်း
ကိုယ့်ဘေးခုံမှာ ယှဉ်ထိုင်နေသည့် သာကို မသိမသာ ငဲ့ကြည့်မိ
သည်။ သာကလည်း သူဌေးကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ကြည့်နေ
သည်။

ဒီအလုပ်ကို ဟောဝန်နဲ့ သာက လုယက်လျှောက်ခဲ့
သမယ့် ဒီနေ့ အင်တာဗျူးဖြေဖို့ လာချိန်မှာ စာရေးမလေးက ...

“ဟောဝန်၊ သံသာသာ အတူဝင်ပါ”

ဟု လှမ်းပြောခဲ့တာမို့ ဟောဝန်နဲ့ သံသာသာက
သိပြိုင်ဆိုသလို ...

“နှစ်ယောက်လုံးလား ...”

ဟု လှမ်းမေးမိသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ အချင်း
ချင်း ရန်စောင်သလို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်မိကြပါသည်။

စာရေးမလေးက ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဒီအလုပ်အတွက် စုံတွဲခန့်ရမှာမို့လို့ပါ”

“ဗျာ ...”

“ရှင် ...”

“ကျွန်တော်တို့က အတွဲမဟုတ်ပါဘူး။”

“ကျွန်မတို့က အတွဲမဟုတ်ပါဘူး။”

ပညောင် စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်ကဲ့... သိပါ့တယ်၊ ဝင်သာသွားလိုက်ပါ၊ အကြောင်း
စုံကို သူဌေး ပြောပါလိမ့်မယ်”

ဟောဝန်ရော သာပါ ဘာကိုမှ ကြိုမတွေးနိုင်ဘဲ
သူဌေးရဲ့ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြရပါသည်။

ဒီသူဌေးရဲ့ ရုံးခန်းကတော့ ဟိုမဂ္ဂဇင်းက အန်တီ
ကြီးရဲ့ရုံးခန်းနဲ့ အလွန်ပင် ကွာခြားလှပါသည်။ Romantic ကုမ္ပဏီ
ဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ လိုက်ဖက်စွာပဲ သူ့ရုံးခန်းကြီးကကဗျာဆန်စွာ
လှပသည်။ အခန်းတစ်ခုလုံးကို မွေးပွကော်စောများ ခင်းထားပြီး
အခန်းနံရံကို ပန်းနုရောင်လေး သုတ်ထားသည်။ အဲကွန်းဖွင့်ထား
သဖြင့် အေးစိမ့်နေသော အခန်းထဲမှာ နှင်းဆီရနံ့လေး သင်းသင်း
မွှေးနေခဲ့သည်။ သူဌေးရှေ့က ကျွန်းစားပွဲ နီညိုရောင်ပေါ်မှာလည်း
ပန်းအိုးတစ်လုံး ရှိနေပြီး နှင်းဆီပန်းများကို လှပစွာ ထိုးစိုက်ထား
သည်။

ရုံးခန်းအပြင်အဆင်ကလည်း ခပ်နုနု... သူဌေးရဲ့
အပြင်အဆင်ကလည်း ခပ်နုနု။

ဟောဝန်နဲ့ သာ... သူဌေးရှေ့က ထိုင်ခုံနုနုလုံးမှာ
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် သူဌေးရဲ့အကြည့်က ဟောဝန် ရင်ဘတ်
ပေါ်ကို ကျရောက်သွားခဲ့တာပင်။

သူဌေးက ဟောဝန်ရင်ဘတ်ဆီကနေ အကြည့်မငှာ
ဘဲ ထိုင်ရာမှထကာ ဟောဝန်နားသို့ လျှောက်လာနေစဉ်မှာ ဟောဝန်
ရင်တွေ ခုန်လာပါသည်။ သူဌေး ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ

“လှတယ်ကွာ...”

“ခင်ဗျာ...”

သူဌေးက ရုတ်တရက် သူ့ရင်ဘတ်ကို ခပ်ဖြည်း
ဖြည်း ပွတ်လိုက်ရင်း ပြောလိုက်ချိန်မှာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ
သီးထလာပါသည်။ သာကလည်း သူ့ကို ရယ်ချင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်
နေသည်။

သူဌေးက သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်ညှိုးဖြင့် ဆက်ခါ
ဆက်ခါ ထိုးလိုက်ရင်း...

“ဒါလေ... ဒါ... ဒီစတစ်ကာဒီဇိုင်းက အရမ်းလှတယ်၊
တို့ကုမ္ပဏီက ထုတ်လုပ်မယ့် တီရှပ်တွေကို ဒီလို စတစ်ကာ
တွေနဲ့ ထုတ်ဖို့ စဉ်းစားထားတာ၊ ဒီလောက် သပ်ရပ်ဖို့တော့
သိပ်မလွယ်ဘူး၊ မင်း တီရှပ်စတစ်ကာက အရမ်းလှတယ်၊
အတုယူသင့်တယ်၊ မင်း အင်္ကျီ ဘယ်ကဝယ်တာလဲ...”

ဟောဝန်လည်း ခုမှ သက်မချရကာ...

“နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် လက်
ဆောင်ပေးတာပါ...”

“မင်းက စတစ်ကာ လှလှနဲ့ တီရှပ်မျိုးတွေကို ကြိုက်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကြိုက်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အိုခေ... ဦးတို့ ကုမ္ပဏီက ဒီလို တီရှပ်မျိုးတွေ ထုတ်
လုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်၊ ဦးတို့ ကုမ္ပဏီကထုတ်တဲ့ ခန္ဓာ

တွေကို အရောင်းမြှင့်တင်ပေးဖို့ လူငယ်တွေ လိုအပ်လို့ အလုပ်လျှောက်လွှာ ခေါ်ရတာ”

“ဟို ... ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို အတူခေါ်တာက”

သူဌေးက တစ်ချက်ပြီးလိုက်ရင်း ...

“ဦးတို့ဆီကို တင်ပြထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကိုကြည့်လိုက်တော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ရုပ်ချင်းလည်း ခပ်ဆင်ဆင်နဲ့ လိုက်ဖက်ညီပြီး ကြည့်ကောင်းနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျား အတူတွဲပြီး အရောင်းမြှင့်တင်ဖို့အတွက် မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို အတူတူခန့်ချင်တဲ့ စိတ်ကူးရှိလို့ ခေါ်လိုက်တာ ...”

“ကျွန်မ သိပ် နားမလည်ဘူး သူဌေး ...”

သားက ဝင်ပြောတော့ သူဌေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်

ရင်း ...

“အိုခေ ...၊ နားမလည်ရင် ရှင်းပြမှာပေါ့ကွယ်၊ တဆိတ်ကျေးဇူးပြုပြီး သူဌေးလို့တော့ မခေါ်ပါနဲ့ ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး”

သူဌေးက သူ့စားပွဲပေါ်က ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ပြီး ...

“ရှယ်လီ ... နံတွဲသုံး ပစ္စည်းလေးတွေ ယူခဲ့ပါ”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ ရုံးခေါ်

တံခါးပွင့်သွားကာ ရှယ်လီဟု ခေါ်သော စာရေးမ လှလှလေးက

ပန်းနုရောင် စက္ကူဘူးကြီးကို ပွေ့၍ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ဆိုနောက် သူဌေး စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ပြီး စားပွဲဘေးမှာ ရပ်နေသည်။

“ရှယ်လီ ... ပစ္စည်းတွေ ထုတ်လိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦး”

စာရေးမလေးက စက္ကူဘူးထဲက ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုချင်းစီ ထုတ်ယူပြီး သူဌေးရဲ့ စားပွဲပေါ်မှာ စီစီရီရီ ချပေးလိုက်သည်။

“ရှယ်လီ ... အင်္ကျီတစ်ထည် ဖြန့်ပြလိုက် ...”

ကောင်မလေးက ပန်းနုရောင် တီရှပ်လေးကို ဖြန့်ပြလိုက်သည်။

ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ I ♥ you ဟူသော စတစ်ကာ စာတမ်းပါသည့် တီရှပ်လှလှလေးပင် ...။

“ရှယ်လီ ... တခြား ပစ္စည်းတွေပါ တစ်ခုချင်း ပြလိုက်ပါ”

ရှယ်လီက ပန်းနုရောင်ပေါ်မှာ အသည်းပုံ အနီလေးတွေပါသော အကြည်ရောင် သီးလေးကို ဖွင့်ပြသည်။ အနီရဲရဲ မိနပ်လေးတစ်ရုံ စီးပြသည်။ ပန်းနုနှင့် အနီရောင် ရောစပ်ထားသည့် ချစ်စရာ အိတ်လေးတစ်လုံးကိုပါ လွယ်ပြလိုက်ပါသည်။

သူဌေးက ရှယ်လီဘက်ကို လက်တစ်ဖက် ရှေ့ယမ်းပြလိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... ဒီပစ္စည်းလေးတွေကတော့ ချစ်သူရည်းစားတွေ အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ဦးတို့ကုမ္ပဏီက ထုတ်လုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ ... ချစ်သူနှစ်ဦး ဒါမျိုး ဆင်တူ တီရှပ်လေး ဝတ်မယ်၊ ဒါမျိုးထီးလေးကို နှစ်ဦးအတူဆောင်းမယ်၊ အိတ် ဆင်တူလွယ်မယ်၊ အဲ့ဒီလိုဆို ဘယ်လောက် Romantic ဖြစ်လိုက်မလဲ ... ဦးတို့က ဦးတို့ရဲ့ ပစ္စည်းသစ်တွေကို ခုလာမယ့် ဗယ်လင်တိုင်းဒေးအထိ ပရိုမိုးရှင်းလုပ်မယ်၊ ဗယ် လင်တိုင်းဒေးမှာ အတူလျှောက်လည်မယ့် အတွဲများစွာက သာ ဦးတို့ ပစ္စည်းကိုသုံးရင် ဒီပစ္စည်း ဈေးကွက်မှာ ပေါက် ပြီ ...”

“အဲ့ ... အဲ့ဒီတော့ ကျွန်တော်က ဘယ်လို အရောင်းမြှင့် တင်ပေးရမှာလဲ ခင်ဗျ”

“မင်းတစ်ယောက်တည်း အရောင်းမြှင့်တင်လို့ရတဲ့ ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး မောင်ဟောင် ... ဒါက စုံတွဲအရောင်းမြှင့် တင်ရမယ့် ပစ္စည်းပဲ၊ မင်းနဲ့ သံသာသာက ဒီလိုအင်္ကျီမျိုး ကို ဆင်တူဝတ်၊ ဒီလိုထီးလေး အတူဆောင်း၊ ဒီလိုအိတ် လေး အတူလွယ်၊ ဒါမျိုး ဖိနပ်အရောင် ဆင်တူဝတ်ပြီး လူစည်ကားတဲ့ နေရာတွေကို လျှောက်သွားနေရမှာ ...”

“ခင်ဗျာ ...”

“ရှင် ...”

ဟောင်နဲ့ရော သံသာသာပါ ထိပ်တည်တည်ကို မိုး ကြိုးပစ်ခံရသလို လန့်ဖျပ်လျက် ...

“အဲ့ ... အဲ့ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး ခင်ဗျ”

“သူနဲ့တော့ အတူတူမလုပ်နိုင်ဘူးရှင် ...”

“ဪ ... ဒါဆို နှစ်ယောက်လုံးက ဦး ခန့်မယ့် အလုပ်ကို ငြင်းတယ်ပေါ့၊ ကောင်းပါပြီကွယ်၊ ကဲ ... ရယ်လီရေ ... နောက်တစ်တွဲ ခေါ်လိုက်ပါ”

“နေ ... နေပါဦး ... ဦး၊ ဒီလိုပါ ... ကျွန်မက သူနဲ့မတွဲနိုင် ပေမယ့် တခြားသူနဲ့ဆို တွဲပါ့မယ် ...”

“တခြားသူတွေက သံသာသာနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ ရုပ်ရည်မျိုး မရှိဘူး၊ ဟောင်နဲ့ လိုက်ဖက်မယ့် မိန်းကလေးလည်း မရှိ ဘူး၊ ဦးတို့က လိုက်ဖက်ညီတဲ့ သူချင်းပဲ တွဲပေးတာ”

သားက ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိတော့ဘဲ ဟောင် ကို ကြည့်မိသည်။ ဟောင်နဲ့မျက်နှာကလည်း မှုန်ကုပ်ကုပ်ပင် ...။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်မရတာချင်းအတူတူမို့ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း အတူတွဲပြီး အပြင်တော့ မထွက်ချင်ပါ။

သို့သော် ... ဒီအလုပ်ကို ငြင်းလိုက်ပြန်ရင်လည်း နောက်အလုပ်က ဘယ်တော့ ရမယ်မှန်းမသိတာ ...။ မောင့် အတွက် ပိုက်ဆံဆပ်ပေးရမှာကလည်း အလျင်လိုနေပြီမို့ မြန်မြန် ပိုက်ဆံရှာနိုင်ဖို့ကလည်း အရေးကြီးသည်။

အရောင်းမြင့်တင်ရေး ဝန်ထမ်းတွေကိုတော့ မြို့ထဲမှာ မကြာခဏ တွေ့ဖူးပါသည်။ တချို့က ကျောကုန်းပေါ်မှာ ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်ပြားကြီး ချိတ်ပြီး သွားလာနေကြသည်။ ရန်ကုန်လမ်းညွှန်စာအုပ် အဖုံးပုံ အချပ်လိုက်ကြီးကို ကိုင်၍ ဆူးလေလမ်းပေါ်ရဲ့ အလယ် ပလက်ဖောင်းမှာ ရပ်နေကြသည့် အရောင်းမြင့်တင်ရေး ဝန်ထမ်းတွေကိုလည်း မြင်ဖူးသည်။ ဈေးကွက်စီးပွားရေးခေတ်ကြီးထဲမှာ ကိုယ့်ကုန်ပစ္စည်းကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ အရောင်းမြှင့်တင်ကြ၊ ကြော်ငြာကြတာတွေ ရှိပါသည်။ ခုလည်း အရောင်းမြှင့်တင်မှုပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ ဈေးကွက်ကို ထိုးဖောက်ချင်တာ သာ နားလည်ပါသည်။

သို့သော် ... ကုမ္ပဏီက တွဲပေးတဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲပြီး သာ သွားလာနေတုန်း မောင် မြင့်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...။ အို ... မောင်က မြို့ထဲဘက် သိပ်ထွက်တာမှ မဟုတ်တာ။ ကြီးကြီးကလည်း မြို့ထဲဘက် သိပ်ထွက်လေ့မရှိဘူးဆိုတော့ ကြုံကြုံကံဖို့တော့ မလွယ်ပါဘူးလေဟု သာက တွေးတွေးရသည်။

အရေးကြီးတာက လခ ဘယ်လောက်ရမယ်ဆိုတာ သိရဖို့ပဲ မဟုတ်လား ...။ လခကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါ လုပ်ရမှာလေ။

“ဟို ... လခ၊ လခရော ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲရှင်”

“လခက ခုနစ်သောင်း စပေးမယ်၊ လျှောက်သွားနေရတဲ့ အတွက် လမ်းစရိတ်၊ ထမင်းဖိုးနဲ့ ရေသန့်ဘူးဖိုးအတွက်က တစ်နေ့ သုံးထောင်ပေးမယ် ...”

ဟယ် ... ဒါဆို တစ်သိန်းခွဲကျော်လောက် ရမှာပါလား ...။ သာသည် ရုတ်တရက် လောဘတက်သွားကာ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

“လုပ်ပါ့မယ်ရှင်”

“ကျွန်တော် သူနဲ့တော့ မတွဲနိုင်ဘူး ခင်ဗျ”

သာက ခေါင်းညိတ်လိုက်ချိန်မှာ ဟေဝန်က ခေါင်းခါလိုက်ပါသည်။ သာက ဟေဝန်ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သလို ဘော့စ်ကလည်း မျက်မှောင်ကြုတ်၍ လှမ်းကြည့်လာသည်။

ဟေဝန်က ကိုယ့်လျှောက်လွှာကို ခိုးပြီး ကိုယ့်ကို မကောင်းကြံဖူးတဲ့ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့တော့ လုံးဝကို ရှေ့ဆက် မပတ်သက်ချင်တော့တာပါ ...။

တကယ်တော့ ဟေဝန်လည်း ဒီအလုပ်ကို လုပ်ဖို့ အတွက် တော်တော် ခေါင်းစားရပါသည်။ ဟေဝန်ကိစ္စဆို ဘာမဆို လိုက်သီချင်နေသော ပိုးအိမ်ကို ကိုယ့်အလုပ်အကြောင်း ဘယ်လို ပြောပြမလဲ ...။ ဟေဝန် ဒီအလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ ပိုးအိမ်သာ သိရင် သဝန်မတိုဘဲ မနေပါ။ သို့သော် ... ဒီလောက် လခကောင်းသည့် အလုပ်ကိုတော့ ဟေဝန် မငြင်းချင်ပါ။ အလုပ်တစ်ခုရဖို့

ဘယ်လောက် မလွယ်မှန်း ဟောဝန် အသိဆုံးပင်။ ပိုးကိုတော့
ညာပြောရတော့မှာပါပဲ ...။

“မင်းတို့ချင်းပဲ လိုက်ဖက်လို့ တွဲပေးထားတယ်လို့ ဦး
ပြောပြီးပြီလေ မောင်ဟောဝန်၊ ဒီမှာ မိန်းကလေး ဖြစ်တဲ့
သူကတောင် ခေါင်းညိတ်ပြီးပြီ၊ မင်း လက်မခံနိုင်ဘူးဆို
ရင် တခြားအလုပ်သာ ရှာပါတော့ကွယ်၊ ကဲ ... နောက်
တစ်တွဲ”

“ဟို ... လုပ် ... လုပ်ပါ့မယ် ခင်ဗျ”

မတတ်သာတော့ပြီမို့ ဟောဝန်က ခေါင်းညိတ်ရင်း
သံသာသာကို မကြည့်သလို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့
သူမက ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ရုံးခန်းထဲက ထွက်လာကြတော့ ဟောဝန်က ရှေ့မှ
ခပ်သွက်သွက် လျှောက်နေသည်။ သာက ဟောဝန်ကို မိအောင်
လိုက်ရင်း ...

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... ရှင် ဘာအချိုး ချိုးတာလဲ”

“နှစ် အချိုး တစ် ...”

“ဘာ ...”

“ဪ ... စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင် သီချင်းလေ”

“ရှင် ခုမှ ရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့၊ ရှင်ကိုယ်ရှင် ဘာများ
မှတ်နေသလဲ ...”

“ဟောဝန်လို့ပဲ မှတ်ပါတယ်”

“ဒီမှာ ... ကျွန်မကလည်း ရှင်နဲ့ သိပ်တွဲချင်နေတယ် မထင်
နဲ့၊ လခကောင်းလို့သာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတာ ...”

“ဪ ... မင်းက ငါ မင်းကို ငြင်းမိလို့ ခံပြင်းနေတာကိုး၊
ငြင်းမယ့်ငြင်း မင်းပဲငြင်းမယ်၊ ငါကတော့ မငြင်းနဲ့ ...၊
ဒီသဘောလား၊ ငါက မင်းကို စိတ်ဝင်စားပြီး မင်းနဲ့တွဲရ
မှာကို ကျေနပ်နေတယ်လို့များ အထင်မှားနေသလားဟင်”

“ကျွတ် ... စကားပြောရတာ အကုသိုလ်တက်လိုက်တာ”

“ဒါဆိုလည်း ကုသိုလ်ရအောင် ဘုရားသွားလိုက်ပါဦး”

“စိတ်ချ ... သွားမှာ၊ ဘုရားမှာ လခကောင်းပြီး ရှင်နဲ့မတွေ့
ရမယ့် အလုပ်မျိုး လုပ်ခွင့်ရပါစေလို့ ဆုတောင်းမှာ”

“လိုအင်ဆန္ဒချင်း တူလိုက်တာဗျာ ...”

ဟောဝန်နဲ့ သာက ကုမ္ပဏီအဆောက်အဦးရဲ့ ခြံဝန်း
တံခါးဝအထိ လမ်းလျှောက်ထွက်လာရင်းက စကားများလာကြ
ကာ တံခါးဝအရောက်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘုကြည့်
ကြည့်၍ ချာခနဲ ကျောခိုင်းလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်သို့ လျှောက်
ထွက်သွားကြလေသည်။

“ရှင်ထီးကြီး ဟိုဘက်တိုး...”

သာက ကိုယ့်ခေါင်းပေါ် မိုးနေသည့် ထီးကို ဟောဝန်
ဘက်သို့ တွန်းပစ်လိုက်ရင်း ခပ်မာမာပြောတာမို့ ဟောဝန်က မဲ့ပစ်
လိုက်ရင်း စိတ်တိုတိုဖြင့် ထီးကိုပိတ်ချပစ်လိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျား စိတ်မှမှန်ရဲ့လား။”

“ဟမ်...”

“ဟိုတလောတုန်းကကျတော့ ကျုပ် ထီးဆောင်းတာ ကျုပ်
ဘက်ချည်း တိုးဆောင်းနေလို့ ကျုပ်က တစ်ကိုယ်ကောင်း
ဆန်တယ်ဆို...၊ ခု ခင်ဗျားဘက်ကို တိုးဆောင်းပေးတော့
လည်း တစ်မျိုး...၊ ခင်ဗျားပဲ အမျိုးမျိုးဖြစ်နေတာ”

“ရှင်က တအား တိုးကပ်ဆောင်းနေတာကိုး...”

“ခင်ဗျား နား တမင်တိုးကပ်ဆောင်းပေးနေတယ်များ ထင်
နေလား၊ စိတ်ကို မဝင်စားဘူး။”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“me too ... me too...၊ ကျွန်မကလည်း ရှင်နဲ့ ထပ်တူပဲ”

သာနဲ့ ဟောဝန်ဟာ ကန်တော်ကြီးထဲမှာ အတူ
လျှောက်နေကြရင်း ထုံးစံအတိုင်း စကားများလာကြပါသည်။ တစ်
နေ့တစ်နေ့ ဟောဝန်နဲ့အတူ ထီးလေးတစ်လက်ကို အတူဆောင်းပြီး
ထွက်နေရတာကိုလည်း စိတ်ပျက်လှပြီ။ အပေါ်ယံကြည့်ရင်တော့
နှစ်ယောက်သားဟာ အင်္ကျီဆင်တူလေးတွေ ဝတ်၊ အိတ် ဆင်တူ
လေးတွေလွယ်၊ ဖိနပ်အရောင်တူလေးတွေဝတ်ပြီး ထီးလေး အတူ
ဆောင်းထားတာမို့ ချစ်စဖွယ် စုံတွဲကလေးတွေလို ဖြစ်နေသည်။
အတွင်းထဲမှာ လှိုက်လှိုက်ပြီး မုန်းနေကြတာကို ဘယ်သူမှ မသိ...။

ကုမ္ပဏီက အကြောင်းကြောင်း သူဌေးမင်း ချမှတ်ပေး
သို့က်တဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေထဲမှာ မျက်နှာထားကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်
ကြည်ကြည်လင်လင်လေး ထားကြဖို့၊ ထီးကို မဖြစ်မနေ ဆောင်း
ပေးဖို့တွေလည်း ပါတာမို့ စိတ်ထဲက မပါဘဲလည်း ပြုံးနေရ၊
ခနဲမပူ မိုးမရွာဘဲလည်း ထီးဆောင်းနေရတာ တော်တော်လေးတော့
ကြောင်ပါသည်။

ဟောဝန်က စုပုပ်နေတဲ့ သာ့မျက်နှာကို ငဲ့ကြည့်ရင်း

“ခင်ဗျား မျက်နှာကြီးကလည်း...”

“ဘာဖြစ်လဲ...”

“မိဘ သဘောတူပြီး ကိုယ်မကြည်ဖြူတဲ့သူနဲ့ တွဲသွားနေရ
တဲ့အတိုင်းပဲ”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ရှင်မျက်နှာကရော ဘာထူးလို့လဲ၊ ကိုယ့်မျက်နှာ ကိုယ် အရင် မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်လိုက်ဦး...”

“အင်း...လူတွေကတော့ သမီးရည်းစားချင်း စိတ်ကောက် ထားတယ်လို့ ထင်ကြတော့မှာပဲ...”

“ဘာ...ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ၊ လူကို ရီသဲ့သဲ့ လာ မလုပ်နဲ့၊ သံသာသာတို့က ငွေအတွက် ဒီအလုပ်ကို လုပ်ရ ပေမယ့် ကိုယ့်ချစ်သူအပေါ် သစ္စာပျက်တဲ့ အတန်းစားထဲမှာ မပါဘူး၊ သာမှာ ရည်းစားရှိတယ်ဆိုတာ ရှင် မြဲမြဲမှတ်ထား၊ ရှင် သာ့ကို ရီသဲ့သဲ့လုပ်ရင် သာ့ရည်းစားနဲ့ တိုင်ပြောပစ် မယ်၊ သာ့ရည်းစားက ရန်ဖြစ်တဲ့နေရာမှာ ထိပ်တန်းပဲ၊ လက်သံကတော့ ပြောင်သလား မမေးနဲ့၊ ရှင်လောက်ကို အမှုန့်ကြိတ်ပစ်လိုက်လို့ ရတယ်”

“အဟက်...အဲဒီလောက်ကြီးလည်း ကာဗာတွေ ယူမနေ ပါနဲ့၊ ကျုပ်မှာလည်း ခင်ဗျားထက် အများကြီး သာတဲ့ ရည်းစားရှိပြီးသားပါ၊ ဘယ်သူကမှ ကိုယ့်လက်ထဲက ငါးရဲ့ ကို လွှတ်ပြီး ငါးစင်ရိုင်းကို လိုက်မဖမ်းဘူး”

“ဘာ...ဘာ...ရှင်က သာ့ကို ငါးစင်ရိုင်းလို့ ပြောလိုက် တာပေါ့လေ...၊ ရှင် ငါးရဲ့က ဘယ်လောက် ဆူဖြိုးလို့ ကျွန်မကို ငါးစင်ရိုင်းလို့ ပြောရတာလဲ...”

“ကျုပ်ကို မမေးနဲ့လေ၊ ခင်ဗျားဘာသာ မှန်ထဲမှာ ကြည့် ကြည့်လိုက်ပေါ့...”

“ရှင်...ရှင်...”

သာသည် မခံချင်စိတ်ဖြင့် ဒေါသဖြစ်လှသော်လည်း ရှေ့ဆက်ပြီး အကျယ်တဝ့် စကားများလို့တော့ မဖြစ်ပါ။ တကယ် တော့ သာ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ပိန်သော်လည်း ဟေဝန်ပြောသလို ငါး စင်ရိုင်းတော့ မဟုတ်...။ ငါးစင်ရိုင်းဆိုတာ ပိန်ရှည်လမျော ငါးသေးသေးလေး။ ငါးရဲ့ဆိုတာကတော့ တင်းပြည့်ပြည့် လုံးလုံး လေးပေါ့...။ ဒါကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ငါ့ရဲ့ကိုယ်လုံးကလေးဟု တင်စားပြီး ခေါ်ကြတာဖြစ်မည်။ သာဟာ ငါးရဲ့လောက် မဟုတ်သော်လည်း အချိုးအစားကျနသော ခန္ဓာ ကိုယ်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူပင်...။ ဟေဝန် သာ့ကို နှိမ်ပြောတာကို မခံချင်ပေမယ့် ဒါဟာ ထုတ်ဖော်ငြင်းခုံနကောင်းသော ကိစ္စမဟုတ် တာမို့ ငြိမ်နေလိုက်ရပါသည်။

သာက ခပ်သွက်သွက် ဆက်လျှောက်လိုက်တော့ သူကလည်း သာ့ကိုမိအောင် လိုက်လျှောက်လာသည်။ နေကပူလှ တာမို့ သာက စိတ်တိုလာကာ...

“ကျွတ်...နေကလည်း ပူလိုက်တာ၊ ရှင်ထီး ဒီဘက်တိုး ဦး”

“ဗျာ...”

“ထီးကို သာ့ဘက်ကို တိုးဆောင်းပေးလေ၊ ပြောတာမကြာဘူးလား”

“ခင်ဗျားပဲ အမျိုးမျိုး...”

“စောစောတုန်းက နေမပူသေးလို့ ရှင်ဘက်တိုးဆောင်းခိုင်းတာ၊ အခု နေပူလာလို့ သာဘက် တိုးဆောင်းခိုင်းတယ် ဘာဖြစ်လဲ ...၊ ဒီမှာ နေပူလို့ သေတော့မယ်၊ ပေး ... ထီး၊ ကိုယ့်ဘာသာ ဆောင်းမယ်”

သာက ဟေဝန်လက်ထဲက ထီးကို ဖျပ်ခနဲ ဆွဲလှပြီး ရှေ့ကထွက်သွားနှင့်သည်။ ဟေဝန်က သာကိုမိအောင်လိုက်လာ ရပြန်ရင်း ...

“ဟေ့ ... ဒီမှာ စည်းကမ်းမဖောက်ဖျက်နဲ့၊ ထီးဆောင်းရင် နှစ်ယောက်အတူ ဆောင်းရမယ်လို့ ဘောစီ မှာထားတာ မမေ့နဲ့...”

“အဲဒီ ဘောစီက ငပေါ့...”

“ဟမ်...”

ဟေဝန်က သာကို မျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။ သာက နေရိပ်ထဲက ခုံတန်းလေးဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ခုံပေါ်မှာ ဝင်ထိုင် လိုက်ရင်း...

“ရှင် သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့် ဟေဝန် ...၊ သာတို့ သူဌေးကိုကြည့်ရတာ သိပ်ထက်ထက်မြက်မြက်ထဲကတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဘာက ဘယ်လိုဆိုတာ သေသေချာချာ ပြောမပြတ်ပေမယ့် သူ့ကြည့်ရတာ တစ်နေရာကကစ်မျိုး

လေး ကြောင်နေသလိုပဲ၊ ကြည့်ရတာတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားပြီး ဒီအခြေအနေကို ရောက်လာတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မိဘအမွေအနှစ်တွေနဲ့ သုံးမကုန်အောင် ချမ်းသာနေပြီး လုပ်စရာအလုပ်မရှိဘဲ ပျင်းနေလို့ ဒီလို ကုမ္ပဏီမျိုး ထ ထောင်တာပဲ ဖြစ်မယ်၊ သူ့ကုမ္ပဏီက သိပ်လည်းမအောင် မြင်သေးဘဲနဲ့ ရုံးခန်းကြီးကလည်း အပျံ့စားကြီး...”

“ကိုယ်လည်း ဘာမှ သေချာမသိဘဲ တစ်ဖက်သားကို အထင်အမြင်တွေနဲ့ လျှောက်မပြောပါနဲ့ဗျာ...”

ဟေဝန်ကလည်း ညောင်းပြီမို့ သာဘေးမှာ ဝင်ထိုင် နင်း ပြောသည်။ သာက စကားဆက်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်ထိုင် နင်းက...

“ဗိုက်ဆာလိုက်တာ...”

“အစောကြီး ရှိသေးတယ်၊ ခုမှ ၁၁ နာရီ၊ ၁၂ ခွဲကျမှ ထမင်းစားရမှာလေ”

“ရှင်ကတော့ တကယ့် စာအုပ်ကြီးအတိုင်းပဲ၊ စောစော မစောစော ဗိုက်ဆာရင်တော့ စားရမှာပဲ...”

“တိုင်ပြောမယ်”

“ဘာကိုလဲ...”

“ခင်ဗျား စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်ရင်...”

“သာတို့ စည်းကမ်း ဖောက်တယ် မဖောက်ဘူးဆိုတာ

ဘောစိမှ မသိနိုင်ဘဲ ဟေဝန်ရယ်၊ ကျွန်မတို့အချင်းချင်း သစ္စာရှိပြီး နှုတ်လုံရင် ခုနေ ရှင်လည်း ရှင်ရည်းစား သွားတွေ့၊ သာလည်း သာရည်းစားနဲ့ တွေ့...”

“မင်း ငါ့ကို လာမစည်းရုံးနဲ့၊ သူများလခ ယူထားရင် တာဝန်ကျေအောင်တော့ လုပ်ရမှာပဲ...”

“ဟွန်း...စံပြလုပ်သားကောင်းကြီး၊ ရှင်ဘာသာ စိတ်ပုပ်ပြီး တိုင်ချင်တိုင်ပေါ့၊ သာကတော့ ဗိုက်ဆာရင် စားမှာပဲ ဗိုက်ဆာလိုက်တာနော်၊ ဈေးပေါပေါ ဆိုင်ကလည်း ဒီနားမှာ မရှိ၊ ရှိတဲ့ဆိုင်တွေကလည်း ဈေးကြီး...”

ဟေဝန်က တကယ် ဗိုက်ဆာနေပုံဖြင့် ညည်းညူသော သာ့ကိုကြည့်ရင်း ကိုယ့်ကျောပိုးအိတ်ထဲက ထမင်းဘူးထဲကို ပြန်စမ်းကြည့်မိပါသည်။

တကျက်ကျက်သာ ရန်ဖြစ်နေမိပေမယ့် ဘဝတူချင်း မို့ သာ့အပေါ် ဟေဝန်က စာနာစိတ်တော့ ရှိပါသည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အတွက် ရသည့် ထမင်းဖိုး၊ ရေသန့်ဖိုးတွေကို ကိုယ့်အတွက်ကျ အောင် ချွေတာခြစ်ကုပ် စုဆောင်းကြသည့် နေရာမှာတော့ သာ့ဟေဝန်က သဘောညီကြသည်။ ဟေဝန်က အိမ်ကနေ ရေသန့် ထည့်လာသည်။ ထမင်းဘူးထည့်လာသည်။ သာကတော့ အပြင်က ဈေးပေါသည့် ခေါက်ဆွဲသုပ်ဆိုင်ကလေးတွေမှာ နေ့လယ်စာ စားတတ်ပြီး ရေအလကား တောင်းသောက်လေ့ ရှိပါသည်။

လောလောဆယ် ဒီနားမှာ ဈေးပေါတဲ့ ဆိုင်ကလည်း တကယ် မရှိ၊ သာကလည်း တကယ်ဆာနေပုံရတာမို့ ဟေဝန်က အိတ်ထဲက ထမင်းဘူးလေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး သာ့ကို လှမ်း ဆေးလိုက်ပါသည်။

“ရှော...ဒီမှာ ဆာရင် စားလိုက်”

သာက ဟေဝန် ထမင်းဘူးကို ဈေးကြည့်ရင်း...

“ဘာဟင်းလဲ...”

“ကြက်ဥ...”

“ဟင်...နေ့တိုင်း ကြက်ဥချည်းပဲ၊ ဟင်းလည်း မကောင်းဘူး”

“မစားချင်နေလေ...”

“အဟဲ...စားမှာပေါ့၊ ဆာနေတာ”

ဟေဝန်က ထမင်းဘူးကို ပြန်သိမ်းဖို့ ပြင်တော့မှ သာက ပြုံးစိစိဖြင့် လှမ်းယူသည်။

သာသည် ဗိုက်ဆာနေပြီမို့ ဘာနဲ့ပဲစားရစားရဟု ဆာထားကာ ဟေဝန် ထမင်းဘူးကို ဆွဲဖွင့်ကြည့်မိတော့ ထမင်း ခေါက်ဆွဲမှာ ကြက်ဥဟက်ဖရိုက်တစ်လုံးနှင့် ငါးပိထောင်းကလေး ချည်းနည်း ပုံထားတာကို တွေ့ရသည်။ သာက ဟေဝန်ကို ငဲ့ကြည့်မိသည်။

“ဟေဝန်ရယ်...ကြက်ဥကို ဒီတစ်မျိုးပဲ လုပ်စားတတ်လား၊

ချွေတာချင်လို့ ကြက်ဥချည်း စားမယ်ဆိုလည်း ပြုတ်ပြုတ် ကြက်ဥချဉ်ရည်ဟင်းလေး ချက်တဲ့အခါ ချက်ဦးပေါ့”
“ချက်ရတဲ့ ဟင်းဆို ဘာမှမတတ်ဘူး၊ ကြော်တာပဲ တတ်တယ်”

“ရှင် ကိုယ်တိုင် ချက်စားရတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှင်က မိသားစုနဲ့ မနေဘူးလား...”

“မိသားစုက နယ်မှာ၊ ရန်ကုန်မှာက ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း နေတာ”

“လခကို ရှင်တစ်ယောက်တည်း သုံးရတာမဟုတ်လား ဘာဖြစ်လို့ တအားချွေတာနေတာလဲ”

“အင်း... ဒါကတော့ ကျုပ်က မိဘကို ရှာကျွေးနေရတာပေါ့၊ ကျုပ်မိဘတွေကို ထောက်ပံ့ဖို့ ချွေတာနေရတာ...”

“ဟုတ်လား...”

သားမှာ ဟောဝန်ကို နည်းနည်းတောင် လေးစားသွားမိပါသည်။ သူကတော့ မွန်မြတ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အလုပ်လုပ်နေတာ...။ သားမှာတော့ ရည်းစားရဲ့ ပြဿနာကို ရှင်းလင်းအလုပ်လုပ်နေတာလေ...။

ဟောဝန်ကတော့ ကိုယ့်ကို လေးစားအထင်ကြီးသလို လေး ကြည့်လာသော သားအကြည့်ကြောင့် ရယ်ချင်သွားမိပါသည်။

“ခင်ဗျားကရော ဘာအတွက် အလုပ်လုပ်နေတာလဲ”

“ဪ... သာကလား၊ အင်း... သာလည်း ရှင်နဲ့မထူးပါဘူး၊ ဒုက္ခိတ အဖေအိုကြီးကို ရှာကျွေးနေရတာပါ...”

ဟောဝန်သည် သားရဲ့ မျက်နှာငယ်လေးကို ကြည့်ရှင်းသနားစာနာသွားရပါသည်။ ကိုယ့်မှာတော့ သူမလို အလိမ္မာမရှိ။ အဘိုးလုပ်စာကို အခန့်သား ထိုင်စားပြီး ပညာသင်နေရုံနဲ့တောင် အားမရသေးဘဲ ရည်းစားရဲ့ အကြွေးတွေကို ဆပ်ပေးဖို့ ရုန်းကန်နေလိုက်ရတာ...။ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်က သူမရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နောက် မမွန်မြတ်တာမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ရှက်မိပါသည်။

ဟောဝန်က သားကိုကြည့်ရှင်းက ငဲ့ငဲ့ညာညာ လေသံကလေးဖြင့်...

“ဗိုက်ဆာနေရင် အကုန်စားပစ်လိုက်လေ၊ ကျွန်တော်တော့ မဆာသေးဘူး၊ လမ်းကွေ့မှ တစ်ခုခု ဝယ်စားလိုက်မယ်”

သာကလည်း အားနာပါးနာ လေသံကလေးဖြင့် ပြန်ပြောမိသည်။

“ဟောဝန် ဆာနေတဲ့အချိန်မှာ ဆိုင်ရှာမတွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...။ သာ တစ်ဝက်ပဲ စားလိုက်မယ်နော်၊ ဟောဝန် ဖို့ တစ်ဝက် ချန်ထားလိုက်မယ်”

သာက ပြောပြောဆိုဆို ကြက်ဥလေးတစ်လုံးကို အလယ်ကနေ ဇွန်းဖြင့် ပိုင်းလိုက်သည်။

၁၃၄ ❀ ပုညဝင်

“တစ်ဝက်တည်းစားရင် သာ ဘယ်ဝပါ့မလဲ...၊ ကျွန်တော်က ကိစ္စမရှိဘူး၊ သာပဲ အကုန်စားလိုက်တော့နော်”

အဲ့ဒီနေ့က သာနဲ့ ဟောဝန်တို့နှစ်ယောက် ငြိမ်းချမ်းရေး ရနေကြပါသည်။ သာ ထမင်းစားပြီးတော့ ဟောဝန်က ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ ထည့်လာသည့် ရေသန့်ဘူးလေးကို ထုတ်ယူကာ အသင့်အဖုံးဖွင့်၍ သူ့ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ရှေ့...သောက်လိုက်ဦး”

“ဟင်...ရေက တစ်ဝက်ပဲကျန်တော့တာကို၊ ဟောဝန်တို့ မကျန်ဘဲ နေဦးမယ်”

“သာ သောက်ချင်ရင် ကုန်အောင်သောက်လိုက်ပါ၊ ကျွန်တော့်ဖို့ မချန်နဲ့”

“နည်းနည်းတော့ ချန်မယ်လေ”

သာက တစ်ဝက်ရဲ့ တစ်ဝက်ကိုပဲ သောက်လိုက်သည်။

အဲ့ဒီနေ့က နှစ်ယောက်သားဟာ အဲဒီလိုမျိုးလေးတစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် လေးစားခဲ့ညှာ၊ ကြင်နာစာနာလျက် ရှိလေ သည်။

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

(၁၀)

“ဇာရယ်...လိုက်ခဲ့ပါဟယ်နော်”

“မလိုက်ချင်ပါဘူး၊ အဲ့ဒီကောင် လင်းညိုရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ကိုမကြည့်ချင်ဘူးလို့ နင့်ကို ငါ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ”

“နင် မကြည့်ချင်ပေမယ့် ငါက ကြည့်ချင်လို့ပါဟယ်”

“နင်ကြည့်ချင်ရင် နင့်ဟာနင်သွား၊ ငါ့လာမခေါ်နဲ့၊ ဟိုတစ်ခါကတည်းက ဒင်းအိမ်ရိပ်ကို လုံးဝမနင်းတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား...”

ဇာက တင်းတင်းမာမာ ငြင်းဆိုနေတာမို့ သူ့မှာ အခက်တွေ့နေရပါသည်။ ဒီနေ့ဟာ သာ လခထုတ်သော နေ့မို့ မောင့်ဆီ သွားချင်တာပင်...။ အရင်ဆုံး ဂမန့်ပွင့်ကို ခဏဝင်ကာ မောင့်အတွက် အကျိုးတစ်ထည် ဝယ်မည်။ ပြီးရင် မောင့်ဆီသွား၊ သက်ဆောင်ပေး၊ ခဏတစ်ဖြုတ် စကားပြောပြီးမှ ဟိုဘက်ရပ်

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

ကွက်ထဲက ဘုန်းကျော်တို့အိမ်ကို အကြွေးသွားဆပ်မည်ဟု စိတ်ကူးထားတာ ဖြစ်ပါသည်။

“နင် ... ဘုန်းကျော်တို့ဆီ သွားရင်တော့ ငါအဖော်လိုက်ပေးမယ် သာ၊ ဟိုကောင့်အိမ်တော့ မလိုက်နိုင်ဘူး”

“အေးလေ ... နင်မလိုက်နိုင်လည်း ငါ့ဘာသာပဲ သွားလိုက်ပါတော့မယ်”

“နင်လည်း မသွားရဘူး...”

“ဇာကလည်းဟယ် ...”

“နင့်ကို လင်းညိုနဲ့ ဖြတ်ဖို့ ငါ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“ကိုယ့်ရည်းစားကြီးကို အကြောင်းရင်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံ မရှိဘဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ချက်ချင်းကြီး ဖြတ်လို့ရပါ့မလဲ ဇာရယ်”

“အကြောင်းရင်းက ဘာလို့ မခိုင်လုံရမှာလဲ၊ သူ့ကြောင့် နင် ခုလို ဒုက္ခခံအလုပ်လုပ်နေရတာ၊ ကြွေးဆပ်ပေးနေရတာနဲ့တင် အကြောင်းရင်းက ခိုင်လုံ လုံလောက်နေပြီ”

“ဒါက ငါ့ဘာသာ ငါ့သဘောနဲ့ငါ လုပ်နေတာပါ၊ သူလုပ်ခိုင်းလို့ လုပ်တာမှမဟုတ်တာ၊ ကြွေးလည်း သူမသိအောင် ဆပ်နေတာ၊ သူသိရင် ဘယ်ဆပ်ခိုင်းရက်ပါ့မလဲ ...”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်ရည်းစား တော်လိုက်နဲ့ အကောင်းချည်း မြင်နေတော့တာပါလား သာရယ်...”

“အေးလေ ... အဲဒါ သဘာဝကျတာပဲဟာ၊ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ရည်းစားကို အကောင်းမြင်ကြတာပဲ မဟုတ်လား”

“ကျွတ် ... သာရော၊ နင်ကတော့ ဂေါက်ပဲဟာ”

“မဂေါက်ပါဘူး...”

“နင့်ကိုယ်နင် ဂေါက်မှန်းမသိ ဂေါက်နေတာ၊ အဲဒါက ပိုဆိုးတာ၊ ဒီမှာ သာရဲ့ ... လင်းညိုက နင့်ကို ကြွေးမဆပ်ခိုင်းရက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နင် အဲဒီလို ပိုက်ဆံသွားပေးတာဟာ သူ့မာနကို ထိတယ်ထင်လို့ သူ့မာနအတွက် နင့်ကို တားခဲ့တာ ...၊ နင်ကသာ သူ့ကို အချုပ်ထဲရောက်မှာ မကြည့်ရက်လို့ ခုလို အလုပ်ထွက်လုပ်ပြီး ပိုက်ဆံရှာနေရတာ ...”

“နင် အဲဒါတွေပြောတာ အပ်ကြောင်းလည်း ထပ်နေပါပြီ ဇာရယ်၊ မလိုက်လည်း နေတော့၊ ငါ သွားတော့မယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ ...”

“မောင့်ဆီ ...”

“ကျွတ် ...၊ နင်တစ်ယောက်တည်း သွားရင် ဟိုက နင့်ကို အမှုန့်ကြိတ်ပစ်လိုက်လိမ့်မယ်၊ အံ့ရော ... ကိုယ့်ဘေးမှ ကိုယ်မသိ ...”

ဇာက မကျေမနပ် ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် မြွေရင်းကပဲ နောက်ဆုံးတော့ သာနဲ့အတူ လိုက်လာရပါသည်။

သာက အာနုဒ်အတူ ဂမုန်းပွင့်သို့ အရင်ဝင်လိုက်သည်။ ယောက်ျားဝတ် အင်္ကျီတွေက အပေါ်ထပ်မှာမို့ သာက အပေါ်သို့ စက်လှေကားဖြင့် တက်လာခဲ့သည်။ သာက မောင့်ဖို bossni တီရှပ်တစ်ထည် ရွေးနေချိန်မှာ ဇာက မိန်းကလေးဝတ် အင်္ကျီဆိုင်တွေဘက်ကို လျှောက်ငေးနေသည်။ ဈေးဝယ်ပြီး သာတို့ နှစ်ယောက်အတူ အပေါ်ထပ်ကနေ စက်လှေကားဖြင့် ဆင်းလာ နေချိန်မှာ ကုန်တိုက်ထဲသို့ ဝင်လာနေသော ဟေဝန်ကို လှမ်းမြင် လိုက်ရပါသည်။

သူကတော့ သာလို ရည်းစားအတွက် ရတက်ပေ ရတဲ့သူမှ မဟုတ်ဘဲ။ မိဘကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့ အလိမ္မာတုံးကလေး မို့ ဦးဦးဖျားဖျား လခလေးနဲ့ မိဘကို ကန်တော့မို့ ပစ္စည်းတစ်ခုခု လာဝယ်တာပဲ နေမှာပါဟု သာက တွေးမိသည်။

သာက ဇာကို လက်တို့ရင်း...

“ဇာ...ဟိုတစ်ယောက် တွေ့လား”

ဇာက သာ ကြည့်နေသည့် နေရာဘက်ကို လိုက် ကြည့်ရင်း...

“ဘယ်တစ်ယောက်လဲ...”

“ဟိုမှာ ဂျင်းကောင်းဘီပြာ၊ တီရှပ်ဖြူနဲ့ တစ်ယောက်လေ၊ ဆံပင်က တိုတိုထောင်ထောင်လေး...”

“ဪ...အေး...တွေ့ပြီ”

“အဲ့ဒါ ငါတို့ကုမ္ပဏီက၊ ငါနဲ့အတူတူလုပ်ရတဲ့တစ်ယောက် လေ...”

“မဆိုးဘူး...”

“ဘာမဆိုးဘူးလဲ...”

“ရုပ်က ကြည်လင်တယ်ဟ၊ ရိုးသားအေးချမ်းတဲ့ ရုပ်မျိုး လေး၊ ဟိုကောင်နဲ့များ ကွာပါ၊ ဟိုကောင်ရုပ်က ကြည့် လိုက်တာနဲ့ ပူပူလောင်လောင် ပုံစံမျိုး ပေါက်နေတာ...”

“မဆိုင်တာကို လာနှိုင်းယှဉ်နေပြန်ပြီ၊ သူနဲ့ငါနဲ့က သိပ် တည့်လှတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုနောက်ပိုင်းကျမှ နည်းနည်း အဆင်ပြေလာတာ၊ သူက မိဘကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့ သား လိမ္မာလေးဟ...”

“ရုပ်ကြည့်တာနဲ့ သိသာပါတယ်၊ ဟိုကောင်နဲ့တော့ ကွာ တယ်၊ သာ...လာဟာ...ဖိနပ်ကောင်တာဘက် သွားရ အောင်၊ ငါ ဖိနပ်တစ်စုံလောက် ဝယ်ချင်လို့...”

သာက အနဲ့အတူ ဖိနပ်ကောင်တာတွေဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ရင်း...

“နင်က ဘာဖိနပ် ဝယ်မှာလဲ ဇာ”

“chilli ဝယ်မယ်လေ၊ chilli က ဈေးသိပ်မကြီးဘူးဟ၊ ဟိုဘက်က vivie တွေကို စီးချင်ပေမယ့် လေးငါးခြောက် သောင်းတောင်ဆိုတော့ မဝယ်နိုင်ပါဘူးဟာ၊ ဟယ်...သာ

ဟိုမှာကြည့်စမ်း... နင့် သားလိမ္မာလေးက vivie ဖိနပ် ဝယ်
နေတယ်ဟ၊ သူ့ရည်းစားဖို့ လာဝယ်တာဖြစ်မယ်”

ဇာ ပြသည့်ဘက်ကို သာ လှမ်းကြည့်မိတော့ ငွေ
ရောင်ဒေါက်ဖိနပ်လေးကို ကောင်တာပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်သော
ဟောဝန်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဖိနပ်လေးဟာ နယ်က သူ့အမေအနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ
စီးမှာမဟုတ်သော ဒေါက်သေးသေး ပုံဆန်းဆန်း ဖိနပ်လေး ...။

ချွေတာခြစ်ကုပ်ပြီး မိဘကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့ သူက
ဒီလို ဈေးကြီးဖိနပ်ကို ရည်းစားဖို့ဝယ်တယ်ဆိုရင် အင်း... သဘာဝ
တော့ မကျတော့ဘူး ...။

သားက ဟောဝန်နောက်နားမှာ သွားရပ်လိုက်ရင်း...

“ဟောဝန် ...”

“ဟင် ... သာ ...”

ဟောဝန်က သားကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရတာမို့
လန့်ဖျပ်သွားရကာ ဝန်ထမ်းကောင်မလေး လှမ်းပေးနေသော ဖိနပ်
ကို လှမ်းယူပြီး ခပ်ကွယ်ကွယ်လေး ကိုင်ထားမိသည်။

“ဟောဝန် ... ဘာလာဝယ်တာလဲ”

“ဪ ... ဟို ... ဖိနပ်ပါ၊ နယ်က သူငယ်ချင်းက သူ့
ကောင်မလေးကို မွေးနေ့လက်ဆောင် ဖိနပ်ပေးချင်တယ်
ဆိုပြီး လူကြို့မှာလို့ လာဝယ်တာ၊ ပြီးရင် ကားဂိတ်ကနေ
သွားပို့ပေးရမှာ၊ သာရော ဘာလာဝယ်တာလဲ ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

သားကလည်း bossni အိတ်ကို ခပ်ကွယ်ကွယ်လေး
ကိုင်ထားရင်း...

“သာ ညီမလေး မှာလိုက်တဲ့ အင်္ကျီလေး လာဝယ်တာ”

“ဪ ...”

“ဟိုမှာ သာသူငယ်ချင်းလည်း ပါလာလို့ သွားတော့မယ်
နော် ...”

“အိုခေ ... အိုခေ ... မနက်မှ တွေ့မယ်နော်”

ဟောဝန်က သားကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက် ပိုးကို
ဖိနပ် ပေးပြီး ဖားဖို့အတွက် ကုန်တိုက်ထဲမှ ခပ်သွက်သွက်လေး
သွက်လာခဲ့ပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၁၁)

“လှလိုက်တာ ကိုရယ်၊ အရမ်းလှတာပဲ ... သိလား။”

ဖိနပ်ကလေးကို တယုတယ ကိုင်ကြည့်ရင်း ခွဲခွဲနဲ့
လေး ပြောနေသော ပိုးကို ဟောဝန်က ပြုံးကြည့်နေမိပါသည်။

တန်ဖိုးကြီး အလှအပ ပစ္စည်းတစ်ခုကို လက်ဆောင်
ရတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ပိုးရဲ့မျက်နှာလေးက အရမ်းကို ပြုံးရွှင်လှပနေ
တတ်ပါသည်။

ပိုး ခုလို အမြဲတမ်း ပြုံးပျော်နိုင်ဖို့အတွက် ဟောဝန်မှာ
ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရှိဖို့တော့ လိုအပ်တာပေါ့။

“ဒါနဲ့... ကိုက ကုမ္ပဏီမှာ ဘာရာထူးနဲ့ ဘာအလုပ်လုပ်ရ
တာလဲဟင် ... ကို၊ ပိုးကို ဒီလို ဖိနပ်မျိုးတောင် ဝယ်ပေး
နိုင်တယ်ဆိုတော့ ကုမ္ပဏီမှာ ကိုရာထူးက တော်တော်ကြီး
မှာပဲနော် ...”

“အင် ... ရာထူးကလေး၊ ရာထူးက ... ကုမ္ပဏီက ထုတ်
လုပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဈေးကွက်မှာ ပေါက်အောင်လုပ်တဲ့
ဘက်မှာတော့ ကိုယ်က အရမ်း အရေးပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့
ကွာ ...”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား၊ သူငယ်ချင်းတွေကို ပြန်ကြားရဦး
မယ်၊ ကိုတို့ကုမ္ပဏီက တော်တော်ကြီးလားဟင်”

“အင် ... ကြီးတာပေါ့ ပိုးရဲ့၊ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းကို သူဌေးတွေ
နေတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက တိုက်ကြီးတစ်လုံးမှာ ဖွင့်ထားတာ၊
ရုံးခန်းကြီးကလည်း အပျံ့စားပဲ ...”

“ကုမ္ပဏီနာမည်က ဘာလဲဟင် ကို...”

“Romantic ကုမ္ပဏီတဲ့၊ နံတွဲတွေအတွက် Romantic ပြစ်
မယ့် အဝတ်အစား အသုံးအဆောင် အမျိုးမျိုး ထုတ်လုပ်တဲ့
ကုမ္ပဏီပေါ့”

“ဟယ် ... စိတ်ဝင်စားရောပဲနော်၊ ကိုကုမ္ပဏီက ထုတ်တဲ့
ပစ္စည်းတွေ ပိုးကို ဝယ်ပေးဦး”

“နောက်တစ်ခါ လခထုတ်ရင် ဝယ်ပေးမယ်နော်”

“ဒါနဲ့... ကိုတို့ကုမ္ပဏီသူဌေးက မိုက်လားဟင် ...”

“ဟမ် ... ဘာကိုမေးတာလဲ”

“ဪ... ကိုကလည်း ရပ်ရှင်တွေထဲမှာဆို ကုမ္ပဏီသူဌေး
တွေက အရမ်း စတိုင်လ်ကျတာလေ၊ ကောင်မလေးတွေဆို
အဲဒီလို သူဌေးတွေကို အရမ်းသဘောကျကြတာ ...”

“အင်း... ကိုယ်တို့ သူဌေးက ရေမွှေးတွေ တအားဆွတ်
တတ်တာ တစ်ခုတော့ ထူးခြားတယ်။ သူ့ရုံးခန်းထဲဝင်သွား
ရင် သူ့ရေမွှေးနံ့က ထောင်းထောင်းထနေတာ။ ဝတ်လိုက်
ရင်လည်း ပန်းရောင်အဖျော့လေးတွေ။ အဝတ်အစား အသုံး
အဆောင်တွေက ပြောင်ရောင်ပေမယ့် လူပုံကတော့ သာမန်
ပါပဲ။ အသက်ကတော့ လေးဆယ်ကျော်ပြီထင်တယ်။ လူပျို
ကြီးတဲ့...”

“ဟယ်... လူပျိုကြီးလား။”

“ဟုတ်တယ်လေ... ဘာကို ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားတာ
လဲ”

“ဪ... အဟင်း... ထူးဆန်းလို့ပါ။ ပိုက်ဆံချမ်းသာတာ
တောင် ဒီအရွယ်ထိ မိန်းမ မယူဘူးဆိုတော့လေ”

“တစ်မျိုး ကြောင်နေတာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟင်... ဘာလဲ၊ ဘာတစ်မျိုးကြောင်တာလဲ”

“တစ်ခုခုက တစ်မျိုးလေး ကြောင်နေလို့ နေမှာပေါ့။ ကိုယ်
တို့ရုံးက တစ်ယောက်ကတော့ အဲဒီလိုပြောဖူးတာပဲ။ ကိုယ်
ကတော့ သူများအကြောင်း သေချာမသိဘဲ ဘာမှ မဝေဖန်
ချင်ပါဘူး။”

“ကိုသာ အဲလိုဖြစ်ရင် ကောင်းမှာပဲ”

“အင်း... ဘာကို ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ ပိုးရဲ့။”

“ကိုသာ အဲဒီ လူကြီးနေရာမှာဆိုရင် ပိုး အရမ်းပျော်မှာ၊
ကိုက ကုမ္ပဏီသူဌေး၊ ပိုးက သူဌေးကတော်... ကိုကုမ္ပဏီ
ကို ပိုးက ခဏခဏလိုက်လည်၊ ကိုရုံးက ဝန်ထမ်းတွေက
ပိုးကို ဆရာကတော် ဆရာကတော်လို့ ခေါ်ပြီး...”

“ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်... ကိုကလည်း...”

ဟေဝန်က စကားဖြတ်ပြောလိုက်တာမို့ ပိုးက နှုတ်
မိန်းလေး စုလိုက်ရင်း ဟေဝန်ကို မျက်စောင်းထိုးလေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ပိုးရဲ့၊ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ သာမန်ရုံးဝန်ထမ်း
တစ်ယောက်က သူဌေးနေရာကို ဘယ်လိုမျှော်မှန်းလို့ ရမှာ
လဲ၊ ကိုယ်က ခပ်ချောချော ကောင်မလေးဆိုရင်တော့လည်း
တစ်မျိုးပေါ့၊ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ကုမ္ပဏီသူဌေး လူပျိုကြီး
က မျက်စိကျလို့ တော်ကောက်ခဲရင် သူဌေးကတော်ကြီး
ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ ခုအတိုင်းကတော့ ကိုယ့်သူဌေးက gay
(အခြောက်) ကြီးဖြစ်နေရင်သာ ကိုယ့်ကို မျက်စိကျပြီး
အမွေတွေ ဘာတွေ ခွဲပေးမှပဲ ပိုး ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်
တော့မှာ...”

ဟေဝန်က စိတ်ထဲ ခပ်ရွတ်ရွတ်ရှိလှတာမို့ စကား
တစ်ဆုံးပြောချပစ်လိုက်မိပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ မဖြစ်နိုင်တာ
တွေ စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ ပိုးရဲ့ လောဘကို စိတ်ကုန်သည်။

တကယ်ပါပဲ... သူ့အလိုအတိုင်းသာဆို ကိုယ့်မှာ မသမာတဲ့နည်းနဲ့
ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ငွေဖြစ်အောင် လုပ်ရတော့မလိုပါ။

“ဟွန့်... ပိုးက အကောင်းပြောနေတာကို သူက ပေါက်
ကရတွေ လျှောက်ပြောတယ်၊ ကဲ... ဘယ်မှာလဲ အကြွေး
ဆပ်မယ့် ပိုက်ဆံက...”

ပိုးက လက်ဝါးလေး ဖြန့်ပြရင်း မေးလိုက်တာမို့
ဟောဝန်က ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံ ငါးသောင်းကို ထုတ်၍
ပိုးလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ရင်း...

“ဒီလတော့ ငါးသောင်း ဆပ်ထားလိုက်ဦး”

“ဟင်... ငါးသောင်းတည်းရယ်”

“အင်းလေ... ကိုယ့်လခက ခုနစ်သောင်းပဲ ရတာ၊ တခြား
အပိုကြေးတွေထဲက မသုံးဘဲ ချွေတာထားလို့ ဒီလောက်
အဖတ်တင်တာ၊ ပိုးက လခထုတ်ရင် ဒီဖိနပ်လေး ဝယ်
ပါ ပူဆာထားလို့ ဖိနပ်ဝယ်လိုက်ရတာက လေးသောင်း
တောင်လေ...”

“ဒုက္ခပါပဲ ကိုရယ်၊ အစ်မဝင်းမြတော့ သောင်းကျန်း
တော့မှာပဲ၊ ဟို စိန်လက်စွပ်ကြွေးကလည်း ရှိသေးတယ်”

“ပိုးကို လာပြောရင် ကိုယ့်ဆီသာ လွှတ်လိုက်၊ ပိုး ဘာ
ပြောမနေနဲ့၊ ကိုယ်ပဲ ကြည့်ပြောပြီး တောင်းပန်ထားလို့
မယ်”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာ ကိုရယ်၊ ဒီဘဝက ဘယ်တော့များမှ
လွတ်ပါ့မလဲ၊ ကိုလည်း ဒီလောက် လခလေးနဲ့ ရောင့်ရဲ
မနေနဲ့၊ တခြား ဒါထက် ပိုပြီး လခများတဲ့ အလုပ်မျိုး
ရှာဦး...”

ပိုးရဲ့ တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ဟောဝန်မှာ ဘယ်လို
ဘုံပြန်ပြောဆိုရမှန်းမသိအောင်ပင် နှုတ်ပိတ်ဆွဲအသွားရပါသည်။
ကိုယ်ဟာ ဘွဲ့တွေအများကြီး ရထားသူလည်း မဟုတ်၊ အလုပ်
အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီး ရှိနေသူလည်း မဟုတ်။ ဒီအလုပ်
ကို တောင် ကံကောင်းလို့ ရထားတာ။ ပြီးတော့ အလုပ်ဝင်တာ
ခုမှ တစ်လပဲရှိသေးတာကို ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး ထပ်ရှာရဦးမှာလဲ။
ပိုးရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့လွန်း
တာကို သိသော်လည်း ကိုယ့်ချစ်သူမို့ ခွင့်လွှတ်ရပါသည်။

ပိုးကို နှုတ်ဆက်ပြီး အအေးဆိုင်ကလေးထဲကနေ
ထပြန်လာတော့ ဟောဝန်စိတ်တွေ နွမ်းနယ်နေပါသည်။ ကိုယ်ကပဲ
ဆင်းရဲ ညံ့ဖျင်းလွန်းလို့ ပိုးကို ပျော်ရွှင်အောင် မထားနိုင်တာလား။
ပိုးကပဲ အလိုလောဘတွေ ကြီးလွန်းနေတာလား...။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ပိုးရဲ့ အခက်အခဲကို တတ်နိုင်သလောက်လေး ကူညီပေးနိုင်သည့်
အတွက်တော့ ကျေနပ်ရပါသည်။

ဟောဝန်က နှေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့်
ကိုယ့် ကုမ္ပဏီသန် တိုက်ခန်းလေးသို့ တက်လာခဲ့ပါသည်။

သူ့တိုက်ခန်းသော့ကို ဖွင့်နေစဉ်မှာပဲ မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ခန်း တံခါးက ပွင့်လာကာ အိမ်ရှင် ဒေါ်ဝင်းက တံခါးဝမှာ ရပ်လျက်...

“မောင်ဟေဝန် ပြန်လာပြီလားကွယ့်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒေါ်ဝင်း”

“မင်းကြည့်ရတာ နှမ်းနှမ်းနယ်နယ်နဲ့၊ ဒီနေ့ လခထုတ်ရက် မဟုတ်လား၊ ငွေရွှင်ရင် လူပါရွှင်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား...”

“အဟဲ ... ဒီလိုပါပဲ ဒေါ်ဝင်းရယ်...”

“ဧကန္တ မင်းရတဲ့ ပိုက်ဆံက အကြွေးဆပ်လိုက်ရပြီထင်တယ်”

ဒေါ်ဝင်းက အတွင်းသိမ့် ဟေဝန်က မငြင်းတော့ဘဲ ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေမိသည်။

“အဒေါ် မင်းကို စောင့်နေတာ ...၊ မင်း တံခါးဖွင့်သံကြားလို့ ထွက်လာတာ၊ ခုနလေးက မင်းအဘိုးဆီက ဖုန်းလာသွားတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဒေါ်ဝင်း၊ ဘာမှာသွားသေးလဲ၊ ပြန်ဆက်မယ်တဲ့လား”

“အထွေအထူး မရှိပါဘူးတဲ့၊ မင်းအတွက် နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်နေရင် ပိုက်ဆံ ပို့လိုက်မယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ သုံးသိန်းတန် ဖုန်းတွေ ဝယ်လို့ရပြီလားလို့ အဒေါ်ကို မေးနေသေး

တယ်၊ မြေကွက်လေးရောင်းထားတဲ့ ပိုက်ဆံထဲက မင်းကို ဝယ်ပေးချင်လို့တဲ့ ...”

“အဘိုးဝယ်ပေးလည်း မဝယ်ချင်ပါဘူး၊ ဒေါ်ဝင်းရာ၊ ဒေါ်ဝင်းအိမ်က ဖုန်းနဲ့ ပြောလည်း ရနေတာပဲ၊ ငါးထောင်တန်ဖုန်းလာမှပဲ ဝယ်တော့မယ်”

“မင့် ငါးထောင်တန်ဖုန်းက သေချာလို့လားဟယ်...”

“ဂျာနယ်ထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတာတော့ ကုမ္ပဏီက ဆက်ကြိုးစားမယ်ဆိုလား...”

“ဆက်သွယ်ရေးက ပြောတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့ဟဲ့...”

“မသိတော့ပါဘူး၊ ဒေါ်ဝင်းရာ၊ ဒါနဲ့ ဒေါ်ဝင်း... အဘိုးကျန်တော့ အကြောင်းတွေ မေးနေသေးလား”

“မေးတာပေါ့...”

“ဟိုအကြောင်းတော့ မပြောပါနဲ့နော် ဒေါ်ဝင်း”

“အေးပါဟဲ့ ... လူကြီး စိတ်ဆင်းရဲအောင် ငါက ပြောပါ့မလား၊ လူကြီးကို မပြောဘူး၊ မင်းကိုပဲ ပြောရမယ်၊ မင်းပိုးအိမ်ရဲ့ တာဝန်ကို ဘယ်လောက်ထိ ထမ်းမယ်လို့ စိတ်ကူးလဲ...”

ဒေါ်ဝင်း မေးခွန်းကို ဘယ်လိုဖြေရမှန်း မသိတာမို့ ခာဝန်က ခေါင်းကုပ်ရင်း ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေမိသည်။ ဒေါ်ဝင်းက သူ့ကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းချရင်း...

“မင်းအဘိုး ဟိုတစ်ခါလာတုန်းက မင်းကို အဒေါ်ဆီမှာ အပ်ခဲ့တာပဲ မောင်ဟေဝန်၊ မင်းကို တူလို သားလို သဘောထားပြီး မတော်တာမြင်ရင်လည်း ပြောဆိုဆုံးမပေးဖို့ ဒေါ်ဝင်းကို ပြောခဲ့တယ်၊ မင်း ခုလို ပိုးအိမ်ရဲ့ အကြွေးကို ဆပ်ဖို့ ပင်ပန်းနေတာကို အဒေါ်လည်း မကြည့်ရက်ဘူး မောင်ဟေဝန် ...၊ မင်း သင်တန်းတွေ မတက်ဘဲ ရည်းစားရဲ့ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်ကြွေးကို ဆပ်ပေးနေရတာကိုသာ မင်းအဘိုး သိရင် ဘယ်လောက် ရင်နာရှာမလဲ ...”

“အဒေါ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ် မောင်ဟေဝန်၊ မင်းသာ အဒေါ်သားလေးဆိုရင် ပိုးအိမ်နဲ့ လမ်းခွဲဖို့ အဒေါ် အတင်းအကြပ်ပြောမိမှာပဲ၊ ပိုးအိမ်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို အဒေါ်မကြိုက်ဘူး၊ ပိုးအိမ်လို မိန်းကလေးမျိုးဟာ မင်းအတွက် ဘဝကြင်ဖော်ကောင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ့ကိုယူရင် မင်းတစ်သက်လုံး ဒုက္ခရောက်မှာပဲ ...၊ အဒေါ် ဒါပဲပြောချင်တယ် မောင်ဟေဝန်၊ မင်း ဆာသေချာချာ စဉ်းစားပါ၊ ကဲ ...ကဲ ...ဝင်တော့၊ နားလိုက်ဦး၊ အဒေါ်လည်း အောက်ခဏ ဆင်းလိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်ဝင်း ထွက်သွားတော့ သူ လေးဖင့်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် သူ့တိုက်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ရပါသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းတောင့်နေတာမို့ အိပ်ရာထက်

သို့ ပစ်လွှဲချမိသည်။ ထို့နောက် အိပ်ရာဘေး စားပွဲလေးပေါ်မှာ ဘင်ထားသည့် ပိုးရဲ့ ဓာတ်ပုံလေးကို လှမ်းယူကြည့်မိရင်း ခပ်ဘိုးတိုး ရေရွတ်တောင်းဆိုမိပါသည်။

“ပိုးရယ် ... ကျေးဇူးပြုပြီး အသုံးအစွဲလေး နည်းနည်းလျော့ပြီး အကြွေးမဝယ်ဘဲ နေပါကွာ ... နော်”

(၁၂)

“သာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အင်းလျားကန်တောင်ပေါ်မှာ အတူလမ်းလျှောက်လာကြရင်း သာက ယိမ်းယိုင်သွားတာမို့ ဟေဝန်က စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မေးမိသည်။

သာက နဖူးကို လက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်ထားရင်းက မျက်စိမဖွင့်နိုင်ဘဲ ...

“ခေါင်းမှူးလို့ ...၊ အား ... ချာချာလည်နေတာပဲ”

“လာ ... လာ ... သာ၊ ဟို ခုံတန်းလေးမှာ သွားထိုင်ရအောင်၊ ဟို ... ကျွန်တော် နည်းနည်းတွဲပေးလို့ရမလား ...”

“အား ... မူးလိုက်တာ၊ ရင်ထဲ တလုပ်လုပ်နဲ့ ...”

သာ မျက်နှာက ချက်ချင်း ဖြူဖတ်ဖြူလျော် ဖြစ်လာတာမို့ ဟေဝန်က သာပခုံးကို ထိန်းပေးရင်း ခုံတန်းကလေးပေါ်သို့ ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“နေပူထဲ အသွားများလို့ ချွေးထွက်လွန်ပြီး အားနည်းသွားတယ်ထင်တယ်၊ ခဏ နားလိုက်လေ ...၊ ဪ ... ကျွန်တော့်မှာ လိုရမည့်ရ ဆောင်ထားတဲ့ ဓာတ်ဆားထုပ်လေးပါတယ်၊ ရေဖျော်သောက်လိုက်ရင် နည်းနည်း လန်းသွားလိမ့်မယ် ...”

ဟေဝန်က သူ့အိတ်ထဲက ရေသန့်ဘူး အသေးလေးနှင့် သီးစုံဓာတ်ဆားထုပ်လေး တစ်ထုပ်ကို ထုတ်ယူပြီး ဓာတ်ဆားထုပ်ကို ဖောက်ကာ ရေသန့်ဘူးထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေသန့်ဘူးကို လှုပ်ယမ်းလိုက်ပြီး သာကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ရော့ ... သောက်လိုက်ဦး သာ”

“ကျေးဇူးပဲ ...”

သာက ဓာတ်ဆားရည်ကို ဘူးတစ်ဝက်လောက်ထိ သောက်ချလိုက်တော့မှ အမောပြေကာ ရင်တုန်သက်သာစပြုလာသည်။

“သက်သာလား ...”

“နည်းနည်းတော့ သက်သာတယ်၊ ဒီနေ့ ရာသီဥတုက ပူတော့ သာ အရမ်းနုံးနေတာ၊ အဟဲ ... ပြီးတော့ မိုက်ကလည်း အရမ်းဆာနေတာ”

“ပြောရောပေါ့ သာရယ်၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် တစ်ခုခု ဝင်စားလိုက်တာပေါ့ ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“အဟင်း... အပိုကုန်မှာစိုးလို့ ခဏအောင်ထားတာ၊ အိမ်လည်း ပြန်ရတော့မှာဆိုတော့ အိမ်ကျမှပဲ စားတော့မလို့”

“ကဲ... ကဲ... ဒီမှာ ခဏထိုင်ဦး၊ ဟိုမှာ ဗယာကြော်သည်လာပြီ၊ အဆာပြေ စားရအောင် ဗယာကြော် သွားဝယ်ပေးမယ်”

ဟေဝန်က ဗယာကြော်သည်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။ သာကတော့ ခုံတန်းကလေးကို မှီထိုင်ရင်း ဟေဝန်ကို လှမ်းကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။

ဟေဝန်ဟာ ခုလိုတော့လည်း မဆိုပါဘူး။ အတူတူ အလုပ်လုပ်ရင်းကပဲ ဟေဝန် စိတ်ရင်းကောင်းတာလေးကို သာ မြင်မြင်လာရသည်။ တွေ့စတန်းက ဘုဘောက်ကျခဲ့ပေမယ့် ခုတော့လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလာခဲ့ပါသည်။ မိဘကို လုပ်ကျွေးတဲ့ သားလိမ္မာကလေးမို့ သာက သူ့ကို အထင်ကြီးလေးစားပါသည်။

သူကတော့ သာ ညာထားတာကို မသိဘဲ သာဟာလည်း လူကြီးသူမ ဒုက္ခိတကို လုပ်ကျွေးသူကလေးရယ်လို့ ထင်နေရှာသည်။ သာ့ရဲ့ လိမ်ညာစကားကို ကြားပြီးကတည်းက သူ့သာကို ငဲ့ငဲ့ညာညာလေး ဆက်ဆံပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အလီမပေါ်သော တစ်နေ့ကျရင်တော့ အရင်လို ဘုဘောက်ပြန်ဖြစ်မလား မပြောတတ်ပါ။

သာက ဗယာကြော်သည်ရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်ရင်း ဗယာကြော် ဝယ်နေသည့် သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ဟေဝန်ဟာ အညာသားဆိုပေမယ့် သူ့ရုပ်ကလေးက ဖြူဖွေးသန့်ပြန့်သည်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဆံပင်တိုတိုထောင်ထောင်လေးနှင့်...။ မျက်ခုံးထူထူ၊ နှုတ်ခမ်းလည်း မသိမသာလေး ထူသော ဟေဝန်မျက်နှာက ကြည်လင်ရိုးသားသည်။ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ လူကောင်းကလေးပဲလို့ မှတ်ချက်ချရမယ့် သူမျိုး...။

သို့သော် ထူးခြား ထင်ရှားသော ဆွဲဆောင်မှုမျိုးတော့ သူ့မှာရှိမနေ။ ‘ခပ်မိုက်မိုက်’ လို့ ပြောလို့ရသည့် ယောက်ျားအမျိုးအစားတော့ မဟုတ်...။ သိပ်ပြီး ချောမောလှတာလည်း မဟုတ်။ ကြည့်ကောင်းသော၊ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော ရုပ်ရည်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။

မောင်ကတော့ ဟေဝန်လိုမဟုတ်။ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သို့ဓာတ်တွေ ပြည့်လွှ်ထွက်နေတဲ့သူမျိုး။ ယောက်ျားပီသပြီး ဆွဲငင်အားရှိတဲ့ စတိုင်လ်တစ်မျိုးကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ကာ မိန်းကလေးတွေ ကြွေဆင်းသွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိသူပင်။ မောင့်ရဲ့ အကြည့်တွေထဲမှာကိုက ဇူးရှသော ညှို့ဓာတ်တစ်မျိုး စိန်ဝင်နေခဲ့တာမို့ သာတောင် မောင့်အကြည့်ဒဏ်ကို ကြာကြာ မခံနိုင်ဘဲ ရင်တုန်ပန်းတုန် ခေါင်းငုံ့ချခဲ့ရတာပါ။

တကယ်တော့ သိပ်မထူးခြားတဲ့ ရုပ်ရည်မျိုးသာ

ပိုင်ဆိုင်ထားရတဲ့ သာဟာ မောင်ကို အောက်ကျနောက်ကျ ကြွေဆင်း ခယချစ်ခဲ့ရတာပါ ...။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မာယာတွေ့ညှို့ငင်နိုင်သော အတတ်ပညာတွေကို မတတ်မြောက်လေတဲ့ သာဟာ သာ့ကို မောင် ချစ်ခင်စွဲလန်း ပူးပူးမှုတ်နေအောင် ဘယ်လိုနေထိုင်ပြောဆို ပြုမူရမယ်ဆိုတာတောင် မသိခဲ့သူပါ ...။

ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ကြီးကြီးတင်ရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတဲ့ သာဟာ ကိုယ့်ရဲ့ မိန်းမသားဘဝကို အထိမခံ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်လွန်းတာမို့ မောင်က သာ့ကို 'အငွေ့ချစ်သူ' ဟု ငေါ့တော့တော့ ပြောတတ်သည်။ 'အငွေ့ချစ်သူ' လေးလည်း ရှာဦးမပါကွာဟု မထိတထိ ပြောတဲ့အခါ ပြောသည်။

သာကတော့ မောင်ကို စိတ်ထဲက အမှန်တကယ် ချစ်ခင် စေတနာထားနိုင်ရင် ပြီးတာပဲဟု ပြောတော့ မောင်က 'မပြီးသေးဘူး'ဟု သာ့ကို ဆန့်ကျင်ပြောပြီး မထိတရီ ပြုံးနေတတ်သည်။

သာက ကိုယ့်ချစ်သူမှာ အခက်အခဲရှိတဲ့ အခါမျိုးမှာ ကိုယ့်ဘက်က အခွမ်းကုန် ကူညီပေးလိုက်ခြင်းဟာ ချစ်ခြင်းရဲ့ ပြယုဂ်တစ်ခုဟု ခံယူပေမယ့် မောင်ကတော့ သူ့အနားမှာ ပူးကပ်တိုးငွေ့ ယုယနမ်းမွှေးခြင်းဖြင့် သူ့ကို သာယာမှုရအောင် နေပေးနိုင်ခြင်းကသာ ချစ်ခြင်းရဲ့ ပြယုဂ်ဟု ယူဆသူဖြစ်ပါသည်။ မောင်

လီလားသလို နေမပေးနိုင်တဲ့အတွက်တော့ သာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါသည်။

သာတို့ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ သာကသာ မောင်ကို ကြောက်ရသည်။ မောင်ကို အလျော့ပေးရသည်။ မောင်ကတော့ သာ့ကို အမြဲအနိုင်ယူတတ်သည်။ သာ ဒီအလုပ်လုပ်နေတာကို မောင်သိသွားမှာလည်း သာ ကြောက်နေခဲ့မိသည်။ မောင်က ... သာ တခြားသောကံ့ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တတွဲတွဲ သွားလာနေတာကို လုံးဝ ကြည်ဖြူနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ ...။

မောင်က သူ့အလုပ်လုပ်တဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှာ သိချင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ရင်းနှီးလုံးထွေး နေတတ်တာကို ... သာ သိပေမယ့် မောင်ကို မတားမြစ်ရဲခဲ့ပါ။ သာ တားမြစ်လည်း မောင်နားထောင်မှာမှ မဟုတ်တာ။ မောင် တားမြစ်ရင်တော့ သာက နားမထောင်ဘဲ မနေရဲပါ။ မောင်ကို သာ အမြဲ ကြောက်ရသည်လေ ...။

ခုတလောမှာ သာ တစ်နေကုန် အပြင်ထွက်နေတာကို မောင်က မသက်သိဖြစ်လာသည် ထင်ရဲ့ ...။ သာ့ကို မယုံသင်္ကာ စကားတွေ ပြောပြောနေတတ်သည်။

“မင်းခြေလှမ်းတွေ သိပ်မမှန်ဘူး သာ ...။ မင်း သင်တန်းက နေ့တိုင်း တစ်နေကုန်တစ်နေခမ်း တက်ရတာပဲလား၊ ငါတို့ လမ်းထဲက တင်ယောက် ပြောတာတော့ မြို့ထဲမှာ

မင်းကို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲပြီး တွေ့လိုက်တယ်တဲ့ ... အင်္ကျီဆင်တူလည်း ဝတ်ထားတယ်တဲ့ ...”

မောင် ဒီစကား ပြောတုန်းကဆို သာမာန် လန့်ပြီး တုန်တောင်တုန်သွားမိသည်။

“လူမှားတာ ဖြစ်မှာပါ မောင်ရယ်၊ သာမာန် မောင့်အပြင် ဘယ်သူနဲ့ တွဲရဦးမှာလဲ”

သာမာန် ငြင်းပေမယ့် မောင်က ယုံပုံမရပါ။

“မင်း နှစ်ကျပ်ကွက် နင်းလိုက်တော့ ငါ မင်းကို သတ်ပစ်မယ်”

မောင်က ခြိမ်းခြောက်တော့ သာမာန် ခြေဖျားလက်ဖျားလေးတွေ တုန်ရီအေးစက်ခဲ့ရသည်။

သာမာန် မသင်္ကာတာဟာ မောင်တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ပါ။ ကြီးကြီးတင်နဲ့ ဒေါ်စိန်ကလည်း သာမာန် မယုံကြည်ဘဲ အခွင့်သာရင် သာသလို အစ်အောက်မေးခွန်းထုတ်တတ်သည်။

အထူးသဖြင့် ဒေါ်စိန်က အဆိုးဆုံး ...။

“သာ ... ညည်းက အခု ဘာသင်တန်းတွေ တက်နေတာတုန်း”

“အနံ့ပဲ ဒေါ်စိန်ရဲ့၊ အင်္ဂလိပ်စာရော၊ ကွန်ပျူတာရော”

“သင်တန်းက တစ်နေ့ကုန် တက်ရတာလား”

“နှစ်ခုဆိုတော့ တစ်နေ့ကုန်နီးပါးပေါ့ ဒေါ်စိန်ရယ်၊ မနက်ပိုင်း တစ်ခု၊ ညနေပိုင်း တစ်ခုလေ၊ နေ့ခင်းပိုင်း ခဏအားပေးမယ့် အိမ်ပြန်လာဖို့အထိတော့ အချိန်မရဘူးလေ ...။ ကားစီးနေရတာနဲ့တင် အချိန်ကုန်သွားမှာစိုးလို့ သင်တန်းကနေ ကော်ဖီဆိုင်မှာ ဝင်ပြီး အင်တာနက် သုံးနေလိုက်တာ ...”

“ညည်း အခု တက်တဲ့ သင်တန်းတွေက လက်တွေ့ဆင်းတာတွေ ဘာတွေ လုပ်ရလား ...”

“ရှင် ...”

“အပြင်ကို လျှောက်သွားပြီး နိုင်ငံခြားသားတွေ တွေ့ရင် စကားလိုက်ပြောတာတို့ ဘာတို့ လုပ်ရသလားလို့ပါ ...”

“ဒေါ်စိန်ကလည်း အဲဒါမျိုးကြီးတော့ ဘယ်လုပ်ရပါ့မလဲ”

“ဒါပေမယ့် ဟိုဘက်ခန်းက ဒေါ်အေးမူက ဟိုတလောလေးက ညည်းကို မြို့ထဲမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ အတူ တွဲသွားနေတာ တွေ့လိုက်တယ်တဲ့ ...။ မမူက ငါ့ကိုလား ပြောလို့ တော်သေးတာပေါ့၊ မမတင်ကိုသာ သွားပြောရင် ညည်းတော့ မလွယ်ဘူးပဲ၊ မမတင်က အရင်ကတည်းက သူ့ကျောင်းသားတွေ ကျောင်းပြေးရင် လိုက်ဖမ်းတဲ့နေရာမှာ အရမ်းတော်တာ”

“သင်တန်းမှာက ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေ၊ မိန်းမ

ကလေး သူငယ်ချင်းရော ရှိတော့ တစ်ခါတလေ ဗိုက်ဆာ
ရင် အနီးအနားက ဆိုင်တစ်ခုခုမှာ မုန့်သွားစားတာတော့
ရှိတာပေါ့ ဒေါ်စိန်ရယ်၊ ကြီးကြီးကိုတော့ သွားမပြောပါနဲ့
နော်၊ နောက်ဆို သာ မသွားတော့ပါဘူးနော်”

သာမှာ ဒေါ်စိန်ကို ချောရသည်။ ကြီးကြီး သိမှာ
လည်း ကြောက်ရသည်။ ကြီးကြီးကလည်း သာကို မေးခွန်းတွေ
ထုတ်တတ်သည်။

“သာ ... သမီး၊ သမီးကို ကြီးကြီး ကြည့်ကြည့်နေတယ်၊
သင်ဟန်းက ပြန်လာပြီဆိုရင် အပြင်မှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း
အလုပ်လုပ်လာတဲ့ ပုံစံမျိုး ဖြစ်ဖြစ်နေတယ်၊ ပြန်ရောက်
တာနဲ့ အိပ်ရာထဲဝင်ပြီး အိပ်တော့တာပဲ၊ ကွန်ပျူတာသင်
တန်းဆိုပြီး ဘာကွန်ပျူတာ သင်ခန်းစာမှလည်း ပြန်မလုပ်
ဘူး၊ အင်္ဂလိပ်စာပိုက်တစ်လည်း လုပ်တာမတွေ့ဘူး၊ သင်
တန်းတက်ရုံတက်ပြီး ပြန်မလေ့ကျင့်ရင်တော့ အလကားပဲ
နော်၊ သမီးကြည့်ရတာလည်း မူမမှန်ဘူး၊ ကြီးကြီးကို
ညာထားတာရှိရင်လည်း စောစောစီးစီး ဝန်ခံ၊ နောက်မှ
ကြီးကြီးဘာသာ သိလာလို့ကတော့ ညည်း မလွယ်ဘူး
မှတ်”

အဲ့ဒီလို ဖိအားတွေကြားမှာ ... သာ ရူးကြောင်ကြောင်

ဖြစ်ချင်လာရတာပါ။

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

“သာ ... ရော့ ... ဒီမှာ အဆာပြေစားလိုက်ဦး”

ဟောဝန်က သာ့ဆီပြန်လျှောက်လာပြီး သာ့ကို ဗယာ
ကြော်ထုပ်လေး လှမ်းပေးသည်။ သူလည်း သာ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်
သည်။ ဒီနေ့မှာ သာတို့နှစ်ယောက်က ရုပ်ကွက်ဆင်တူနှင့် ဂျင်း
ဆောင်းဘီဆင်တူ ဝတ်ထားကြသည်။ အင်းယားကန်ဘောင်မှာ
ညနေပိုင်း ရုံးပြန်ခါနီးတစ်ချိန် လျှောက်ပေးဖို့ ဂျူတီကျတာမို့
အန်ဘောင်ကို လာကြရတာပင် ...။ သာတို့အလုပ်က မနက်
ခဏရောက်တာနဲ့ အိမ်ကဝတ်လာသော အပတ်အစားနှင့် ကုမ္ပဏီက
ပေးသော အဝတ်အစားကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပြီး အပြင်ထွက်၊
ဆင်းချိန်နီးတော့မှ ရုံးပြန်ပြီး အဝတ်အစား ပြန်လဲ၊ ပြီးမှရုံးဆင်း။

“သာ ... စားကောင်းလား”

“အင်း ... စားကောင်းပါတယ်၊ ဗယာကြော်ဆို ဒီလိုမျိုး
သေးသေးလေးတွေကိုပဲ သာ ကြိုက်တယ်၊ ဟောဝန်လည်း
စားလေ ...”

သာက ဗယာကြော်ထုပ်ကို ဟောဝန်ဘက်သို့ တိုး
ပေးလိုက်သည်။ ဟောဝန်က ဗယာကြော် နှိုက်စားနေရင်း ...

“သာကြည့်ရတာ ခုတလော မှိုင့်မှိုင့်ငိုင့်ငိုင့်နဲ့ မျက်နှာက
လည်း အရမ်းချောင်နေတယ်”

“ချောင်ဆို ဖိအားတွေများပြီး အိပ်မပျော်လို့ပါ ဟောဝန်ရယ်၊
အိမ်ကလည်း ...”

“အိမ်က ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သာ့အဖေ နေမကောင်းလို့လား”

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

“အင် ... ခြောက် ... ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေ သိပ်နေမကောင်းလို့ ပြုစုနေရတာ ညည အိပ်မပျော်ဘူး”

သာက ရုတ်တရက် သတိလွတ်ကာ အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုသည်။ ရင်ဖွင့်မိတော့မလို ဖြစ်သွားပြီးမှ ကမန်းကတမ်း စကားကို ပြင်ပြောရပါသည်။ ငါ့နယ်နော် ... ရည်းစားအတွက် ဝင်ငွေရှာရတဲ့အဖြစ်ကို ပြောလိုကလည်း မဖြစ်။ မရှိရှာတော့တဲ့ အဖေကို ဒုက္ခိတဖြစ်အောင် ပြောမိလို ပြောမိ ...။ အဖေရေ ... သားကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်။

“သာက မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်နေရတာ ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း စာနာပါတယ်၊ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်တာ ရှိရင်လည်း ကူညီပါ့မယ်၊ အကူအညီလိုရင် ပြောပါ”

“ဟေဝန်လည်း အကူအညီလိုရင် ပြောနော်၊ သာ ကူညီနိုင်တာရှိရင် ကူညီမယ် ...”

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဖေးဖေးမမလေးတွေ ပြောပြီးမှ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိကာ ရယ်ချလိုက်မိကြသည်။ ဟေဝန်နဲ့သာဟာ ပြီးမှ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် မျက်လုံး ပြူးကြည့်မိရင်း ...

“ဘာရယ်တာလဲ ...”

ဟု သံပြိုင်ပြောမိပြီးမှ နှစ်ယောက်စလုံးက ...

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

ဟု လျှောချသွားကြသည်။ ကိုယ့်လျှို့ဝှက်ချက်နှင့် ကိုယ်မို့ ဘယ်သူကမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ဆက်မေးမနေတော့ဘဲ ထိုစကားကို ထိုနေရာမှာပင် ခပ်တိုတို ဖြတ်ချလိုက်ကြတာပင်။

ဟေဝန်နဲ့ သာဟာ ခုလိုအချိန်တွေမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး နွေးနွေးထွေးထွေးလေးတွေ ဖြစ်လာတတ်ကြပါသည်။ ဟေဝန်ကလည်း သာ ခုလို ပင်ပန်းနေတာကို သနားနေပြီး သာကလည်း သနားစရာမကောင်းတဲ့ ကိုယ့်ကို လာသနားနေတဲ့ ဟေဝန်ကို ပြန်သနားနေမိတာပင်။

သာတို့နှစ်ယောက်ဟာ ရေတစ်ဘူးကို တစ်ယောက် တစ်ဝက် သောက်ရင်း၊ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲကို ဟင်းရည်များများ ဆည့်ခိုင်း၊ မုန့်ဖတ်အဆစ်တောင်းကာ နှစ်ယောက်အတူ ဝေစား စား လုပ်ရင်း ရည်းစားတွေအတွက် ချွေတာစုဆောင်းနေကြရသည့် အဖြစ်မှန်ကို ကိုယ်စီကိုယ်ငှ မသိကြဘဲ နေ့ရက်တွေကို အတူတကွ ဖြတ်သန်းနေကြရတာ ဖြစ်ပါသည်။

“ဟေဝန် ...”

“ပြောလေ ... သာ”

“ဟေဝန် မကြောက်ဘူးလားဟင်”

“ကြောက်တာပေါ့ သာရယ် ...”

“ဟင် ... ဘာကိုကြောက်တာလဲ”

“သာ မကြောက်ဘူးလားလို့ မေးတဲ့ဟာကို ကြောက်တာပေါ့”

“သာ ... ဘာကိုမေးမှန်း သိလို့လား ...”

“သိပါတယ် ...”

“သိရင် ပြောပါဦး ...”

“သာနဲ့ အခုလို အတူတူ တွဲသွား တွဲလာ အလုပ်လုပ်နေရတာကို ကျွန်တော့်ရည်းစား မြင်သွားမှာ မကြောက်ဘူးလားလို့ မေးတာ မဟုတ်လား၊ သာ ကိုယ်တိုင်လည်း အဲ့ဒါကို အရမ်းကြောက်နေတယ် မဟုတ်လား ...”

ဟောဝန်က သာ့ခံစားချက်ကို နားလည်တာမို့၊ ခံစားချက်ချင်းလည်း တူတာမို့ စိတ်ထဲမှာ အဖော်ရသလို ဖြစ်သွားလျက် မျက်ရည်စုစုဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြမိရင်း ...

“သာတို့ရဲ့ သက်ဆိုင်သူတွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သာတို့ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေပဲဖြစ်ဖြစ် သာတို့နှစ်ယောက်ကို ခုလို တွဲတွေ့သွားကြရင် သမီးရည်းစားတွေလို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်ကြမယ် ထင်ပါရဲ့ ဟောဝန်ရယ် ... ဒီအလုပ်က သာတို့ရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် အမည်းစက်ဖြစ်မှာတော့ ကြောက်မိတယ်၊ ဘောစိတခံယောက်ကလည်း ဘာဖြစ်လို့များ သူ့ပစ္စည်းကို ဒီလိုပုံစံနဲ့ ကြော်ငြာမှန်း မသိပါဘူး ...”

“တိဗီမှာ ကြော်ငြာတာတို့၊ ဘုတ်ထောင်တာတို့၊ ဂျာနယ်

မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ကြော်ငြာတာတို့က ပိုပြီး ပိုက်ဆံသုံးရလို့ နေမှာပေါ့ သာ ... သူတို့ စီးပွားရေးသမားတွေရဲ့ စိတ်ကူးကို ကျွန်တော်လည်း ဉာဏ်မမီပါဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း အမြန်ဆုံးရတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်လိုက်ရတာပါပဲ”

“သာလည်း အတူတူပဲ ...”

“ဒီလိုလုပ်မယ်လေ သာ ... သာ့ကို သာ့ရည်းစားက အထင်မှားရင် ကျွန်တော် လိုက်ရှင်းပြပေးမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်ရည်းစားက အထင်မှားရင်လည်း သာက ရှင်းပြပေးပေါ့ ...”

“အင်း ... ကောင်းသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခက်တာက သာ့ရည်းစားကတစ်ယူသန်တယ် ဟောဝန်ရဲ့၊ သူ့စိတ်နဲ့သူ့ကိုယ် ဘယ်သူ့လာရှင်းပြရှင်းပြ လက်ခံတတ်တဲ့သူမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဟောဝန်ရည်းစားကရော ဘယ်လိုမျိုးလေးလဲ”

“သူကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် စိတ်ကောက် ဗိုလ်ကျတာလေးတွေ ရှိတတ်တဲ့ သာမန် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ဆိုပါတော့ သာ ...”

“လှလားဟင် ...”

“လှတယ် ...”

“သာ ရည်းစားကတော့ မိုက်တယ် ...”

ဟောဝန်က ခပ်သွက်သွက်လေး ပြောလိုက်သော သာ့ကို ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဘယ်လို မိုက်တာလဲ ...”

“အဟဲ ... စတိုင်လ်က ခပ်မိုက်မိုက်၊ လူကလည်း ခပ်မိုက်မိုက်ပဲ၊ ခဏခဏ ရန်ဖြစ်တတ်တယ် ...”

“ဖိုက်တာကြီးပေါ့ ...”

“အင်းပေါ့ ...”

ပြောပြီး နှစ်ယောက်အတူ ရယ်မိကြသည်။ ဟောဝန်က ဗယာကြော်တစ်ခုနှိုက်ယူကာ ဖြည်းဖြည်းဝါးနေရင်းက ...

“ကျွန်တော့် ရည်းစားကတော့ မမိုက်ရှာပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လိမ်တော့ မလိမ်မာဘူး”

“ဘယ်လို မလိမ်မာတာလဲ ...”

“ပြောမပြချင်ဘူး ...”

“ဟုတ်ပါပြီဟယ်၊ မပြောလည်းနေပါ၊ ဇွတ် အတင်းမတော့ပါဘူး”

သာက ရယ်ရယ်မောမော ပြောမိသည်။ ဟောဝန်က သာလက်ထဲက ဗယာကြော်အိတ်ကို ထပ်နှိုက်မည်ပြင်ပြီးမှ ...

“ဗယာကြော်က တစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်၊ သာပဲ စားလိုက်တော့ ...”

“ဟောဝန် စားလိုက်ပါ၊ ဟောဝန် ဗယာကြော် နှိုက်နေတာက အရမ်း အရမ်းကို လက်သွက်နေလို့ သာ ချန်ထားပေးတာ”

“ကျွန်တော် လက်သွက်နေတာနဲ့ သာတောင် သိပ်မစားလိုက်ရဘူး ထင်တယ်၊ သာ စားလိုက်ပါ”

“အကျန်စားရင် အပျိုကြီး ဖြစ်မှာစိုးလို့ ...”

“အဟဲ ... ကျွန်တော်လည်း အကျန်စားရင် လူပျိုကြီး ဖြစ်မှာစိုးလို့ ...”

“ဒါဆို ဒီတစ်ခုကို မစားဘဲ လွှင့်ပစ်လိုက်ရမှာလား”

“မလွှင့်ပစ်ပါနဲ့၊ စားကောင်းတဲ့ စားစရာကို လွှင့်ပစ်ရင် နောက်ဆို အစားကောင်း မစားရဘဲ နေလိမ့်မယ်၊ တစ်ယောက်တစ်ဝက် စားတာပေါ့ ... ရော့ ...”

ဟောဝန်က ဗယာကြော် သေးသေးလေးကို တစ်ပိုင်းခွဲကာ သူ့ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်ရင်းက ကျန်တစ်ဝက်ကို အမှတ်တမဲ့ သူ့ကို လှမ်းခွဲကျွေးလိုက်ပါသည်။ သာကလည်း ရှောင်ချိန်မရလိုက်ဘဲ အခုနဲ့ဖြစ်သွားရလျက် ကိုယ့်ပါးစပ်ထဲသို့ ရောက်လာသည့် ဗယာကြော်ပိုင်းလေးကို ငဲ့ကာ ဟောဝန်ကို မျက်လုံးပြူးကလေးဖြင့် ကြည့်နေလိုက်မိသည်။ ဟောဝန်က ဘာမှမဖြစ်သလိုပင် မေးဆတ်ပြရင်း ‘စားလေ’ဟု ပြောတော့ သာက ယောင်ရမ်းကာ ကွဲခနဲ မျိုချမိသွားသည်။

ဟောဝန်က သာ့ကို ကြည့်ရင်း ...

“သာ ... မဝါးဘဲ မိန့်လို့လိုက်တာလား”

“အင်းလေ ... ဗယာကြော်လေးက အရမ်းသေးတော့ ဝါးလောက်စရာမှ မရှိတာကို၊ အု ... အမလေး ... လည်ချောင်းနားမှာ တစ်ဆို့ဆို့ကြီး ...”

၁၆၈ ❀ ပုညဇင်

“ဟား ... ဟား ... နင်နေပြီထင်တယ်၊ ရော့ ... ရော့ ...
ဓာတ်ဆားရည်ပဲ သောက်ချလိုက်တော့ ...”

သာက ဟေဝန် လှမ်းပေးသည့် ဓာတ်ဆားရည်ဘူးကို
ယူကာ ကမန်းကတမ်း မော့သောက်ရသည်။

ပြီးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်
ယောက်ကြည့်ကာ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်လိုက်မိကြပါသည်။

(၁၃)

“ဟယ် ... မောင်ဟေဝန် မဟုတ်လား၊ မောင်ဟေဝန် ...
မောင်ဟေဝန် ...”

မြတ်စွာဘုရား ... ။

နောက်ကနေ အသံကျယ်ကြီးဖြင့် အော်ခေါ်ရင်း
အပြေးအလွှား လိုက်လာသော ကြွေးရှင် အစ်မကြီး မဝင်းမြကြောင့်
ဟေဝန်မှာ ဘယ်ပြေးလို့ ခြေးရမယ်မှန်းမသိအောင် ပျာထွက်သွား
ပါသည်။

နေရာက ဆူးလေ လမ်းမကြီးရဲ့ အလယ်ကျွန်းပေါ်
မှာ ... ။ ထရိုတ်ဒါး ဟိုဘယ်ဘက်ခြမ်းကို မျဉ်းကျားကနေ ကူးဖို့
ကားအရှင် စောင့်နေတုန်းမှာ ထိုအစ်မကြီးက ဟေဝန်တို့ဆီ
ပျာယိုးပျာယာ လမ်းကူး၍ လိုက်လာရင်း အော်ခေါ်နေခဲ့တာပေါ့။

ဒီနေ့ဟာ ဟေဝန်တို့ရဲ့ ကုမ္ပဏီက မြို့ထဲမှာ ဆိုင်

ဖွင့်ပွဲ လုပ်သည့်နေ့မို့ ဟေဝန်တို့ မြို့ထဲဆိုင်မှာ ခဏလာကူညီ
ကြရတာပင် ...။ ဆိုင်မှာ စုံတွဲသုံး ပစ္စည်းတွေ သီးသန့်ရောင်း
မှာမို့ နောက်နေ့တွေဆို ဟေဝန်တို့က နေ့တစ်ဝက်ကို ဆိုင်မှာပဲ
အကျိဆင်တူလေးတွေ ဝတ်ပြီး ရောင်းပေးကြရမှာပင် ...။ ကျန်
နေ့တစ်ဝက်လောက်ကိုတော့ မြို့ထဲနားတစ်ဝိုက်မှာ ဟိုဟိုဒီဒီ လမ်း
သလားပေးကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

“မောင်ဟေဝန် ... မောင်ဟေဝန် ...”

အသံက ပိုနီးလာသည်။ ရှေ့မှာလည်း ကားတွေ
မပြတ်သေးတာမို့ လမ်းကူးမရဘဲ ချောင်ပိတ်မိနေသည်။ ဟေဝန်
နဖူးပေါ်မှာလည်း ချွေးတွေသီးထလာသည်။

“ဟေဝန် ... ဟေဝန်ကို ခေါ်နေတာ မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် မသိဘူး”

“ဟင် ... သူ့ကို မသိဘူးလား”

“မသိဘူး ...”

“ဟေဝန် မသိပေမယ့် ဟေဝန်တို့ အနီးအနားက ဟေဝန်
ကို သိတဲ့သူ တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီလောက်
ခေါ်နေတာကို အလိုက်သင့်လေးတော့ ပြန်ပြောလိုက်ဦး
ပေါ့ ...”

“မပြောချင်ပါဘူး၊ လာ ... လာ ... လမ်းကူးမယ်”

“နေဦးလေ ... ကားမှ မရှင်းသေးတာ”

သာက သွေးရူးသွေးတန်းပုံစံဖြင့် လမ်းကူးဖို့ ဟန်
ပြင်နေသော ဟေဝန်ရဲ့ အိတ်ကြိုးကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်စဉ်မှာ ...

“ဟဲ့ ... ဟေဝန်၊ မင်း ငါခေါ်တာ မကြားဘူးလား”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ ကြွေးရှင်က ဟေဝန်ရှေ့
သို့ ရောက်လာပါသည်။ အစ်မကြီးက ဟေဝန်ရှေ့မှာ ခါးထောက်
ရပ်လိုက်ပြီး ဟေဝန်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လျက် ...

“အံ့မယ် ... ကြည့်ပါဦး ရုပ်က၊ လူကို မခေါ်မပြောချင်
သလိုလိုနဲ့ ...၊ မင်းက ဘယ်လိုတုန်း ...၊ မင်းရည်းစား
ကြွေးကို ဆပ်မယ်ပြောပြီး ဆပ်တော့လည်း မစိုမပို့ဆပ်
တယ်၊ ငါ့ကိုလည်း ရှောင်နေတယ် ...”

“အဒေါ် ... အဒေါ် လူမှားနေ ...”

“ဘာ ...၊ ဘာလူမှားတာလဲ၊ ဘာလူမှားတာလဲ၊ ငါ့ကို
လာမညာနဲ့၊ ဟဲ့ ... ဟိုကလေးမ သူက ဟေဝန် မဟုတ်
လား”

“ရှင် ... ဟုတ်၊ အဲ ... မဟုတ်၊ အို ... မသိဘူး၊ ဟေဝန်ကို
ပဲ မေးကြည့်တော့ ...”

“ကဲ ... ကြည့် ... ညာနေရင်းကပဲ အမှန်က ပေါ်သွားပြီ၊
ဟေဝန် ... မင်း ငါ့ကို ပြောင်ညာမနေနဲ့၊ ဆပ်စရာရှိတဲ့
အကြွေးကိုသာ မြန်မြန်ဆပ်၊ နေစမ်းပါဦး ...၊ သူကရော
ဘယ်သူလဲ၊ မင်း ရည်းစားပဲလား”

မဝင်းမြက ဟောဝန်ဘေးမှာ ရပ်နေသည့် သာကို
ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဟင်းဟင်း ... ကြားကာကတော့ ရည်းစားကြွေးကို ဆပ်ဖို့
ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်ထွက်လုပ်နေရုံသတဲ့၊ ခုတော့
မင်းက နောက်တစ်ယောက်နဲ့ တွဲခတ်နေတယ်ပေါ့လေ ...”

“အစ်မ ... မသိဘဲနဲ့ ရမ်းမပြောနဲ့ဗျာ၊ သူက ကျွန်တော့်
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ပါ”

“လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်နဲ့ အင်္ကျီဆင်တူ ဘောင်းဘီဆင်တူ ဝတ်
ထားစရာလားဟဲ့၊ လာညာမနေနဲ့၊ ငါ ဒီလောက်တော့
သိတယ်”

“ဒါ ... ကုမ္ပဏီက ပေးထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေဗျ၊ သူဌေး
က ဝတ်ခိုင်းလို့ ဝတ်ထားရတာ၊ ကဲ ... ဒီမှာဗျာ ... ရော
လောလောဆယ်တော့ နှစ်သောင်းပဲ ရှိတယ်၊ ဒါပဲယူသွား
ဦး၊ လကုန်ရက်ကုန် ထပ်လာဆပ်မယ်”

ဟောဝန်က ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ပါသမျှ ပိုက်ဆံတွေ
ကို ဆွဲထုတ်ကာ ဘတ်ခံကားခဲ ပြန်နှုတ်ထားပြီး မဝင်းမြကို
လှမ်းပေးလိုက်သည်။ အစ်မကြီးက သူ့လက်ညှိုးကို တံတွေးဆွတ်
ကာ ပိုက်ဆံကို ပြန်ရေတွက်လိုက်ပြီး ဟောဝန်ကို မျက်စောင်း
ထိုးလျက် ...

“လကုန်ရင်တော့ မလာဘဲ မနေနဲ့၊ ငါ့ကြွေးမပေးလို့က

တော့ ရောက်ရာအရပ်မှာ ပြေးလိုက်တောင်းရမှာပဲ၊ ပြီးမှ
အရှက်ကွဲသလေး ဘာလေး လာမပြောနဲ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဆပ်ပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် အစ်မ
ပေါက်ကရတွေတော့ လျှောက်မဖွနဲ့ ...”

“ငါက ဘာကိုဖွရမှာလဲ ...”

“ကျွန်တော့်ကို တခြား တစ်ယောက်နဲ့ တွဲခတ်နေတယ်တို့
ဘာလို့ ရပ်ကွက်ထဲ လည်မပြောနဲ့ပေါ့ဗျာ၊ ပိုး နားထဲလည်း
မရောက်စေနဲ့ပေါ့ ...၊ ပိုးနဲ့ ကျွန်တော် ပြဿနာတက်ပြီး
ကွဲကြရင် ပိုးကြွေးကို ကျွန်တော် ဆပ်ပေးတော့မှာ မဟုတ်
ဘူးဆိုတာတော့ အစ်မ နားလည်မှာပါ ...”

ဟောဝန်က မဝင်းမြကို နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ၊ သာကို
လည်း မခေါ်ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ရှေ့ကနေ လျှောက်ထွက်သွား
နှင်ပါသည်။ မျက်လုံးထဲမှာတော့ ဘာကိုမှ မမြင်တော့သလိုပင်။
ခေါင်းထဲမှာ ထူပူနေသည်။ ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကရင်ဖြစ်နေသည်။
ခြေလှမ်းတွေကလည်း မြေကြီးနဲ့မထိတော့သလိုပင် ...။ သာကို
လိမ်ညာထားမိတာအတွက် ခုလို အမှန်တရားက ဘွားဘွားကြီး
ပေါ်ကာ သာရှေ့မှာ အရှက်ကွဲရခြင်းအတွက် ရှက်စိတ်၊ အားနာ
စိတ်ဖြင့် ဟောဝန်မှာ သာမျက်နှာကို မကြည့်ရဲတော့ပါ။ သာနဲ့လည်း
ရင်မဆိုင်ရဲတော့ပါ။ လူကြီး မိဘကို လုပ်ကျွေးနေရတဲ့ သာရှေ့
မှာ ကိုယ်ဟာ တန်ဖိုးမရှိတော့သလိုပင် ...။

ဟောဝန်သည် လွယ်အိတ်ကြီးကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ရှေ့ကနေ လျှောက်နေသည်။ ဟောဝန်နောက် မလှမ်းမကမ်းဆီမှာတော့ သံသာသာက ပြုံးစိစိ မျက်နှာကလေးဖြင့် လျှောက်လိုက်လာနေပါသည်။

ဟောဝန်အဖြစ်ကို သိလိုက်ရချိန်မှာ ပထမတော့ အံ့သြပြီး နောက်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကာ ခုတော့ ရယ်ချင်နေရပါသည်။ သူ့အဖြစ်နဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်နဲ့ တူလွန်းနေတာဟာ အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုဖြစ်ပါသည်။

ခုချိန်မှာ သာအဖြစ်ကို သိမ်ငယ်စိတ်လည်း မဖြစ်မိတော့ပါ။ အရင်တုန်းကတော့ သူဟာ မိဘကို လုပ်ကျွေးနေရှာသူပဲဟု မှတ်ထင်လျက် သာမှာ သိမ်ငယ်ရသည်။ သူ့ရှေ့မှာ လိပ်ပြာမလုံဖြစ်ရသည်။ သူကတော့ စိတ်ထားမြင့်မြတ်သူ၊ သာကတော့ ရည်းစားအတွက် ချစ်စိတ်မွန်နေသူ ...။ ခုတော့ သာစိတ်တွေ နည်းနည်း ပေါ့ပါးလာကာ အဖော်ရပြီဟု တွေးလျက် အားရှိလာရသည်။ ပြီးတော့ ဒီအဖြစ်ကြီးကို ရယ်လည်းရယ်ချင်ကာ ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်လျက် ပြုံးစိစိ မျက်နှာထားကလေးဖြင့် ဟောဝန်နောက်က လျှောက်လိုက်လာခဲ့မိသည်။

တော်တော်လေး ဝေးဝေးလျှောက်မိကြပြီးမှ ဟောဝန်က တုံ့ရပ်ကာ နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ပြုံးစိစိ ရပ်ကလေးနှင့် သူ့နောက်ကနေ လျှောက်

လိုက်လာနေသော သာ့ကို တွေ့တော့ ဟောဝန်က ရှက်ရမ်းရမ်းချင်လာရကာ ...

“ပြုံးစိစိနဲ့ ရပ်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ ...”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ...”

သာက ရယ်ချင်နေတာကို မနည်းထိန်းထားရုံဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်တာမို့ ဟောဝန်က ပိုစိတ်တိုလာကာ ...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို လှောင်ချင်တာလား”

“အဟဲ ... မဟုတ်ရပါဘူး”

“ကြည့် ... ခင်ဗျား ကျုပ်ကို လှောင်ရယ်တယ်ပေါ့လေ”

“ဟီးဟီး ... မလှောင်ပါဘူး ဟောဝန်ရာ၊ သာ ရယ်တာက ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်ပါ”

သာက ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းမရဘဲ ရယ်သံတစ်ဝက်ဖြင့် ပြန်ဖြေတာမို့ ဟောဝန်က ပေါက်ကွဲသွားကာ ...

“ခင်ဗျား သူများ အားနည်းချက်ကို မလှောင်ပါနဲ့၊ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ်ရည်းစားကို ကျုပ်ချစ်လို့ ကျုပ်ရည်းစားယူထားတဲ့ ကြွေးကို ဆပ်ပေးဖို့ အလုပ်လုပ်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘယ်သူ့ ဂရုစိုက်ရမှာလဲ ...၊ ဘယ်သူ့ကို ရှက်ရမှာလဲ”

ဟောဝန်က ငူးငူးဝါးဝါး ထအော်တာမို့ သာက မျက်နှာကို တည်လိုက်ပြီးမှ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ရင်း

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဘယ်သူ့မှ ဂရုမစိုက်ပါနဲ့၊ ရှက်လည်းမရှက်ပါနဲ့၊ သာလည်း မရှက်ဘူး”

၁၇၆ ❀ ပုညခင်

“ဟမ် ... ခင်ဗျားက ဘာကိုမရှုက်တာလဲ ...”

“အဟီး ... ဒီလိုပါပဲ”

“ကြည့် ... ခင်ဗျား ရယ်ပြန်ပြီ”

“သာရယ်တာ ရှင့်ကို ရယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဟောဝန်ရယ်၊ သာ့ကိုယ်သာ ရယ်တာပါ”

“ခင်ဗျား လွဲမပြောပါနဲ့၊ ကျုပ်အဖြစ်ကို ခင်ဗျား ရယ်ချင် နေတာပါ”

“ဪ ... မဟုတ်ပါဘူးဆို ဟောဝန်ရယ်၊ သာ ရယ်ရတဲ့ အကြောင်းကို တစ်နေ့ကျ ဟောဝန် သိလာမှာပါ ...”

ဟောဝန်က သာ့ကို မယုံသလို စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ...

“ခင်ဗျား ခုက စပြီး ကျုပ်ကို နှိမ်ဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့”

“သာက ရှင့်ကို ဘာလို့နှိမ်ရမှာလဲ ...”

“ခင်ဗျားကတော့ မိဘကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့သူပဲဆိုပြီး ကျုပ် လိုလူကို အထင်အမြင်သေးသလိုလို့ နှိမ်ချင်သလိုလို့ လာ မဆက်ဆံဖို့ ပြောတာ ...”

“ဪ ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... မနှိမ်ဝံ့ပါဘူးရှင် ... ဟင်း ဟင်း ...”

“ကြည့် ... ကြည့် ... ခင်ဗျား ပြောလေဆိုးလေပါလား၊ ခင်ဗျား ရယ်တာ ခုထိမရပ်နိုင်သေးဘူးလား ...”

“အဟီး ... ရပ်ပါ့မယ်၊ ရပ်ပါ့မယ်၊ ဟဲဟဲ ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ရယ်စားရယ် ၁၇၇

“ကျွတ် ... ခင်ဗျားနော် ခင်ဗျား ...”

သာနဲ့ ဟောဝန်မှာ ပလက်ဖောင်း တစ်ခုပေါ်မှာ ဗျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လျက် ဟောဝန်က ဒေါသတကြီး မြည်တွန် တောက်တီးနေပြီး သာကတော့ အတောမသတ် ရယ်မောလျက် ရှိလေသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၁၄)

သာရယ်ခြင်းအကြောင်းကို မကြာမီမှာပဲ ဟောဝန် သိခွင့်ရခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့က မြို့ထဲဆိုင်ကနေ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းကို ပြန်ဖို့ သာနှင့် ဟောဝန်တို့ နှစ်ယောက်အတူ ဘတ်စ်ကားဂိတ်သို့ လျှောက် လာကြချိန်မှာ လူရိပ်တစ်ခုက ဟောဝန်ရှေ့သို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာ ပြီး ခွပ်ခနဲ အသံတစ်ခုနှင့်အတူ ဟောဝန်က ယိမ်းယိုင်သွားခဲ့သည်။ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန် လွန်းတာမို့ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ဘာအတွက် ဘာလုပ်လိုက် သလဲဆိုတာ ဘာမှ စဉ်းစားချိန်မရလိုက်ဘဲ ... သာက ယိုင်သွား သော ဟောဝန်လက်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်ချိန်မှာ သာလက်ကို ရိုက်ချ ပုတ်ထုတ်ပစ်ခြင်း ခံလိုက်ရပါသည်။

အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ရိုက်ချခြင်း ခံလိုက်ရတာမို့ သာ

ပညာခင် စာအုပ်တိုက်

က အသည်းခိုက်မတတ် နာကျင်သွားကာ ထိုသူ့ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိရာ ...

“ဟင် ... မောင် ...”

မမျှော်လင့်ဘဲ မောင်ကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ သာက အံ့သြတုန်ရီသွားကာ ...

“မောင် ... မောင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဟင်”

“အဲ့ဒီမေးခွန်းက မင်းကို ငါ မေးရမှာလေ၊ မင်း ဘယ်လို လုပ်ချလိုက်တာလဲ၊ မင်း ဒီကောင်နဲ့ တွဲနေတာ ဘယ် လောက်ကြာပြီလဲ ... ဒီကောင်က ငါ့ထက် ဘာသာလို့လဲ၊ ပြော ...၊ မင်း ခုပြော ...”

မောင်က သာ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင် ကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်ရမ်းရင်း မေးလိုက်တာမို့ သာက ကြောက် ခိတ်မွန်ထူကာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက် ပေါက် ကျလာပါသည်။ ဟောဝန်ကလည်း ခုမှပဲ ဒါဟာ သာ ရည်းစားပဲဟု သဘောပေါက်သွားကာ ပါးစပ်ထောင့်စွန်းက သွေး တွေကို လက်ခုံဖြင့်ပွတ်သုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဟေ့လူ ... ခင်ဗျား ဒီလိုမပြောနဲ့လေ၊ သာ ... ခင်ဗျား လည်း မငိုနဲ့လေဗျာ၊ အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြလိုက်လေဗျာ”

“မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထား ကြာကူလီကောင်ရဲ့”

“ဟာ ... ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျား မိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ အရှုပ်က

ပညာခင် စာအုပ်တိုက်

ခင်ဗျားရည်းစားကို ကြာခိုနေတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား
 လူတွေကြားမှာ ကျုပ်တို့ အရှက်ကို လာမခွဲနဲ့... ”
 “မင်းတို့နှစ်ယောက် တွဲနေတာကို ငါက အကြီးမို့လို့
 မသိရမှာလား လဒရဲ့...၊ ဟိုလူပြော ဒီလူပြောနဲ့ ငါသိတာ
 ကြာပြီ၊ ပက်ပင်းမတွေ့သေးလို့သာ ငြိမ်နေတာ...”
 “ဟေ့လူ... ခင်ဗျား စကားကို တိုးတိုးပြော”
 “ကျယ်တော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ကဲ... ဟောဒီမှာဗျို့ ဟောဒီ
 ကောင်ရယ် ကျုပ်ရည်းစားကို ကြာခိုနေပါတယ်ဗျို့...”

သာသည် သာ့ကို နည်းနည်းလေးမှ မငဲ့ကွက်ဘဲ
 ၂ အနီးနားကလူတွေ ကြားအောင် ပါးစပ်နားမှာ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်
 ကို အော်လန်သဖွယ် ကပ်တေ့၍ အော်ပြောလိုက်သော မောင့်ကို
 ကြည့်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တုန်ရဲသွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်
 က လူတွေကလည်း သာတို့သုံးယောက်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြပြီမို့
 သာ့မှာ ခေါင်းမဖော်နိုင်... ” ဒီနားကနေ အမြန်ဆုံး ပြေးထွက်
 သွားချင်ပေမယ့် မောင်နဲ့ ဟောဝန်ကို နှစ်ယောက်တည်း လွှတ်မပေး
 ခဲ့နိုင်... ”

“ဒီမှာဗျို့...”

“ဟေ့ကောင် မင်းပါးစပ် ပိတ်ထား...”

“ဟောဒီမှာဗျို့ ကျုပ်ရည်းစားကို... အု... အွတ်...”

ဟောဝန်သည် သာ့ရည်းစားကို တားမရတော့ပြီမို့

အနားက ဆီးသီးသည်ရဲ့ ဗန်းထဲက ဆီးသီးအလုံးကြီးကြီး တစ်လုံး
 ကို ကောက်ယူကာ အော်ပြောနေသော သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်ပေး
 လိုက်ပါသည်။

လင်းညိုက ရုတ်တရက် ကြောင်သွားကာ အုအု
 အွတ်အွတ် ဖြစ်နေဆဲမှာ သာက မျက်ရည်တွေတွေ ကျလာကာ
 ဒေါသဖြင့်လည်း တုန်ရင်လာရလျက်...

“သာ မျက်နှာများနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သာ အလုပ်လုပ်နေ
 တာ မောင်၊ သာ့ကိုယ်ပေါ်က ဟောဒီ အဝတ်အစား၊
 ဟောဒီအိတ်၊ ဟောဒီဖိနပ်တွေကို လူတွေ ခဏခဏ မြင်
 လာအောင်၊ သတိထားမိလာအောင်၊ ကုမ္ပဏီက ခိုင်းတဲ့
 အတိုင်း လျှောက်သွားနေရတာ၊ သာ မလုပ်ချင်တဲ့ ဒီလို
 အလုပ်မျိုးကို ဘာလို့လုပ်သလဲ ရှင် သိလား၊ ရှင်အတွက်
 သာ လုပ်နေတာ၊ ရှင် ထောင်မကျအောင် လျော်ကြေးပေးဖို့
 သာ အလုပ်လုပ်နေရတာ၊ သာ့ကို ဖူးဖူးမှုတ်ထားတဲ့ လူကြီး
 မိဘကို လွန်ဆန်ပြီး ရှင်အတွက် အပင်ပန်းခံနေရတာ”

သာသည် သာ့အင်္ကျီ လက်အဖျားစလေးကိုလည်း
 လက်ဖြင့်ဆွဲခါပြ၊ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကိုလည်း ဆောင့်နင်း၍
 ဖိနပ်ကို မြင်အောင်ပြ၊ အိတ်ကိုလည်း လှုပ်ခါပြရင်း စိတ်လိုက်
 မာန်ပါ ပြောချလိုက်လေရာ...

လင်းညိုသည် ဆီးသီးကို ယောင်ရမ်းငုံထားချက်

သားကို မျက်လုံးပြူးကြည့်နေရာမှ သတိဝင်လာကာ ဆီးသီးကို
ဖလွတ်ခနဲ ထွေးထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ...

“မင်း ... မင်း ... ငါ့ကို သိက္ခာကျအောင် လုပ်တယ် ...
မင်းကို ဘယ်သူက လျှော်ကြေးပေးခိုင်းလို့လဲ၊ မင်း ဒီလို
လုပ်တာ ငါ့မာနကို ဘယ်လောက် ထိခိုက်တယ်မှတ်သလဲ၊
မင်း ငါ ခွင့်မပြုဘဲ ဘာလို့လုပ်သလဲ၊ မင်း ဒါ ငါ့ကို
အရှက်ခွဲတာပဲ၊ ကွယ်ရာမှာ သူတို့ ငါ့ကို ကျိတ်ရယ်နေ
အောင် မင်းလုပ်ခဲ့တာပဲ၊ မင်းကို ငါ လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး။
ဒီနေ့က စပြီး မင်း ငါ့ရည်းစားမဟုတ်တော့ဘူး ...”

လင်းညိုက ဒေါသတကြီး ပြောဆိုရန်တွေ့ပြီး သား
ရှေ့မှ လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

သာသည် ရင်နာပွဲကြွေလျက် နေရာမှာပင် မတ်
တတ်ကလေး ရပ်ငေး ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဟေဝန်သည် သားအဖြစ်ကို သိလိုက်ရသော်လည်း
သားအပေါ် မလှောင်ပြောင် မရယ်မောချင်တော့ပါ။ သားကတော့
‘သာ ရယ်ရတဲ့အကြောင်းကို ဟေဝန် တစ်နေ့တော့ သိမှာပါ’
ဟု ပြောခဲ့သားပဲ ... အဖြစ်ခြင်း တိုက်ဆိုင်တူညီလွန်းတာကိုပဲ
သာ ရယ်မောခဲ့တာ ဖြစ်မှာပါ ...။ ဟေဝန်လည်း ရယ်မိတော့
မလိုလိုနဲ့ပဲ ရင်ထဲမှာ ဆွတ်ကြဉ်မောနင့်လာခဲ့ရတာ ...။

သာက ရပ်နေရာမှ အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်သွားနှင်

သည်။ ဟေဝန်ကလည်း သူမနောက်သို့ ခပ်လှမ်းကျဲဖြင့် လိုက်
သွားခဲ့မိသည်။

ခပ်ဝေးဝေး လျှောက်ပြီးတော့မှ သူမက သူ့ကို
ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာကာ ...

“နေစမ်းပါဦး ... ရှင်က ဘာကိစ္စ သာနောက်က လိုက်လာ
ရတာလဲ၊ ဘာလဲ ... ကလေးစား ချေမလို့လား။”

“ဟောဗျာ ... မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ကလေးစားချေစရာ ဘာ
အကြောင်းရှိလို့လဲ”

“ဟင်းဟင်း ... သိပ်သဘောထား ကြီးသယောင် ဟန်
ဆောင်ပြမနေစမ်းပါနဲ့၊ ရယ်လေ ... ရယ်လိုက်ပါ ... ရပါ
တယ်၊ ရယ်ချင် ရယ်ပစ်လိုက်၊ ဟန်ဆောင်ပြီး ထိန်းထား
မနေပါနဲ့၊ မင်းလည်း ငါနဲ့ ဘဝတူပါပဲကွာလို့ ပြောပြီး
ဟား ... ဟား ... ဟား ... လို့ ရယ်ချလိုက် ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ဟေဝန်က ... သာ နမူနာ ရယ်ပြနေသော ပုံကို
ရယ်ချင်လာရတာမို့ ရယ်ချမိတော့ သာက မဲ့ရွဲ့လိုက်ရင်း ...

“ဟင်း ... ရယ်ဆိုတာနဲ့ ရယ်ချလိုက်တော့တာပဲ၊ ဣန္ဒြေ
တောင် မဆည်နိုင်တော့ဘူး ... အံ့ဩပါရဲ့။”

“ကျွန်တော် ရယ်တာက ... သာ နမူနာ ရယ်ပြတဲ့ ပုံကို
ရယ်တာပါ သာရယ်၊ သားအဖြစ်ကို မရယ်ပါဘူး၊ ကွယ်

လည်း မရယ်ချင်ပါဘူး။ ထူးခြားတိုက်ဆိုင်တဲ့ အဖြစ်ကိုမိ
အံ့ဩနေမိတာပါ။ ရင်တွေပူတယ်ဗျာ၊ လာ ... ဂျေဒီးနတ်ထဲ
သွားထိုင်ပြီး အအေးတစ်ခွက်ကို တစ်ယောက်တစ်ဝက်
သောက်ရအောင် ... ”

ဟေဝန်နဲ့ သာက ဂျေဒီးနတ်ထဲ ဝင်လာခဲ့ကြပါ
သည်။ ဟေဝန်က အအေးတစ်ခွက်နှင့် မုန့်တစ်ခု သွားယူလာ
ပြီး အအေးခွက်ကို သာရှေ့သို့ ချပေးလိုက်ရင်း ...

“ရှေ့ ... သာ အရင်သောက်လိုက်၊ ကျွန်တော့်ဖို့ တစ်ဝက်
ချန်ထား ... ၊ မုန့်လည်း တစ်ဝက်စား”

ဟေဝန် စကားတောင် မဆုံးရသေးခင်မှာ သာက
အအေးခွက်ထဲသို့ ပိုက်ကလေးတပ်ပြီး တစ်ရှိန်ထိုး စုပ်သောက်
ပစ်လိုက်ရာ ဟေဝန်ဖို့ ဖင်ကပ်လေးသာ ကျန်လေသည်။ ပုံမှန်
အတိုင်းဆို ဟေဝန်နဲ့ သာက ခုလို ချွေတာရေး အအေးသောက်
တိုင်း တရားမျှတတ တစ်စက်ဝီ သောက်လေ့ရှိပေမယ့် ခုတော့
သာက ရင်ပူ၊ ရေဆာ၊ စိတ်တိုနေတာမို့ သောက်ချင်သလောက်
သောက်ချလိုက်တာပင်။ ပြီးတော့ မုန့်အပိုင်းလေး တစ်ခုကိုလည်း
တစ်ဝက်မက ဖွဲစားပစ်လိုက်သည်။ ဟေဝန်က အအေးဖင်ကပ်
လေးနှင့် မုန့်ပိုင်း ပိစိလေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ မှပစ်လိုက်ရင်း ...

“ဟင်း ... ဘာမှကို မကျန်တော့ဘူး၊ ဘယ်လို စားသွား
တာလဲ”

“ဘယ်လိုစားစားပေါ့၊ ဒီမှာ စိတ်ဆင်းရဲနေရတယ်လေ၊
စိတ်ဆင်းရဲတဲ့သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဒီအချိန်မှာ ဘယ်လို
ပဲဖြစ်ဖြစ် အလိုက်တသိ သည်းခံနေလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိ
ဘူးလား ... ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အကုန်သာ စား
သောက်ပစ်လိုက်ပါတော့၊ ကျွန်တော်ပဲ ပိုက်ဆံရှင်းပေးပါ
မယ်”

“အကုန် မစားပါဘူး၊ တစ်ဝက်မကျန်ပေမယ့် နည်းနည်း
တော့ ကျန်တာပဲ၊ ရှေ့ ... သောက်လိုက် စားလိုက်ဦး”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ငေါ့တာလား ... ”

“မငေါ့ဝံ့ပါ ... ”

သာက ဘာပြောပြော ဒေါသကိုပဲ ဦးတည်နေကာ
သူ့လူသူ မနိုင်သမျှ ဟေဝန်ကိုပဲ နိုင်ရာဖိမဲနေမိတာပင်။ ဟေဝန်က
လည်း သာစိတ်ကို သဘောပေါက်သူမို့ ဘာမှပြန်ပြောမနေတော့
ဘဲ ... သာ ချန်ထားသည့် အအေးဖင်ကပ်လေးကို မော့သောက်ပြီး
မုန့်ပိစိလေးကို ယူစားလိုက်ရပါသည်။

သာကတော့ ဟေဝန်ရှေ့မှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေ
သည်။ နာကျင်ကြေကွဲသော မျက်နှာဖြင့် နှုတ်ဆိတ်လျက် ထိုင်
နေသော သာကို ငေးကြည့်ရင်း ဟေဝန်က သက်ပြင်းချမိပါသည်။

လောကကြီးမှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ ရှိနေတာဟာ အံ့သြစရာလား။
ဟေဝန်ကတော့ ယောက်ျားလေးမို့ ထားလိုက်ပါတော့...။ သာက
မိန်းကလေးတန်မဲ့ သန်သန်မာမာ အရွယ်ကောင်း ယောက်ျားတစ်
ယောက်အတွက် အလုပ်လုပ်စရာလား...။

သာက သူ့ဘာသာသူ ရင်မော၊ ဟေဝန်ကလည်း
သွားကိုကြည့်ရင်း ရင်မောနေပြီးနောက် သာက အသိပြန်ဝင်လာ
သလို ပုံစံမျိုးဖြင့် နီးကြားလာကာ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လျက်...

“ပြန်မယ်...”

“အိမ်ပြန်မှာလား...”

“ဟင့်အင်း... အိမ်တော့ မပြန်သေးဘူး၊ ခုနဲ တစ်ယောက်
ဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ခုနဲ တစ်ယောက်ဆိုတာ...၊ ဪ... ခင်ဗျား ရည်းစား
ကို ပြောတာလား...”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟိုက ခင်ဗျားကို ဖြတ်သွားပြီ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားက
သူ့ရည်းစား မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ပြောသွားတာ ကြားလိုက်
ပါတယ်၊ ဟိုက ဒီလောက် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောသွား
တာတောင် ခင်ဗျားက သူ့ဆီ ချက်ချင်းကြီးလိုက်သွား
မယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားမှာ မာန ပီစိလေးတောင် မရှိတော့
ဘူးလားဗျာ...”

“ရှင် ဝင်မပါပါနဲ့...။ သာ သူ့ဆီသွားပြီး အေးအေးဆေး
ဆေး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်ရင် သူ စိတ်ပြေသွား
မှာပါ၊ သာ သူ့ကို မပြတ်နိုင်လို့ လိုက်သွားမှာ၊ ကဲ...သာ
သွားတော့မယ်”

“ခဏ...”

ဟေဝန်က လှည့်ထွက်လိုက်သော သာရဲ့ အိတ်ကြိုး
ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်တာမို့ သာက ရပ်တန့်လှည့်ကြည့်လိုက်
သည်။ ဟေဝန်က သာရဲ့ ဝမ်းနည်းနေသော မျက်ဝန်းကလေးတွေ
ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ကျွန်တော်လည်း လိုက်ခဲ့မယ်...”

သာက မျက်ခုံးပင့်လိုက်ရင်း...

“သူများ သမီးရည်းစားကြားထဲ ကန့်လန့်ကန့်လန့်နဲ့ ဘာ
လိုက်လုပ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော် စိတ်မချလို့ပါ”

“ဘယ်လို...”

“သာ လူက ဒေါသထွက်ရင် ဘာမဆို လုပ်နိုင်တဲ့ သူမျိုး
လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ် သာ...။ ခုနေ သာလိုက်သွား
ရင် သာ့ကို သူ ဘယ်လိုဆက်ဆံမယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး
လေ၊ ကျွန်တော် သူ့ရှေ့ထိ မလိုက်ပါဘူး၊ သာ့ကို သူ့ဆီ
လိုက်ပို့ရုံပါ၊ သာတို့ချင်း အဆင်ပြေသွားရင် ကျွန်တော်
သာသာ လှည့်ပြန်လာခဲ့မှာပါ”

၁၈၈ ❀ ပုညခင်

သာက တွေဝေသော မျက်လုံးကလေးဖြင့် ဟောဝန်
ကို ကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်နေသည်။ ပြီးမှ ... ခေါင်းလေးညိတ်ဖြင့်
လိုက်ရင်း...

“ဒါဆိုလည်း လိုက်ချင် လိုက်ခဲ့လေ ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၁၅)

သာသည် မောင် အလုပ်လုပ်သည့် စားသောက်ဆိုင်
ရှေ့က ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်ရင်း မောင်အလာကို စောင့်နေခဲ့မိ
သည်။ သူ့ကို လူရှေ့မှာ ဒေါသတကြီး ပြောဆိုပြုမူသွားခဲ့သော
မောင်ကြောင့် သာ ဝမ်းနည်းရင်းနာ အရှက်ရရပေမယ့် မောင်ကို
သာက မပြတ်နိုင် ...။ မောင် ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး ပြတ်တောက်
လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိတဲ့ သာဟာ မောင်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး ရယူဖို့၊
မောင်ဒေါသကို ဖြေဖျောက်ပေးဖို့၊ ချောမောရှင်းပြဖို့၊ လေပြေထိုး
ဖို့၊ မျက်နှာချိုသွေးဖို့အတွက် မိန်းကလေးမာနဆိုတာကို နည်းနည်း
လေးမှ ထည့်မတွက်ဘဲ မောင်လာမည့် လမ်းဆီမှာ ကြိုစောင့်နေ
ခဲ့ရပါသည်။

ဟောဝန်ကတော့ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် သူ့ကို စောင့်
ရှောက်ဖို့ လိုက်လာကာ ပန်းအိုးကြီးတစ်ခုရဲ့ အကွယ်ဖေးမှာ

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ရှိသည့် ခုံတန်းကလေးမှာ ထိုင်လျက် သာ ရှိနေသည့်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်နေခဲ့သည်။

မောင်က မလာသေး...။ သာက ဟောဝန်ရှိနေသည့် ဘက်ကို လှမ်းကြည့်တော့ ဟောဝန်က သာကို လက်မြှောက်ပြ တာမို့... သာ ငိုချင် ရယ်ချင် ဖြစ်သွားရသည်။ ဪ... ဘဝတူ ချင်း ရိုင်းပင်းတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကို ပြောတာဖြစ်မှာပေါ့။

သာက မောင် လမ်းလျှောက်ဝင်လာမည့် လမ်း ကလေးဆီ လှမ်းမျှော်ငေးနေမိသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ Crown ကားနက်ကြီးတစ်စီးက သာ ရှေ့မလှမ်းမကမ်းက ကားပါကင်မှာ ထိုးရပ်သွားပါသည်။ ကားနက်ကြီးက နက်ပြောင်အိစက် လှပလွန်း တာမို့ သာက ထိုကားကြီးကို ငေးကြည့်နေမိဆဲမှာ ကားရှေ့ခန့် တံခါး ပွင့်လာပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော သူဟာ...

မောင် ...။

သာက မောင့်ကို အံ့သြတကြီး လှမ်းကြည့်နေဆဲမှာ မောင်းသူဘက်ခြမ်းမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဆင်းလာတာ တွေ့ လိုက်ရပါသည်။ အမျိုးသမီးက ခန္ဓာကိုယ် ခပ်ပိန်ပိန်၊ သူ့ကိုယ် သူ နအောင် လှအောင် အတော့်ကို ကြိုးစားထားပုံရပေမယ့် မြင် တာနဲ့ ၄၀ ကျော် အရွယ်ဆိုတာကို တန်းသိနိုင်ပါသည်။

သာက ထိုင်ရာမှ ထရပ်ကာ ရပ်ထားသော ကား တစ်စီးကို ကွယ်၍ သူတို့ကို ချောင်းကြည့်နေဆဲမှာ မောင်က

ကားရှေ့ခေါင်းပိုင်းကို ပတ်၍ ထိုအမျိုးသမီးဆီ ပြေးသွားပြီး သာကို ပြုမူခဲ့သလိုမျိုး ထိုအမျိုးသမီးရဲ့ခါးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲဖက်၍ သူ့ရင်ခွင်မှာ အပ်လိုက်ပါသည်။

“အိုး... ဘာလုပ်တာလဲ ချာတိတ်လေးရဲ့...”

ဝေါ...။ ကြားရတာ အန်ချင်လိုက်တာ။ သာ ရင်ထဲမှာ တော်တော် အော်ဂလီဆန်သွားသည်။

အမျိုးသမီးကတော့ သာလို ရုန်းထွက်မသွားဘဲ သူ့ဖက်တာထက်တောင် ပိုမိုတိုးကပ် ထိဖက်လျက် သူ့ကို မော့ ကြည့်နေသည့် ရုပ်က အနမ်းမျှော်ရပ်...။

“မ ကို ချစ်လို့ပေါ့ဗျာ... ချစ်လို့ပေါ့!”

အေ...။ အော်ဂလီဆန်လိုက်တာ...။

သာသည် ရွံရှာခါးသီး မုန်းတီးစွာဖြင့် လင်းညိုကို ခိုက်ကြည့်နေမိသည်။ လင်းညိုက ထိုမိန်းမကို အနမ်းတစ်ချက် ပေးလိုက်ပြီးမှ မလွှတ်ချင် လွှတ်ချင် လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ထို မိန်းမကလည်း မသွားချင် သွားချင် ထွက်ခွာသွားသည်။

သာသည် ဒေါသကို ထိန်းလျက် ကားအကွယ်လေး မှ ထွက်လာရင်း...

“ဘယ်လိုလဲ လင်းညို... တော်တော်မှ အရသာရှိရဲ့လား”

“ဪ... သာ၊ ရောက်နေတာလား...”

ကြည့်စမ်း... နှုတ်ဆက်လိုက်ပုံက သူ ဘာမှ အပြစ်

လုပ်မထားသလို အေးအေးဆေးဆေး...။ သာ သူတို့ကို မြင်လည်း ဂရုမစိုက်ပါဘူးဆိုသည့် ခပ်သာသာ မျက်နှာထားကို သာ ဖြတ်ရိုက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ အချစ်ကြီးချစ် သည်းအခံကြီးခံလာခဲ့တဲ့ သာ့ရဲ့အချစ်တွေဟာ ဘယ်တော့ ဘယ်တောင်အထိ လွှင့်စင်ထွက်သွားပြီလဲ မသိနိုင်တော့ပါ။

“ရောက်နေတယ်လေ၊ နင် သူ့ကို မနမ်းခင်ကတည်းက ရောက်နေတာ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ နင့် ပန်းပွင့်ကြီးက ကြွေလုလု နှင်းဆီကြီးဆိုတော့ မွေးရော မွေးသေးရဲ့လား...”

“အဟက် ... လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် နှင်းဆီအင်္ဂလေးက အထိမခံတော့လည်း ကြွေလုလု နှင်းဆီကိုပဲ နမ်းရတော့တာပေါ့ကွာ၊ နှင်းဆီဆို ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား...”

“ဟဲ့ ... အရှက်မရှိဘဲ ကောင်၊ အယုတ်တမာကောင်...”

“ဘာ ...၊ မင်း ... မင်း ငါ့ကို ဒီလိုပြောရဲသလား သာ”

သာသည် ဒေါသဖြင့် ပေါက်ကွဲသွားကာ ...

“ပြောရဲတယ်ဟဲ့ ... ပြောရဲတယ်၊ နင်က ငါ့ကိုကျတော့ လူလယ်ကောင်မှာ အရှက် လာခဲ့ပြီး နင်ကျတော့ လူကွယ်ရာမှာ အရှက်မရှိ လုပ်ရပ်တွေ လုပ်နေတယ်၊ အိုကြီးအိုမကို တွဲနေရတာ နင်မရှက်ဘူးလား၊ အဲဒီမိန်းမက နင့်ရည်းစားလား၊ နင့်စပွန်ဆာလား၊ ငါလေ ... နင် ဘယ်လောက် ဆိုးဆိုး သည်းညည်းခံနိုင်တယ်၊ နင် ရန်ဖြစ်ရင် နင့်ဘက်

က ဖက်သတ်ပေးမယ်၊ နင် ကြွေးထူရင် ကျွန်ခံဆပ်မယ်၊ နင် ဖဲချရင် ဖဲခိုးပေးမယ်၊ နင် ဒေါသကြီးရင် ငါလေပြေထိုးလိုက်မယ်၊ နင် မောက်မာရင် ငါ ထိုင်ကန်တော့လိုက်မယ်၊ နင်စိတ်ကောက်ရင် သေအောင်ချော့မယ်၊ ဒါပေမယ့် သစ္စာတော့ လာမဖောက်နဲ့ လင်းညို ...၊ နင် တခြား ဘာလုပ်လုပ် ငါမပြတ်နိုင်ပေမယ့် နင် သစ္စာဖောက်ရင်တော့ လှည့်ကို မကြည့်ဘူး လင်းညို ...”

“အဟက် ဟက် ... မကြည့်နဲ့လေ၊ သွားပေါ့ ... မင်းမကြည့်လည်း ငါက ဂရုစိုက်ရမှာလား၊ ယောက်ျားလေးပဲ စိတ်သာသာယာယာ အထာလေးတွေတော့ ရှိတာပေါ့၊ ဒါလေးတောင် နားလည်မပေးနိုင်ရင်တော့လည်း သွားပေါ့ ...”

“ကြည့်စမ်း ... မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ၊ အောက်တန်းကျလိုက်တာ၊ ငါ့အချစ်တွေကို ငါ့နမော့လိုက်တာ ...၊ ငါ ဦးနှောက်မရှိလို့ နင့်လိုလူကို ခင်ခဲမိတာ ...၊ ဟဲ့ ... လင်းညို နင်မှတ်သွား၊ ဒီနေ့က စပြီး နင့် ရန်သူကို ငါဆပ်ပေးနေတဲ့ လျှော်ကြေးကို ငါ လုံးဝ ဆက်မဆပ်နိုင်တော့ဘူး၊ နင့်ဘောစီမံကြီး စပွန်ဆာမကြီး ကြွေလုလု နှင်းဆီကြီးကိုပဲ ဆပ်ခိုင်းလိုက်ပေတော့ ... ကြားလား၊ ဒီနေ့က စပြီး နင့်ကို ငါ မသိတော့ဘူး၊ ကြားလား...”

“ကြားတယ်လေ၊ အိုခေ ... ဝှတ်ဘိုင်”

လင်းညိုက မထီတရီ ပခုံးတွန့် လက်ပြရင်း ဆိုင်
ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ သာက လက်သီးနှစ်ဖက်ကို
ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကာ နေရာမှာ ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။ သာ မလှုပ်မယှက်
ရပ်နေသည်။ လှုပ်ဖို့တောင် အားမရှိ...။ ပုံလဲကျမသွားအောင်
မနည်းထိန်းရပ်နေရသည်။ ဘယ်လောက်တောင် အံတင်းတင်း
ကြိတ်မိသည်မသိ၊ သွားတွေနာလာတော့မှ အံကြိတ်တာကို ရပ်
လိုက်ရသည်။

သာက အသက်ကို တစ်ဝကြီးရှိုက်၍ ရှူလိုက်ပြီး
နောက်သို့ ချာခနဲပြန်အလှည့်...

“အမလေး...”

“ဟ...ဟ...”

လင်းညို ထွက်သွားကတည်းက သာ့နောက်နားလေး
မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်နေလိုက်မိသော ဟောင်နီနှင့် နောက်သို့ဆက်
ခနဲလှည့်လိုက်သော သာတို့နှစ်ယောက်မှာ ရုတ်တရက် တစ်
ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဝိုက်မိလုမတတ် နီးနီးကပ်ကပ် ဖြစ်
သွားတာမို့ နှစ်ယောက်လုံး လန့်ဖျပ်လျက် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း
စီ ဆုတ်လိုက်ရသည်။

“လန့်လိုက်တာဟယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ သာ့နောက်မှာ လာရပ်
နေရတာလဲ... ဟောင်နီရဲ့”

သာက ဒေါသကို လက်စမသတ်သေးဘဲ အော်ပစ်
လိုက်မိရင်း တုန်သွားသော ရင်ကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဖိလိုက်မိသည်။

“သာ... လဲကျသွားရင် ဖမ်းထိန်းပေးမလို့ အဆင်သင့်
ရပ်စောင့်နေတာပါ သာရယ်”

ဟောင်နီက လေပြေလေးဖြင့်ပြောသော်လည်း သာရဲ့
ဒေါသတွေက ဟောင်နီဆီ ပုံကျလာကာ...

“ဒီလောက်နဲ့တော့ လဲကျမယ် မထင်နဲ့ ဟောင်နီ၊ ရှင်တို့
ယောက်ျားလေးတွေဟာ ဒီလိုပဲ သစ္စာဖောက်တတ်ကြ
သလား ဟောင်နီ၊ တော်တော် ယုတ်မာပါလား၊ တော်တော်
အရှက်မရှိပါလား...”

“ဟာ...ဟာ... တိုးတိုးပြောပါ သာရယ်၊ တော်ကြာ
သူများကြားရင် ကျွန်တော့်ကို ယုတ်မာတဲ့သူလို့ ထင်နေ
ပါဦးမယ်...”

“မဟုတ်လို့လား...”

“ဗျာ...”

“ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေဟာ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း
တော့ ယုတ်မာတတ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟာ... ကျွန်တော် မပါပါဘူး”

“ကျိန်မလား၊ ရှင်မပါဘူးလို့ ကျိန်ရဲသလား၊ တစ်သက်
လုံး မယုတ်မာဘူးလို့ ကျိန်ရဲသလား...”

“ကျိန်ရဲတယ်ဗျာ... ကျိန်ရဲတယ်၊ ဒီတစ်သက် မိန်းကလေး
တစ်ယောက်အပေါ်မှာ ယုတ်မာမိရင် မိုးကြိုးအစင်းစင်း

ပစ်ခွင်းခံရပါစေရဲ့...၊ မြွေပွေး မြွေဟောက် မြွေစိမ်း
မီးခြောက် အကိုက်ခံရပါစေရဲ့...”

ဟောဝန်က ပြန်အော်တော့မှ သာက စောင်ပေစောင်
ပေဖြင့် ငြိမ်သွားသည်။ သို့သော် ဆုပ်ထားသည့် လက်သီးဆုပ်
နှစ်ဖက်က ဆတ်ဆတ်တုန်လာကာ...

“ဟောဝန်...”

“ဗျာ...”

“မရတော့ဘူး... သာ မရတော့ဘူး...”

“ဗျာ၊ ဘာ... ဘာကို မရတာလဲ”

“သု ဒေါသကို ထိန်းလိုမရတော့ဘူး၊ တစ်ခုခုကို အားရ
ပါးရ ရိုက်ပုတ်ပြီး ဒေါသပြေမှ ရတော့မယ်၊ မဟုတ်ရင်
သာ ရူးသွားလိမ့်မယ်...”

သာက ပြောရင်း ဆတ်ဆတ်တုန်လာကာ ရပ်ထား
သော နီးရာ ကားတစ်စီးရဲ့ ဘောနက်ကို ထုရိုက်ပစ်ဖို့ လက်ရွယ်
လိုက်စဉ်မှာ ဟောဝန်က သာလက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပါသည်။
သာက ပြန်ရုန်းလိုက်ရင်း...

“လွတ်... လွတ်... သာ့ကိုလွတ်၊ သာ တစ်ခုခုလုပ်မှ
ရတော့မယ်...”

“ကားဘောနက်ကို ထုရင် သာ လက်နာသွားမှာပေါ့၊
ကားရှင် ပြန်လာလို့ မြင်သွားရင်လည်း ဘယ်ကောင်းတဲ့
မလဲ သာရယ်...”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်... ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ ဖယ်... လွတ်သာလွတ်ပါ
ဟောဝန်ရယ်...”

“ကဲ... ကဲဗျာ၊ ထု... ထု... ကျွန်တော့်ကိုပဲ ထုတော့”

“ဟင်... အဲဒီလိုလုပ်လို့ ဖြစ်လား”

“ဖြစ်တယ်...၊ ခင်ဗျား လက်နဲ့ထုတာလောက်တော့ ကျွန်
တော် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ထုသာထု...”

“ပြီးတာပဲ၊ ကဲ... ကဲ... ကဲ...”

“ဖတ်... ဖတ်... ဘုတ်... ဘုတ်...”

သာက ဟောဝန် ကျောပြင်၊ ပခုံးနှင့် လက်မောင်း
တို့ကို အားပါးတရ ထုနှက်လိုက်၏။ ထို့နောက် လွယ်ထားသော
အိတ်ကိုချွတ်၍ ထိုအိတ်ဖြင့် လွဲကာလွဲကာ အားပါးတရ ရိုက်
လေသည်။ ဟောဝန်သည် သာ ခိုက်နေတာကို ငြိမ်သက်ပေခံနေရင်း
က နာကြင်ကြေမ္မနေသော သာ မျက်နှာကလေးကို ကြည့်ရင်း
ခိတ်ထဲမှာ ငိုချင်သလိုဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ဘဝတူချင်းမို့လို့ပဲ စာနာမိ
လေသလား။ ကိုယ့်ချစ်သူက ကိုယ့်ကို ဒီလိုလုပ်သွားရင် ကိုယ်
လည်း ခံစားရမှာ အသေအချာမို့ သာခံစားမှုက သူ့ဆီကူးစက်
လာသည်ဟုပင် ထင်ရသည်။

သာသည် ခိတ်အသိဉာဏ် ကင်းလွတ်သွားသလို
သူ့ကို အိတ်ဖြင့် လွဲကာလွဲကာရိုက်နေရင်း မျက်ရည်တွေလည်း
ကျ၊ ချွေးတွေလည်းထွက်ကာ တဖြည်းဖြည်း အားကုန်မောပန်း

လာသည်။ ဟေဝန်ကလည်း သာ ရိုက်တာကို ခံယူရင်း ရင်ထဲမှာ ဆို့နှစ်လာကာ မျက်ရည်တွေ ကျလာခဲ့ရပါသည်။

ဆက်ရိုက်ဖို့ အားမရှိတော့သလို ... သာ ဖျော့တော့ ငြိမ်သက်သွားချိန်မှာ ဟေဝန်ရော သာပါ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်က ငြိမ်ငြိမ်ကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ဘာဆို ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ နှစ်ယောက်စလုံး မောပန်းနွမ်းနယ်စွာ ငူငူကြီး ငြိမ်သက်လျက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့် နေမိကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ သာလက်ကလေးတစ်ဖက်ကတဖြည်း ဖြည်း မြောက်တက်လာကာ ဟေဝန်ပါးပေါ်က မျက်ရည်တွေကို အထူးဆန်းသဖွယ် ကိုင်တွယ်ထိတွေ့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဟင် ... ဒါ မျက်ရည်တွေလားဟင်၊ ရှင့်မျက်ရည်တွေ လား၊ ရှင် ဘာလို့ မျက်ရည်ကျတာလဲဟင် ...”

ဟေဝန်က နှပ်တစ်ချက်ရှုံ့ကာ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက် ရင်း ...

“မသိဘူး၊ သူ့အလိုလို ကျလာတာ ...”

ဟေဝန်က ခေါင်းငဲ့ တိမ်းရှောင်ရင်း သာလက်ကို အသာအယာပင် ဆွဲဖယ်လိုက်မိသည်။ သာက ဟေဝန်ကို မျက် စောင်းထိုးရင်း ...

“ဟွန်း ... အရူးကျနေတာပဲ၊ သူနဲ့လည်း မဆိုင်ဘဲ မျက် ရည်ကျနေတာပဲ၊ စိတ်က ဒီလောက်တောင် နုရသလား”

“ကျွန်တော်က ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း သနားစရာ ကောင်းတဲ့ အခန်းပါရင်တောင် ငိုတတ်တယ်”

“သုအဖြစ်က သနားစရာကောင်းနေလို့လား ...၊ သုကို သနားတာ သာ မကြိုက်ဘူးနော်”

ဟေဝန်က ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ သုကို ငေး ကြည့်နေမိသည်။ သာက ဟေဝန် ပခုံးနှင့် လက်တွေကို သေချာ လိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ဟေဝန် ... တော်တော် နာသွားလားဟင်”

“သာရော တော်တော်စိတ်ပြေသွားလား ...”

“အင်း ... ပြေတယ်”

“သာ စိတ်ပြေရင် ပြီးတာပဲ၊ ကျွန်တော် မနာပါဘူး”

ဟေဝန်က ကားပါကင်နောက်ဘက်က သစ်ပင်တွေ ခိုက်ထားသည့် အုတ်ဘောင်ရိုးကလေးပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း သုကို မော့ကြည့်၍ပြောသည်။ သာက သက်ပြင်းကလေးချကာ ဟေဝန်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ် သို့ လက်ဖြင့် ထောက်ကာ မှောင်ရီရိုးတဝါး ကောင်းကင်ဆီ မော့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အံ့ဩစရာကြီးနော် ... ဟေဝန်၊ လောကကြီးမှာ ဒီလိုအဖြစ် မျိုးလည်း ရှိတာပဲလားဟင်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့ချစ်သူကို ကယ်တင်ဖို့ ပိုက်ဆံရှာဖို့ အပင်ပန်းနဲ့ အလုပ်

လုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီလူက ပိုက်ဆံရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ... အဲဒီလူကမိန်းကလေးအလုပ်လုပ်နေတာကို အထင်လွှဲပြီး ရှင်းပြခွင့်တောင် မပေးဘဲ အထင်အမြင်တစ်ခုတည်းနဲ့ စွပ်စွဲအရှက်ခွဲတယ်။ ဒါကိုတောင် မိန်းကလေးက မနာနိုင်ဘဲ ကြေအေးဖို့ လိုက်လာတဲ့အချိန်မှာ သူက တခြားတစ်ယောက်နဲ့လေ။ မိန်းကလေးက သူ ဒီလိုလုပ်တာကို သိတော့လည်း သူက သူ့အဖြစ်လုပ်မထားသလို အေးဆေးပဲ။ မိန်းကလေးက လမ်းခွဲမယ်ဆိုတော့လည်း သူက ဂွတ်ဘိုင်တဲ့ ဟာဟ ... လှလိုက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေး ...”

လှောင်ပြောင်သရော် ရယ်မောလျက် သူ့အဖြစ်သူ စိတ်ချဉ်ပေါက်လျက် ပြောဆိုရေရွတ်နေသော သူ့ကို ငေးကြည့်ရင်း ဟောင်နဲ့လည်း နာကျင်ရပါသည်။ ခုလို ပြဿနာဖြစ်တာ ပြတ်တောက်သွားတာ အားလုံးဟာ အချိန်တိုအတွင်း ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာတင် ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့တာမို့ ပိုလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ ဟောင်နဲ့က သာ ပခုံးစွန်းလေးကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ဖွဖွတွန်းလိုက်ရင်း ...

“ဒီမှာ သာ၊ ကျွန်တော် ပြောတာ နားထောင် ...”

“အင် ... ပြော”

သာက ဟောင်နဲ့ကို လှည့်ကြည့်လာပါသည်။

“ဒီလောကကြီးမှာ မွေးကတည်းကနေ သေဆုံးတဲ့အထိ ဘာမှ မထူးဆန်းတဲ့ သာမန် အဖြစ်အပျက်လေးတွေကိုပဲ ကြုံတွေ့ ရင်ဆိုင်သွားရတဲ့ သူတွေရယ်။ ထူးဆန်းတဲ့ အပြောင်းအလဲ အဖြစ်အပျက်တွေ အများကြီး ရင်ဆိုင်သွားရတဲ့ သူတွေရယ် နှစ်မျိုးရှိတယ် သာရဲ့ ...။ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မကြုံဘဲ ရိုးရိုးစင်းစင်း ဘဝကြီးမှာ နေရတာ ပျင်းစရာပါ သာရယ်။ ခုလိုလေး အံ့ဩထူးဆန်းတာတွေ ကြုံရတော့ ဘဝက ပျင်းစရာမကောင်းတော့ဘူးပေါ့ ...”

ဟောင်နဲ့ပြောတာ သာက ပခုံးတွန့်လိုက်ရင်း ...

“ပျင်းစရာ မကောင်းသလို ပျော်စရာလည်း မကောင်းဘူးလေ ဟောင်နဲ့ရဲ့ ...”

“မပျော်စရာတွေ အများကြီး ကြုံထားမှ ပျော်စရာ တွေတဲ့ အခါ အရမ်းပျော်ရမှာလေ။ အမြဲတမ်းသာ ပျော်နေရရင် အပျော်ဆိုတာ ဘာမှ မထူးဆန်းဘဲ ရိုးသွားမှာပေါ့။”

သာက ရယ်မောပါသည်။ သာ ခုလို ရယ်တော့မှပဲ ဟောင်နဲ့လည်း စိတ်သက်သာရာရသည်။

သာက ဟောင်နဲ့ကို ကြည့်ရင်း ...

“ဟောင်နဲ့က သူများပျော်အောင် ပြောတတ်တယ်။ ဟောင်နဲ့လည်း ပျော်ပါစေ ...။ သာလိုအဖြစ်မျိုး မကြုံဘဲ ဟောင်နဲ့ချစ်တဲ့သူနဲ့ အချစ်ရေး မြှောင့်ဖြူးပါစေ ...”

၂၀၂ ❀ ပုညခင်

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ တစ်လုံးတစ်ဝကြီး ပြည့်ပါရစေ ...”

သာက ရယ်သည်။

ဟောဝန်လည်း ရယ်သည်။

အားမရှိသော ရယ်သံ တိုးတိုးလေးနှစ်ခု ပူးပေါင်း
ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

(၁၆)

သာနဲ့ လင်းညိုတို့ ပြတ်တောက်သွားပြီးတဲ့နောက်
မှာ သာက အလုပ်ထွက်လိုက်သည်။ သာသည် အသည်းကွဲရသည်
မှန်သော်လည်း ကြီးကြီးတင်ခံ့ ဒေါ်စိန်ကို လိမ်ညာလှည့်ဖျားဖို့
မလိုတော့သည့်အတွက်တော့ ခိတ်နှလုံး အေးချမ်းရသည်။ ပိုက်ဆံ
ကို တစ်ပြားကနေ နှစ်ပြားဖြစ်အောင် ခွာပြီး အငတ်ခံချွေတာ
စုဆောင်းနေဖို့မလိုတော့တာမို့ အစားအသောက်ကို ၀၀လင်လင်
စားရကာ နေရိပ်ထဲမှာ ပြန်နေရသဖြင့် လူက ပြန်လည် လန်းဆန်း
လာသည်။ သာတို့ ပြတ်တောက်သွားခြင်းအတွက် အပျော်ဆုံး
သူကတော့ သာအချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဇာဖြစ်သည်။

“ဟီဟီ ... ငါလေ နင်နဲ့ လင်းညို ပြတ်သွားကြတာကို
သိန်းတစ်ထောင်ဆုပေါက်တာထက်တောင် ပျော်သေးဇာယံ
သိလား ...”

“ဟုတ်လို့လား ... နင်ဖြင့် သိန်းတစ်ထောင်ဆု မပေါက်ဖူးဘဲနဲ့...”

“ဒီလိုပဲ တင်စားပြောရတာပေါ့ဟဲ့ ... ငါသာ သိန်းတစ်ထောင်ဆု ပေါက်ကြည့်ပါလား၊ နင့်ဟာနင် လင်းညိုနဲ့ ဘာဖြစ်ဖြစ် သတိရမှာတောင် မဟုတ်တော့ဘူး...”

“ကြည့်စမ်း ... ဟဲ့ ... လက်ဖက်သုပ်က နင်ချည်းစားနေတာ ကုန်တော့မယ်၊ ငါ့ဖို့ချန်ဦး၊ အစားပုပ်မ...”

သာက ဇာလက်ထဲက လက်ဖက်ပန်းကန်ကို လှမ်းဆွဲလုပြီး မြန်မြန်ခပ်စားရသည်။ လွတ်သာပေးလိုက်ရင် သာတစ်ဖွန်းမှတောင် စားရမှာမဟုတ်ပါ။

ဒီနေ့ ဇာက အိမ်လည်လာတာမို့ သာအခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်မှာ နှစ်ယောက်အတူထိုင်ရင်း သာက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြနေရတာပင်။ ဇာကတော့ ဘယ်လက်ဖြင့် လက်ဖက်ပန်းကန်ကို ဆွဲ၊ ညာလက်ဖြင့် ဖွန်းကိုကိုင်ဆွဲကာ အဆက်မပြတ် ခပ်စားရင်း သာပြောပြသမျှကို နားထောင်ပေးနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“သာ ... နင့်ကို ငါ တစ်ခုတော့ စိတ်မချဘူး သိလား။”

“အင် ... ဘာကိုလဲ”

“နင်က စိတ်ပျော့တယ် လေ၊ ပြီးတော့ နင့်စိတ်က အရိုးအဖြောင့် ... ဟိုကောင် လင်းညိုက မာယာသမား၊ ခုချိန်

မှာ နင့်စိတ်က ဘယ်လောက်ပြတ်ပြတ် သွေးအေးသွားတဲ့ အချိန်ကျရင် လင်းညိုက နင့်ကို ကြွေလောက်အောင် ပြောဆို တောင်းပန် အသနားခံရင် နင်ပြန်ပါသွားမှာကိုပဲ ငါက စိုးရိမ်တာ ...”

“မပါပါဘူးဟာ၊ ငါ သူ့ကို တကယ် ပြတ်ပါတယ်”

“အေး ... အဲဒီစကားတည်ရင် အပျော်ဆုံးလူက ငါပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဘာလဲ ... သိန်းတစ်ထောင်ဆု ပေါက်တာထက် ပိုပျော်တယ်လို့ ပြောဦးမလို့လား ...”

“အေး ... ဟီးဟီး ...”

ဇာက ရယ်လိုက်ရင်းက သာလက်ထဲက လက်ဖက်ပန်းကန်ကို ပြန်လုယူ၍ နှစ်ဖွန်းဆက်တိုက် ခပ်စားလိုက်ရင်း...

“နင့်ဘော်ဒါ တောကြီးဟေမဝါ တစ်ယောက်ရော သူ့ရည်းစားကြွေး ဆပ်လို့ကျေပြီလား မသိဘူးနော်”

“ဟေဝန်ပါဟယ် ...”

“အတူတူပါပဲဟယ် ... ဟေဝန်ဆိုတာလည်း တောအုပ်ကို ပြောတာပဲဟာ ...”

သာ ပြန်ပြောပြထားတာမို့ ဇာလည်း ဟေဝန်အကြောင်းကို သိနေခဲ့တာပင်။

သာက ဟေဝန်ကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ ပြုံးလှန်းရင်း...

“အကြွေးမကျေသေးလို့သာ သူ့ အလုပ်ဆက်လုပ်နေရတာ ပေါ့ဟယ် ...”

“အကြွေး မကျေလည်း အလုပ်ဆက်မလုပ်ဘဲ နေလို့ရတဲ့ နည်း ရှိပါတယ်”

“ဘာနည်းလဲ ...”

“နင့်နည်းပေါ့၊ နင့်လိုမျိုး ရည်းစားနဲ့ပြတ်သွားရင် အလုပ် မလုပ်ဘဲနေလို့ ရပြီပေါ့ ...”

“ဟဲ့... မဦးမချွတ် သူများတကာကို၊ သူလည်း သူ့ရည်းစား နဲ့ ပြတ်ချင်ပါ့မလားဟဲ့ ...”

“ပြတ်တာက ပိုကောင်းမှာ ...”

“ဘယ်လို ...”

“ဒီလိုကြွေးထူမနဲ့ မပြတ်ဘဲ ညားသွားရင် သူပဲ နစ်နာမှာ”

“သူချစ်တော့လည်း နှစ်နာတယ်လို့ ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ ဇာ ရယ်”

“ရှုပ်ပါတယ်ဟာ... နင်တို့ချင်း ယူလိုက်ကြတာ အေးရော”

“ဘာ ...”

“အဟဲ ...”

“ဇာစုတ် ... ဇာပဲ၊ ဘာပေါက်ကရ ပြောတာလဲ၊ သူများ ရည်းစားနဲ့ ညားစရာလားဟဲ့ ...”

“ရည်းစားဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ် ညားထိုက်မှ ညားတာပါ

သာရယ်၊ သမီးရည်းစားဆိုပေမယ့် စိတ်ထားချင်း မညီရင် မညားထိုက်ပါဘူး၊ စိတ်ထားချင်းညီမှ ညားထိုက်တာ၊ နင် တို့နှစ်ယောက်က စိတ်ထားချင်း ညီတယ်လေ၊ နင်တို့ညား သွားရင် နင့်ကို လင်းညို ပြန်ဖြားယောင်းမှာကိုလည်း ငါ မပူရတော့ဘူး၊ တောကြီးဟောမဝါလည်း တစ်သက်လုံး အကြွေးဆပ်နေစရာ မလိုတော့ဘူး၊ အဟီး ... ပြီးတော့ နင်ကလေ ဟောဝန့်အကြောင်းပြောရင် မျက်နှာကလေးက ပြုံးပြီး မျက်လုံးကလေးတွေက အရောင်တောက်နေတာပဲ၊ ဟောဝန့်ကို နင် တော်တော်ခင်နေလား ...”

“ဒါကတော့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အချင်းချင်း သံယောဇဉ် တော့ ရှိတာပေါ့၊ သူက ခင်စရာကောင်းတယ်ဟဲ့၊ ရယ် လည်း ရယ်ရတယ်၊ စိတ်ထားလည်း ကောင်းတယ်”

“ဟော ... ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်း မျက်လုံးလေးတွေ အရောင်တောက်လာပြန်ပြီ ...”

“ဇာ ...၊ သွား ... သွား ... နင်စားလို့ဝရင် ပြန်တော့ ...”

သာက ဇာ့ကို ခုတင်ပေါ်ကနေ တွန်းချလိုက်ပါ သည်။ ဇာက လက်ကွန် လက်ကောက်ကို ပြောင်စင်အောင် အလှ အယက် ကုပ်ခြစ်စားလိုက်ပြီး ...

“အေးပါ ... ငါလည်း ပြန်ချင်နေတာ၊ လက်ဖက်မကုန်သေး လို့ နောင်နေ့နေတာ ... ဟဲဟဲ”

၂၀၈ ❀ ပုညခင်

သာမှာ ဇာကိုကြည့်ရင်း ရယ်ရသည်။

ဇာ ပြန်သွားတော့ သာက ရေချိုးမည်ဟုစဉ်းစားကာ ရေချိုးပြီး ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစား ထုတ်ထားရန် ဗီရိုကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

ဗီရိုအလယ်ထပ်ရဲ့ ထောင့်နားလေးမှာက I ♥ you ဆိုသည့် အနီရောင် စာတန်းလေးပါ တီရှပ်အဖြူလေး တစ်ထည် ဆီ အကြည့်ရောက်သွားစဉ်မှာ သာက အသံကလေးတစ်ချက် ထွက်ပြီးတော့တောင် ရယ်လိုက်မိသည်။

ဒီဗီရိုကို ဖွင့်တိုင်း ...

အမှတ်တရအဖြစ် ယူဆောင်လာခဲ့တဲ့ ဒီတီရှပ်လေးကို မြင်တိုင်း ... သာ စိတ်လက်ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်ကာ ခုလို ရယ်မိမြဲ ပြုံးမိမြဲပင်။

ရှေ့ဆက်ရမယ့် ဘဝခရီးမှာ စိတ်ညစ်စရာတွေ ကြုံရရင်တောင် ဒီအင်္ကျီကလေးကို ပြန်ပြန်ကြည့်ရင် ဖြေသာလေ မလားဟု ထင်ခဲ့မိပါသည်။

ဒီအင်္ကျီကလေးဟာ သာ့အတွက်တော့ နှလုံးအေးသည့် ဆေးတစ်ခွက်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒီအင်္ကျီလေးထဲမှာ သာရဲ့ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသော အတိတ်အစိတ်အပိုင်းလေးတစ်ခုကို ထည့်သွင်းထားခဲ့သည်။ ဒီအင်္ကျီကလေးထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်ပေါင်းများစွာ ပျော်ဝင်စီးဆင်းနေခဲ့သည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ရည်းစား၏ ရသ ၂၀၉

ဒီအင်္ကျီကလေးကို ဝတ်၍ လှုပ်ရှားသွားလာခဲ့ရသော နေ့များစွာ ပင်ပန်းပေမယ့်လည်း ပေါ့ပါးလွတ်လပ် ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည်လေ ...။

သာက ထိုအင်္ကျီလေးကို လက်ဖဝါးလေးတစ်ဖက်ဖြင့် အသာအယာ ပွတ်သပ်ထိတွေ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ အဝတ်အစားအစုံ ထုတ်ယူကာ ဗီရိုတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၁၇)

“ဟယ် ... ခြံကြီးက အပျံ့စားပါလား ...”

ပိုးအိမ်သည် ခြံမှာ ရပ်၍ ခြံတံခါးထိပ်က ဆိုင်ဘုတ်ကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ကို အလုပ်လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီ နာမည်ကို ပိုး သိထားပေမယ့် ကုမ္ပဏီရုံးခန်းလိပ်စာကိုတော့ ပိုး မသိခဲ့ပါ။ မနေ့က ဂျာနယ်ထဲမှာ ကြော်ငြာတာတွေ့တာမို့ ကုမ္ပဏီလိပ်စာကို မှတ်ထားခဲ့တာပင် ...။

ဒီလို ကုမ္ပဏီရုံးခန်းတွေကို ပိုး ရောက်ဖူးချင်တာကြာပြီလေ ...။ ပိုး နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကျင်လည်ရတဲ့ နေရာတွေထဲမှာ ဒီလို ခမ်းနားသည့် ကုမ္ပဏီလိုနေရာမျိုး မပါတာမို့ ပိုး ဒီလိုနေရာကို ဝင်ထွက်ခွင့်ရချင်သည်။

မနေ့ကတောင် ကိုနဲ့ တွေ့သေးသော်လည်း ဒီကုမ္ပဏီကို ပိုး လိုက်လာလည်မည်ဟု ကြံပြောမထားခဲ့ပါ။

ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်နေမည့် ကိုနဲ့ ပကတိပုံကို ပိုး မြင်ဖူးချင်ပါသည်။

ကို ပြောတာတော့ ကုမ္ပဏီမှာ သူ့ရာထူးက ကုမ္ပဏီက ထုတ်လုပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဈေးကွက်မှာ ပေါက်အောင်လုပ်တဲ့ဘက်မှာ အရမ်းအရေးပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ဆိုသည်။

ဒီလို ရာထူးရှိတဲ့ လူရဲ့ ရည်းစားအဖြစ် လာလည်တဲ့ ပိုးကို အထင်မသေးရအောင် ပိုးက ဒီနေ့ အလှဆုံး ပြင်လာပါသည်။

ဒူးဖုံးရုံလေးထိ ရှည်သည့် ဆွဲသားကိုယ်ကျပ် ဂါဝန်ခရမ်းရင့်ရောင်လေးက ပိုးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က အမိုအရှိက်တွေကို ပေါ်လွင် လှပနေစေသည်။ ဆံပင်ပွပွတွန့်တွန့်လေးတွေကို ဘေးတစ်ဖောင်း မြင့်မြင့်လေး စည်းထားသဖြင့် လည်တိုင်လေးနှင့် ရင်ညွန့်သားလေးက ကြော့ရှင်းစွာ ပေါ်လွင်နေသည်။ လိမ္မော်ရင့်ရောင် နှုတ်ခမ်းနီ ရွဲ့ရွဲ့လေး ဆိုးထားသော ပိုးရဲ့ ထူထူပြည့်ပြည့် နှုတ်ခမ်းအစုံက ဆွဲဆောင်မှုရှိစွာ လှပနေမှာ သေချာသည်။

ပိုးသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိစွာဖြင့် ကုမ္ပဏီခြံဝန်းထဲသို့ မတ်မတ်ကြော့ကြော့လေး လှမ်းဝင်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

ကုမ္ပဏီ အဝင်ဝရောက်တော့ ပိုးကို ဝန်ထမ်းကောင်မလေး တစ်ယောက်က ဆီးကြိုကာ ...

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲရှင် ...”

“ဪ ... အဟင်း ... ကျွန်မက ဒီကုမ္ပဏီက ပစ္စည်းတွေကို ဈေးကွက်မှာ ပေါက်အောင်လုပ်တဲ့ဘက်မှာ အရမ်းအရေးပါတဲ့ ဦးဟေဝန်ကို တွေ့ချင်လို့ပါ ...”

ပိုးအိမ်ရဲ့ အပေါ်စီးဆန်ဆန် အပြောလေးကြောင့် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း ကောင်မလေးက မသိမသာလေး ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ကိုဟေဝန်ကို ပြောတာထင်တယ်၊ ကိုဟေဝန် မရှိဘူးအစ်မ၊ ပရိုမိုးရှင်း ထွက်သွားပါတယ်”

“ပရိုမိုးရှင်း ထွက်တယ် ... !”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်မ၊ ကိုဟေဝန်က အရောင်းမြှင့်တင်ရေး ဝန်ထမ်းပါ”

“ဘယ်လို အရောင်းမြှင့်တင်တာလဲ ...”

“ဒီကုမ္ပဏီက ထုတ်လုပ်တဲ့ အင်္ကျီတို့ ဖိနပ်တို့ကို ဝတ်ပြီး လူများများ မြင်လာမယ့် နေရာမျိုးတွေကို လျှောက်သွားရတာပါ။ အစ်မ မှာစရာရှိတာ မှာခဲ့ပါ။ ကိုဟေဝန် ပြန်လာရင် ပြောပြပေးပါ့မယ်။ အစ်မ နာမည်လေး တစ်ဆိတ်လောက် သိပါရစေ ...”

“ဪ ... အင်း ... တို့က ကိုဟေဝန် နှမ ဝမ်းကွဲပါ။ အထွေအထူး မှာစရာတော့ မရှိပါဘူး၊ သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“မဝါရေ ... ကားအဆင်သင့် ဖြစ်ပြီ၊ သူဌေးကို ပြောပေးပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဟော ... ဆရာတောင် လာနေပြီ၊ ဆရာ ကားရောက်ပါပြီရှင် ...”

“အိုခေ ... အိုခေ၊ မောင်စိုးနိုင် မလိုက်နဲ့တော့၊ ရပြီ ... ကိုယ့်ဘာသာ မောင်းပြန်သွားလိုက်မယ်၊ ကားသစ်လဲလိုက်ရလို့လား မသိဘူး၊ ခုတလော ကားကို ကိုယ့်ဘာသာပဲ မောင်းချင်နေတယ်၊ ကားလန်းတော့ လူလည်း လန်းတာပေါ့ကွာ၊ မဟုတ်ဘူးလား ... ဟား ဟား”

ပိုးအိမ်က ရုံးခန်းအဝင်ဝရှေ့နားမှာ ရပ်နေစဉ်မှာပဲ ဒရိုင်ဘာက ဝန်ထမ်း မိန်းကလေးကို လာပြော၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရုံးခန်းထဲက သူဌေး ထွက်လာတာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

ပိုးအိမ်သည် ရပ်မချောသော်လည်း အရှိန်အဝါရှိလှသည့် သူဌေးဆိုသူကို လှမ်းကြည့်ရင်း မျက်လုံးလေးတွေ အရောင်တောက်လာပါသည်။

ကိုယ့်ချစ်သူသာ ဒီလို ကုမ္ပဏီ သူဌေးဆို ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။ ခုတော့ ... ကိုယ့်ကို ကြွားလုံးထုတ်ထားတဲ့ ဟေဝန်က ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ အရောင်းမြှင့်တင်ရေး ဝန်ထမ်းကလေးတဲ့လေ ... ။ ရှက်လွန်းလို့ ကိုယ့်ချစ်သူဆိုတာတောင် ထင်မှတ်မိလို့ မပြောချင် ... ။

ပိုးအိမ်က ရုံးခန်းတွင်းကနေ ထွက်လာပြီဖြစ်သော သူဌေးမြင်သာလောက်မည့် အကွာအဝေးလေးမှာ ဆက်လက်ရပ် တန့်ရင်း ညှို့ရီရီအကြည့်လေးဖြင့် သူဌေးကို ကြည့်နေလိုက်ပါ သည်။

မွေးလိုက်တာ ...။ ကို ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ ...။ သူဌေးက ရေမွေးတွေ အများကြီး ဆွတ်ထားပုံရသည်။ ပိုးရှေ့ကို လူမရောက်ခင် အနံ့က ကြိုရောက်နေသည်။

သူဌေး ဝတ်ထားသည်မှာ ခရမ်းဖျော့ရောင် ရှုပ် အင်္ကျီကလေး ...။ ဗိုက်ပူ ဆံပင်ကျပေမယ့် ပိုက်ဆံချမ်းသာလို့ ထင်ပါရဲ့ လူက နုနုရွှေကလေး ဖြစ်နေသည်။ အင်း... လူပျိုကြီး တဲ့။ လူပျိုကြီးမို့လို့ပဲ ပိုပြီး နုရွှေနေသလား မသိပါ။

ပိုးအိမ်က ညှို့ရီပြင်းရှသော အကြည့်ကလေးဖြင့် သူဌေးကို စိုက်ကြည့်နေဆဲမှာ သူဌေးက ပိုးအိမ်ရှေ့ကနေ ဖြတ် လျှောက်သွားသည်။

သို့သော်... ရှေ့ကို ခြေနစ်လှမ်းကျသွားပြီးမှ တုံ့ခန့် ရပ်သွားကာ ပိုးအိမ်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခြေနစ်လှမ်း နောက်ပြန်ဆုတ်၍ လှမ်းလိုက်ပြီး ပိုးရှေ့မှာ ရပ်လိုက် ပါသည်။

အမှတ်တမဲ့ ဖြတ်ကျော်သွားပြီးမှ ပိုးရဲ့အလှက တုံ့ဆွဲလိုက်သလို ရပ်တန့်သွားလျက် နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်လာပုံက

“Hop လူငယ်လေးတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုလိုလို ဘာလိုလို ...။ စတိုင်လ် အလွန်လန်းတဲ့ သူဌေးပါပင်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ ...”

“ရှင် ...”

“မင်းက ဘယ်သူလဲလို့ မေးတာလေ၊ မင်းက ဧည့်သည် လား။ အလုပ်လာလျှောက်တဲ့သူလား ...။ ကိုယ့်မေးခွန်းကို ရှင်းတယ်နော် ... အိုခေ ...”

စကား အသုံးအနှုန်းနှင့် အမူအရာတွေက အလန်း လွန်နေတာမို့ ပိုးအိမ်က ခပ်ညှို့ညှို့လေး ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ပိုးက ဧည့်သည်ပါရှင်”

“ဆရာ... သူက ဟောဝန်ဆီ လာတဲ့ ဧည့်သည်ပါ။ ဟောဝန် ညီမ ဝမ်းကွဲပါ ...”

“ပလိစ်... ပလိစ်... ဝါဝါ၊ မင်း ဝင်မဖြေနဲ့၊ ကိုယ် သူ့ကို မေးနေတာ၊ သူဖြေတာပဲ ကြားချင်တယ် ... အိုခေ ...”

သူဌေးက သူ့နောက်နားမှာ ရပ်နေသည့် ဝန်ထမ်း ကောင်မလေးကို လှမ်းမကြည့်ဘဲ လက်ထောင်ပြု၍ တားမြစ်လိုက် သည်။ သူဌေးရဲ့ စတိုင်လ်တွေက ရုပ်ရှင်မင်းသားဆန်လှပါသည်။ ရတယ်လေ... ပိုးကလည်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဆန်ဆန်လေး လှုပ်ရှား လို့ ရတာပဲ။

“ပိုးက ကိုဟောဝန် ညီမဝမ်းကွဲပါ၊ ဒီနားလာရင်းနဲ့ ကြည့်လို

အစ်ကို့ရုံးကို ခဏဝင်လာတာပါရှင်”

“ဪ... ဪ... အိုင် ဆီး၊ သိပြီ... ၊ ဝါဝါ ဟောင်
ရှိသလား။”

“မရှိပါဘူး ဆရာ၊ အပြင်သွားပါတယ်”

“အိုခေ ... အဲဒီတော့ မင်းက ... ၊ ပလိစ် ... နာမည်လေး
တစ်ဆိတ်လောက် ပြောပါ”

“ပိုးအိမ် ပါ ...”

“အိုခေ ... အဲဒီတော့ ပိုးအိမ်က အခု ဟောင်နဲ့ကို စောင့်
မှာလား၊ ပြန်မှာလား။”

“ပြန်မှာပါ ...”

“ဘာနဲ့ပြန်မလဲ ...”

“ဒီကနေ လမ်းမထိပ်အထိ လမ်းလျှောက်ထွက်သွားပြီး
တက္ကဆီ ငှားပြန်မှာပါ”

“အိုခေ ... ဒါဆို လမ်းကြီးသွားပြီ၊ ကိုယ့်ကားနဲ့ လမ်းထိပ်
ထိ လိုက်ခဲ့လို့ရတယ်၊ ကိုယ်လည်း ခုပဲ အပြင်ထွက်မှာ”

“အားနာလိုက်တာ ...”

“နီး ... နီး ... အားမနာနဲ့၊ အားနာစရာမလိုဘူး၊ ကိုယ့်ကား
ပေါ်ကို မင်းလို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် တက်လာလို့
ဆိုပြီး ကိုယ့်ကားက ငြိငြင်မှာမှ မဟုတ်တာ၊ ကဲ ... အိုခေ
နော် ... သွားစို့”

သူဌေးက ပိုးကို ရှေ့ကသွားဖို့ လက်ဟန်ကလေး
ပြလိုက်သဖြင့် ပိုးက ရှေ့ကနေ လျှောက်နှင့်ရသည်။ သူဌေးက
ပိုးထိုင်ရမည့် ကားရှေ့ခန်းဆီသို့ သွက်သွက်လေး လျှောက်သွား
ကာ ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ထားလိုက်ပြီး ပိုးကို ကားထဲဝင်ထိုင်ဖို့
သူညာဘက်လက်ကို တစ်ချက်ပြလိုက်သည်။ ပိုး ဝင်ထိုင်လိုက်
တော့မှ ကားတံခါးကို ပိတ်ပေးလိုက်ပြီး မောင်းသူဘက်ခြမ်းသို့
ပြန်ကွေ့လျှောက်သွားသည်။

အဲဒီနောက်တော့ ပိုးဟာ သူ့ကားကြီးပေါ်မှာ ဖိမ်
ကျကျလေး လိုက်ပါလာခဲ့ရပါသည်။ သူ့ရုပ်ရည်က ပိုးကို မဖြား
ယောင်းသော်လည်း သူ့ကားကြီးက ပိုးကို ဖြားယောင်းသည်။
သူ့ကုမ္ပဏီကြီးက ပိုးကို ဖြားယောင်းသည်။ သူ့အရှိန်အဝါက
ပိုးကို ဖြားယောင်းသည်။ ပိုးအိမ်သည် ထိုအခိုက်အတန့်ကာလလေး
မှာ ကိုကို မေ့သွားမိပါသည်။

ခုချိန်မှာ သေချာနေတာ တစ်ခုကတော့ သူဌေးဟာ
ပိုးကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီ ဆိုတာပါပဲ။ ဒီအခွင့်အရေးကြီးကို ပိုး
လက်မလွှတ်ချင်တာတော့ အမှန်ပင်။ ပိုးမကြိုက်တဲ့ ပိုးရဲ့ လက်ရှိ
ဘဝကြီးထဲက လွတ်ဖို့အတွက် ဒီအခြေအနေဟာ ကြီးမားတဲ့ အခွင့်
အရေးကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

လမ်းထိပ်ရောက်ခါနီးတော့ သူဌေးက ပိုးကို ငဲ့ကြည့်
ရင်း ...

၂၁၈ ❀ ပုညသင်

“ဒီနေရာက တက္ကဆီဌားလို့ သိပ်မလွယ်ဘူး၊ မင်း ဘယ်
သွားမလဲ၊ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ အိမ်ပြန်မယ်ဆိုလည်း
အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးလို့ရတယ်၊ အားနာတယ်ဆိုပြီး မငြင်း
နဲ့နော်၊ ကိုယ့်ဘက်က လုံးဝ အပမ်းမကြီးဘူး”

ပိုးက ပိုးနေတဲ့ ရုပ်ကွက်ကို မသိစေချင်တာမို့ ...

“ပိုး၊ အိမ်တော့ မပြန်သေးဘူး၊ ဒဂုံစင်တာ ခဏဝင်ရဦးမယ်၊
အဲ့ဒီကိုပဲ ပို့ပေးပါနော် ဦး”

“ဟား ... မိုက်တယ်”

“ရှင် ...”

“မင်း ကိုယ့်ကို ဦးလို့ခေါ်တာလေးက မိုက်တယ်ပြောတာ၊
ဒါပေမယ့် ခက်တာက ကိုယ်က ဦးလို့အခေါ်မခံချင်သေး
ဘူးကွ ...၊ ဦးလို့ တစ်ယောက်ယောက်က ခေါ်လိုက်ရင်
ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသက်ကြီးပြီလို့ ခံစားရတယ်”

“အစ်ကို့ အရွယ်က အသက်ကြီးပြီလို့ ပြောလို့ မရပါဘူး
အစ်ကိုရယ် ...”

“ဟား ... မိုက်တယ်၊ အစ်ကို ... ဟုတ်လား၊ ကိုရိုးယားလို့
ဆိုရင် အိုပါးပေါ့၊ ဟားဟား ... ကိုယ် သဘောကျတယ်၊
အဲဒီလိုလေးပဲ ခေါ်နော် ... အိုခေ ...”

“အဟင်း ... ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

ပုညသင် စာအုပ်တိုက်

(၁၈)

“ဟော ... ယောက်ဖတောင် ပြန်လာပြီ၊ ယောက်ဖ မော
လာလား၊ ရေသောက်မလား ...”

ကုမ္ပဏီ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော ဟေဝန်ကို
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ကျော်ကျော်က ထူးဆန်းစွာ ဆီးကြိုပြီး အပြေး
အလွှား ရေတစ်ခွက် သွားပေါ်လာတာမို့ ဟေဝန်က ကျော်ကျော်
ကို မျက်ခုံးပင့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ထူးဆန်းလှချည်လား၊ ကဲ ... ဆိုစမ်းပါဦး၊ မင်းနှမတွေ
ထဲမှာ ဘယ်သူ အချောဆုံးလဲဆိုတာ ...”

ဟေဝန်က နောက်တောက်တောက် ပြောပြီး ကျော်
ကျော်လက်ထဲက ရေဖန်ခွက်ကို ယူကာ မော့သောက်ပစ်လိုက်ပါ
သည်။ ကျော်ကျော်ကတော့ ဟေဝန်ကို မျက်နှာချိုသွေးလျက် ...

“အဟီး ... ငါ့မှာ နှမတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

ပုညသင် စာအုပ်တိုက်

ဟု ပြောရင်း လက်ခါပြလိုက်သည်။ မျက်နှာထားကတော့ ပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြစ်လျက်ပင် ...။

“အဟဲ ... ဟိုလေ ... နေ့ခင်းက မင်းနှမဝမ်းကွဲလေး ရုံးကို လာသွားတယ်ကွ၊ ဟီး ... ချောချောလေး”

“ငါ့နှမ ... ဟုတ်လား”

“အေးလေ ... မင်း နှမတဲ့ ... မင်း နှမ၊ မင်းကိုတွေ့ချင်လို့ ဝင်လာတာတဲ့၊ မဝါနဲ့ စကားပြောနေတာ ငါကြားလိုက်တယ်၊ မြင်လည်း မြင်လိုက်တယ်”

ဟေဝန်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစားနေမိသည်။ ကိုယ့်မှာ နှမ တစ်ယောက်မှမှ မရှိတာလေ ...။ ဒါဆို ဘယ်သူဖြစ်မလဲ ...။

“နာမည် ပြောသွားသေးလား ...”

“ပြောသံ မကြားဘူး ...”

“ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ ...”

“ဟ ... မင်းမှာ နှမ ဘယ်နှစ်ယောက်တောင် ရှိလို့လဲ၊ အဟဲ ... ကော်တာပဲ”

“ဟေ့ကောင် ... မေးတာပဲ ဖြေ”

“ပုံစံကကွာ ... လန်းလန်းလေးကွာ၊ ဆံပင် တွန့်တွန့်လေးတွေကို စည်းထားတယ်၊ နှုတ်ခမ်းကြီးကြီး၊ မျက်လုံးပြုံးပြုံး ...”

“ဪ ... အင်း ... ဟုတ်ပြီ ... သိပြီ ...”

ပိုးအိမ်ပဲဆိုတာ ဟေဝန် သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ပြဿနာ တက်တော့မှာပဲဟုလည်း သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။

ဟေဝန်က ရီဆက်ရှင်မှာ ထိုင်သည့် မဝါဆီ သွားကာ ...

“မဝါ ... ကျွန်တော့် ဧည့်သည် လာတယ်ဆို”

“ဪ ... အဟင်းဟင်း ... ဟုတ်တယ်၊ မင်း နှမဝမ်းကွဲလေးတဲ့၊ ဟင်းဟင်း ...”

“အစ်မက ဘာရယ်တာလဲဗျ ...”

“မင်းနှမ ပြောတဲ့ မင်းရာထူးကို စဉ်းစားမိလို့ပါဟယ်၊ ဘာတဲ့ ... ဒီကုမ္ပဏီက ပစ္စည်းတွေကို ဈေးကွက်မှာ ပေါက်အောင် လုပ်တဲ့နေရာမှာ အရမ်းအရေးပါတဲ့ ဦးဟေဝန်ဆိုလား ...၊ မင်းက ကိုယ့်နှမ ကိုယ်ပြန်ကြွားထားတယ်ပေါ့လေ ... ဟုတ်လား ...”

ဟေဝန်က ရှက်ရှက်နှင့် ပြန်လှည့်လာခဲ့ရသည်။

ရုံးဆင်းတော့ ပိုးတို့အိမ်နားက တစ်ဆင့်ခေါ် ဖုန်းကို ဆက်ကာ ပိုးကို တွေ့နေက အအေးဆိုင်ကို လာခဲ့ဖို့ ချိန်းလိုက်ပါသည်။

အအေးဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသော ပိုး ပုံစံက ဟေဝန်မျှော်လင့်ထားသလို စိတ်ကောက် ပုပ်သိုးနေသော မျက်နှာမျိုး

မဟုတ်ဘဲ ပျော်ရွှင်စရာ တစ်စုံတစ်ရာ ရှိသလို လန်းဆန်းမြူးတူးနေသည်။

“ပိုး... ဒီနေ့ ကိုယ့်ရုံးကို လာသွားတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ... ကို ရုံးကို ရောက်ဖူးချင်လို့ လာတာ”

“ကြိုပြောရောပေါ့ ပိုးရယ်”

“ကြိုပြောရင် စောင့်နေမှာလား... ရှောင်နေမှာလား ပရိုမိုးရှင်း သမားကြီးရဲ့၊ ဈေးကွက်မှာ ပေါက်အောင်လုပ်တဲ့ နေရာမှာ အရမ်းအရေးပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့...”

“ပိုး... ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေလား”

“မဆိုးပါဘူး၊ ပျော်တောင်ပျော်သေးတယ်... ဟင်း ဟင်း”

ပိုးက အံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင် သဘောကောင်းနေပါသည်။

“ပိုးလေ... ကို သူဌေးနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ် သိလား...”

“ဟုတ်လား...”

“ကို သူဌေးက အရမ်းသဘောကောင်းတာပဲ၊ ပိုးကိုလည်း ကားကြိုတင်ခေါ်ပြီး ဒဂုံစင်တာထိ လိုက်ပို့ပေးသွားတယ်၊ သူ့လိပ်စာကတ်လည်း ပေးခဲ့တယ်၊ အကူအညီလိုရင် အချိန်မရွေး ဖုန်းဆက်ပါတဲ့”

ဪ... ပိုး မြူးတူးနေတာ ဒါကြောင့်ကိုး။ ဟောဝန်က အကြောင်းရင်းကို သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။

“အဲ့ဒါနဲ့ပဲ ဒီလောက် ပျော်နေရသလား ပိုးရယ်”

“သူဌေးနဲ့ ပိုးနဲ့ အဆင်ပြေရင် ကိုအတွက် ကောင်းတာပေါ့ကိုရဲ့... ပိုးမျက်နှာနဲ့ ကိုကို မျက်နှာသာပေးနိုင်တာပဲ...”

“ကိုယ် မျက်နှာသာမရလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး ပိုးရယ်၊ ပိုး ကိုယ့်အတွက်တော့ သူဌေးနဲ့ အရာမဝင်ပါနဲ့... သူဌေးက ပိုးထက်လည်း အသက်အများကြီး ကြီးတယ်၊ လူရည်လည်း လည်တယ်”

“ဒီအရွယ်က အသက်ကြီးပြီလို့ မပြောနိုင်သေးပါဘူး ကိုရယ်၊ ပြီးတော့ သူဌေးကြည့်ရတာ တအားကြီး လည်ဝယ်တဲ့ ပုံမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်နဲ့ လူနဲ့ လူငယ်ဆန်ဆန်ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေချင်တဲ့သူမျိုးပါ... ပိုး သူ့ကို ဦးလို့ ခေါ်တာ မကြိုက်ဘူးဆိုလို့ အစ်ကိုလို့ ခေါ်ခဲ့ရသေးတယ်”

တစ်ခါတည်း တွေ့ရုံနဲ့ ဒီလောက်ထိ စကားတွေ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောပြခံခဲ့ကြတယ်ပေါ့...။

ဟောဝန်သည် တက်ကြွရွှင်လန်းစွာ ပြောနေသော ကိုယ့်ရည်းစားကို ကြည့်ရင်း ရသ အမျိုးမျိုးကို ခံစားနေရပါသည်။ အံ့သြခြင်း၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခြင်း၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်း၊ ပိုး ဒုက္ခဖြစ်မှုကို စိုးရိမ်ခြင်း... စသည့် ခံစားမှုရသပေါင်းစုံက သူ့ရင်ထဲမှာ အလုံးအရင်းဖြင့် ဖွဲ့နေကုန် ပြောင်းဆန် တွန်းကန် တိုးဝင်နေကြပါသည်။

သို့သော်လည်း ဒီအချိန်မှာ ပိုးကို သူ ဘာမှပြောခွင့် မရှိပါ။ သူ့ဌေးလို လူမျိုးနဲ့ တွေ့ချင်တာဟာ ပိုးရဲ့ အိပ်မက်ပဲ မဟုတ်လား...။ ပိုးရဲ့ အိပ်မက်ကို ကိုယ့်ဘက်က ဖန်တီးမပေး နိုင်သလို ဖျက်ဆီးခွင့်လည်း မရှိပါ။

ပိုက်ဆံရှိပေမယ့်လည်း ကြည့်ရတာ ဘာကဘယ်လို ဖြစ်နေမှန်းမသိဘဲ တစ်နေရာရာက တစ်ခုခု လွတ်နေသလို ခပ် ကြောင်ကြောင်နိုင်လှတဲ့ သူ့ဌေးနဲ့ တွေ့ဆုံခွင့်ရတာကိုပဲ ဆုလာဘ် ကြီးတစ်ခု ရလိုက်သလို ပျော်နေပုံရတဲ့ ပိုးကိုတော့ သူ တကယ် အံ့သြပါရဲ့...။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိတော့ ထားပေါ့ ပိုးရယ်၊ မလိုအပ်ဘဲ အရောတော့ မဝင်နဲ့ပေါ့...”

“လိုအပ်ရင်ကော...”

ပိုးက မျက်ခက်လေး ချိ၍ မေးလာသည်။

“လိုအပ်ရင်ကော အရောဝင်ရမလား ကို...”

“လိုအပ်တယ် မလိုအပ်ဘူးဆိုတာကို ပိုးက ဘယ်လို‘စ’မျိုး နဲ့ သတ်မှတ်မှာလဲ...။ ပိုးရဲ့ ‘စ’ မှန်ကန်ပါစေလို့ပဲ ကိုယ် ဆုတောင်းနေပါမယ်”

ပိုးက မဖြေဘဲ ပခုံးလေး တွန့်၍ ပြုံးနေပါသည်။

ဟောဝန်လည်း ထိုကိစ္စကို စကားမဆက်ဘဲ နေလိုက်

သည်။

ပိုးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဟောဝန် ပြန်လာတော့ ရင်ထဲ မှာ မွန်းကြပ်ဆို့နိုင်နေပါသည်။

ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် လမ်းလျှောက်လာသော ဟောဝန် က လမ်းဖြတ်ကူးခါနီးမှာ ခေါင်းမောလိုက်စဉ် အင်္ကျီဆင်တူ ဝတ် ထားသော စုံတွဲတစ်တွဲကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့စိတ်ထဲမှာ လေးနေတာတွေ အားလုံး ပေါ့ပါးသွားကာ ထိုစုံတွဲကိုကြည့်ရင်း ဟက်ခနဲ အသံ ထွက်၍ ရယ်လိုက်မိသည်။

သားကို သတိရလာတိုင်း...။ သာနဲ့အတူ သွားလာ ခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေကို ပြန်သတိရမိတိုင်း သူ အမြဲပြုံးမိခဲ့သည်။ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်ချင်လာရတတ်သည်။

သာရော ခုချိန် ဘယ်လိုနေမှာလဲ...

အသည်းကွဲနေတုန်းပဲလား...

ဒါမှမဟုတ် သူ့လိုပဲ အရင်က အကြောင်းတွေ သတိ ရတဲ့အခါ ရယ်မိ ပြုံးမိနေမှာလား...

(၁၉)

“ပိုးလေး ... ကိုယ့်ကို မေးခွန်းတစ်ခုလောက် မေးပေးစမ်းပါ”

ပိုးအိမ်သည် လူရပ်က အိပ်ပြန်နေသော်လည်း လမ်းဆန်းရုံသာမက ဖလန်းဖလန်း ဖြစ်သော အမူအရာနှင့် ကိုယ့်ရှေ့မှာ ရှိနေသော ဦးလှဖုန်းကြွယ်ကို ပြုံးညိုညိုကလေးပဲ ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

အခြေအနေတွေကတော့ အချိန်တိုအတွင်းမှာ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ရပြီလေ ...။

ဘယ်က ဘယ်လို ဘာဖြစ်သွားသည်မသိဟုပဲ ဆိုလေမလား ... ခုချိန်မှာတော့ ပိုးအိမ်နဲ့ ဟောဝန်တို့ သူဌေး ဦးလှဖုန်းကြွယ်ဟာ သမီးရည်းစား ...။

ဦးလှဖုန်းကြွယ်ရဲ့ ကားကြီးကို ဖိမ်ကျကျစီးပြီး စား

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

သောက်ဆိုင် ကောင်းကောင်းမှာ တခမ်းတနား စားသောက်ခွင့်၊ တန်ဖိုးကြီးလက်ဆောင်တွေကို လက်ခံရယူပိုင်ဆိုင်ခွင့်နှင့် အနာဂတ်သူဌေးမဘဝကို စိတ်ကူးယဉ် မျှော်လင့်ခွင့် ရပြီမို့ သူ့ရဲ့ အကြောင်းကြောင့် အပြုအမူတွေကိုတော့ ပြုံးပြုံးလေး ခံနိုင်ရည် ရှိရပေမည်။

“ပိုးလေး ... မေးပါဆိုကွာ ...”

“ဘာမေးရမှာလဲ အစ်ကိုရဲ့ ...”

“ပိုးကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲလို့ မေး ...”

“ကဲ ... ပိုးကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ”

“ဟောဒီလောက်ကြီး ချစ်တယ်၊ ဟောဒီလောက်ကြီး ချစ်တယ်၊ ဟောဒီလောက်ကြီးတောင် ချစ်ပါတယ် ...”

သူက သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ကားလိုက်၊ ပြန်ဝိုက်လိုက် သုံးကြိမ်တိတိ လုပ်ပြလိုက်ပြီး နောက်ဆုံးအကြိမ်မှာတော့ သူ့ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲက တစ်ခွက်တစ်ခွက် ဆွဲထုတ်ယူကာ မိုးပေါ်က ပျံ့ကျလာသလို ပုံစံမျိုးဖြင့် ပိုးရှေ့သို့ ဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံးကို တန်းလန်းချပြလိုက်ပါသည်။

သူ့အပြုအမူက ဘယ်လောက်ပဲ ရယ်စရာကောင်းကောင်း ထိုအဖြစ်ကို မေ့လောက်အောင် စိန်သီးကလေးပါသော ဆွဲကြိုးမျှင်မျှင်လေးက ပိုးကို ဆွဲဆောင်ပါသည်။

သူက ထိုဆွဲကြိုးကလေးကို ပိုးလည်ပင်းမှာ တစ်ယုတ်တယ် ဆွဲပေးပြီး ပိုးကို တယုတ်တယ် နမ်းလိုက်ပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

၂၂၈ ❀ ပုညဝင်

ပိုးသည် ကိုကို အားနာသော်လည်း ဒီသာယာစွာ
တွေ့ထဲက ရုန်းမထွက်ချင်သေး ...။

ရည်းစားထားခြင်းကြောင့် ရတဲ့ ပျော်စရာကောင်းတဲ့
ရသကို ပိုး ခုမှ ခံစားရတာဖြစ်သည်။ ဝေဟန် မပေးနိုင်တဲ့
Romantic ဆန်ဆန် အဖြစ်အပျက်လေးတွေကို ဦးလှဖုန်းကြွယ်က
ဖန်တီးပေးနိုင်သည်။

သူနဲ့သာ လက်ထပ်ခွင့်ရလျှင် ပိုးရဲ့ အကြွေးဆပ်ဖို့
ကိစ္စတွေဟာ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေး ဖြစ်သွားမှာပင်။ မပူမပင်
မကြောင့်မကြ နေရမည့်ဘဝကို ဘယ်သူ မမက်မောဘဲ နေမလဲ။

ဟေဝန် ဆိုတဲ့ ရည်းစားကပေးတဲ့ ရသထက် ဦးလှ
ဖုန်းကြွယ်ဆိုတဲ့ ရည်းစားကပေးသော ရသကို ပိုးက ပိုပြီး နှစ်ခြိုက်
သဘောကျမိတာပင်။

ခုချိန်မှာတော့ ...

ဘယ်တော့မှ သူဌေးကြီး ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးဟု သူ
ကိုယ်သူ ယုံကြည်နေသော ကိုဘေးမှာ နေရခြင်းထက် လက်နဲ့
သူဌေးကြီးဖြစ်သော ဦးလှဖုန်းကြွယ်၏ ဘေးမှာ နေရခြင်း ရသကို
ပိုးက ပို၍ ပျော်ရွှင်စွဲမက်လျက် ရှိလေသည်။

(၂၀)

“ဟင် ...”

ကုမ္ပဏီ ရုံးခန်းရှိရာ ခြံဝန်းထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်
လျှောက်ဝင်နေသော ဟေဝန်သည် ကိုယ့်ဘေးမှ လှစ်ခနဲ ဖြတ်
ကျော်မောင်းနှင်သွားသော သူဌေးရဲ့ ကားကြီးကို သမင်လည်ပြန်
လှမ်းမျှော်ကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။ ကားပေါ်မှာ ပါသွားတဲ့ မိန်းကလေး
ဟာ ပိုးနဲ့တူလွန်းလို့ပင်။

ရိပ်ခနဲသာ မြင်လိုက်ရပေမယ့်၊ ထိုမိန်းကလေးဟာ
မျက်နှာကို ခပ်ငုံ့ငုံ့ ခပ်ကွယ်ကွယ် ထိုင်လိုက်သွားပေမယ့် နှစ်ချီ
တွဲခဲ့ နီးစပ်ခဲ့သော ရည်းစားမို့ အရိပ်လေးမြင်ရုံနှင့်တောင် ဟေဝန်
က မှတ်မိပါသည်။

ဟေဝန်သည် ပိုပြီး သေချာချင်တာမို့ ရုံးဘက်သို့
ခပ်သွက်သွက် ဆက်လျှောက်လာကာ ရီဆက်ရှင်က မဝါကို
သွားမေးမိသည်။

“မဝါ ... ခုန သူဌေးကားပေါ်မှာ ပါသွားတာ ဘယ်သူလဲ”
“ဟယ် ... မောင်ဟောင်နံ ... မင်း ဒီအချိန်ကြီး ဘာလို့ပြန်
လာတာလဲ ...”

“ကျွန်တော့် မြင်တာနဲ့ အစစ်မက ဘာလို့ လန့်သွားတာလဲ၊
ကျွန်တော် နေသိပ်မကောင်းချင်လို့ ရုံးကို စောစောပြန်
လာတာ၊ ခုန ဘယ်သူလဲသာ ပြောပါ အစစ်မ ...”

မဝါက အားတုံ့အားနာ အပြုံးကလေးဖြင့် ...

“မင်း မသိဘူးလား ဟောင်နံ ...”

“ကျွန်တော်က ဘာကို သိရမှာလဲ ...”

“သူဌေးနဲ့ မင်းနှစ်ယောက်ကလေးနဲ့ ကြိုက်နေကြတယ်လေ”

“ဗျာ ...”

ဟောင်နံ တကယ်ပဲ အံ့သြရပါသည်။ ပိုးစိတ်က
သူဌေးဘက်ကို ခပ်ယိုင်ယိုင်ဆိုတာ သိပေမယ့် အချိန်တိုအတွင်း
ဒီလောက် ခရီးရောက်လိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်မိတာ အမှန်ပါပင်။
ပိုးဟာ ချမ်းသာမှုကို ဘယ်လောက် မက်မောမက်မော ခုလောက်
ကြီး မျက်နှာပြောင်တိုက်နိုင်လိမ့်မယ်ဟု သူ တကယ် မထင်ခဲ့
တာပါ။ ဘာပဲပြောပြော ဟောင်နံကို ငဲ့ဦးမယ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့တာ ...။

“သူဌေး အပြင်ထွက်သွားပြီး ရုံးကို ခဏပြန်လာတော့
မင်းနှလေးက သူဌေးကားပေါ်မှာ ပါလာတာ၊ သူဌေးက
ရုံးမှာ ပစ္စည်းတစ်ခု မေ့ကျန်ခဲ့လို့ ပြန်လာယူတာ၊ ဒီကိစ္စ

တွေ အစစ်မပြောတယ်လို့တော့ မပြောလိုက်ပါနဲ့ဟယ်နော်၊
မင်းလည်း မင်းနှမကို ပြန်မဆူပါနဲ့၊ သူဌေးလည်း လူလွတ်
ပဲဟာ ...”

မနက်ကတည်းက ကိုက်နေသော ခေါင်းဟာ ချက်
ချင်း ပွင့်ကွဲထွက်တော့မလို ဖြစ်လာပါသည်။

ရုံးမဆင်းသေးတာမို့ ရုံးမှာ အောင့်အည်းသည်းခံ
နေနေရပေမယ့် လူက ဆောက်တည်ရာ မရချင် ...။

အေးလေ ... ငါကမှ သူ့ကြိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံကို မရှာ
နိုင်တာပဲ ...။ ရှာနိုင်တဲ့သူဆို သွားတာ တရားပါတယ်လေဟု
ဘေးလိုက်တော့မှ စိတ်သက်သာရာ ရလာပါသည်။

ရုံးဆင်းချိန်ရောက်ဖို့ နာရီဝက်အလိုမှာ သူ မဝါဆီ
မှာ ခွင့်တိုင်ပြီး ရုံးဆင်းလာခဲ့သည်။

ဘတ်စ်ကားမှတိုင်တိုင်မှာ ရပ်စောင့်နေဆဲ ... ဟောင်နံ
ရဲ့ မလှမ်းမကမ်းသို့ တက္ကသိုလ်တစ်စီး ရပ်လာပါသည်။

“ဟောင်နံ ...”

ခေါ်သံကြောင့် သူလှည့်ကြည့်မိတော့ တက္ကသိုလ်
ဆင်းလာသော သူ့ကို ဘေးလိုက်ရပါသည်။

“သာ ...”

ဟောင်နံစိတ်တွေ ချက်ချင်း လန်းဆန်း ပျော်ရွှင်သွား
သည်။

သာက အားပါးတရ ရယ်ပြရင်း သူ့ကို လက်လှမ်း
ပြသည်။

သူလည်း သာလိုပင် ရယ်မောကာ လက်ငှေ့ယမ်း
ပြလိုက်သည်။

သာက အကြော်တွေ ထည့်ထားသည့် ကြွပ်ကြွပ်
အိတ်ထုပ်လေးတွေကို ဆွဲလျက် သူ့ဆီ ပြေးလာကာ ...

“ဟေဝန် အစောကြီး ရုံးဆင်းတော့မလို့လား၊ ဒီမှာ ဟေဝန်
ဖို့ရော ... ရုံးကလူတွေဖို့ရော မုန့်လာကျွေးမလို့ မုန့်တွေ
အများကြီး ဝယ်လာတာ ...”

သာက မုန့်ထုပ်တွေကို မြှောက်ပြရင်း ...

“ဒီမှာ အကြော်တွေရော၊ ဗမာမုန့်တွေရော အများကြီးပဲ၊
ဒါက ဟေဝန်ကြိုက်တဲ့ ဗယာကြော် ပိစိလေးတွေလေ ...၊
ဟိ ... ဟိုတစ်ခါ ဗယာကြော် သေးသေးလေးကို တစ်
ယောက်တစ်ပိုင်း ခားတာ မှတ်မိသေးလား ...”

“မမှတ်မိဘဲ နေပါ့မလား ...”

နှစ်ယောက်လုံး ရယ်လိုက်မိကြသည်။ ဟေဝန်နဲ့
သာဟာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိတိုင်း ရယ်
ချင်နေတတ်ကြပါသည်။

“ရုံးကိုတော့ ကျွန်တော် ပြန်မလိုက်တော့ဘူး သာ၊ သာ
သွားချင် သွားလေ၊ ကျွန်တော် ဒီကပဲ စောင့်နေရမလား။”

သာက ခဏတွေသွားကာ ‘အဟဲ’ဟု ရယ်လိုက်ရင်း
“သာ မသွားတော့ဘူး၊ နောက်မှ သပ်သပ် တစ်ရက် သူတို့
ကို လာကျွေးမယ်၊ ဟေဝန်ကို ကျွေးရက်ကြိုလို့ ဒီမှာ
လာတွေ့တာ၊ ဟေဝန်ပဲ စားလိုက်တော့၊ လာ ... လာ
ဟိုးဘက်က ပန်းခြံထောင့်မှာ အေးအေးဆေးဆေး သွားထိုင်
စားရအောင် ...”

ဟေဝန်နှင့် သာက လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းသို့ အတူကူး
လာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် လမ်းကွေ့ ထောင့်နား ပန်းခြံထဲက
ခုံလေးမှာ အတူထိုင်မိကြသည်။

ပြီးတော့ ... မုန့်ထုပ်လေးတွေ အနားချကာ စိမ်ပြေ
နပြေ စားရင်း ...

“သာ ... အဆင်ပြေလား”

“ပြေပါတယ် ဟေဝန်၊ သာ တအားကြီးလည်း အသည်း
ကွဲမသွားပါဘူး၊ နေရသိုင်ရတာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ကြည်
ကြည်လင်လင်ပါပဲ၊ ဟေဝန်ရော အဆင်ပြေလား ...”

“ကျွန်တော်ကတော့ မပြေဘူး ...”

“ဟင် ... ဘာလို့လဲ၊ ကြွေးရှင်တွေ လာသောင်းကျန်းပြန်
ပြီလား။”

“ကြွေးရှင်ကတော့ မသောင်းကျန်ပါဘူး၊ သောင်းကျန်းတာ
ကတော့ ကျွန်တော့် ရည်းစားပဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ ဟေဝန်ရယ် ...”

“ကျွန်တော့် ဘောစိနဲ့ တွဲနေတယ်”

“ဟယ် ... ဦးလှဖုန်းကြွယ်ကြီးနဲ့လား”

“ဟုတ်တယ် ...”

“ဒုက္ခပဲ ...၊ ဘောစိက ငပေါဆိုတာ သူမသိဘူးလား၊ တကယ်တမ်း ရုံးကို စနစ်တကျဖြစ်အောင် အုပ်ချုပ်နေတာ က သူ့ မန်နေဂျာလေ၊ သူက ဒီလိုပဲ ဟေးလားဝါးလား ပေါပေါကြီး နေနေတာပဲဟာ၊ ပိုက်ဆံပဲ ရှိတာ၊ ကျန်တာ အလကားပဲဟာ၊ ဟေဝန်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး တားမှပေါ့ ...”

“ဘောစိပေါတာ သူလည်း သိမှာပါ သာရယ်၊ သူတွေချင် လို့ကို တွဲနေတာပဲ”

“ခက်တော့ခက်တာပဲဟယ် ...”

ဟေဝန်ရော သာပါ ကြိရာမရစွာ ငြိမ်ထိုင်နေမိကြ သည်။ ဟေဝန်က သာ ကိုင်ထားသည့် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထုပ်ထဲက ဗယာကြော်ကို နှိုက်စားနေရင်းက ...

“ဪ ... သာကို ကြားရဦးမယ်၊ အဟဲ ... ဒီမှာကြည့်”

ဟေဝန်က သူ့ဒစ်အိတ်ကိုဖွင့်ကာ ဟန်းဖုန်းလေး တစ်လုံးကို ထုတ်ယူထောင်ပြလိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော့်အဘိုး ဝယ်ပေးတာလေ၊ သာ ကျွန်တော့်ကို ပြောစရာရှိရင် ဖုန်းဆက်လိုက်လို့ ရပြီ ...”

“ဟာဟာ ... ကဲ ... ဒီမှာကြည့်လိုက်ဦး”

သာကလည်း သာအိတ်ထဲက ဖုန်းလေးကို ထုတ်ယူ ကာ ထောင်ပြလိုက်ရင်း ...

“သာ ကြီးကြီး ဝယ်ပေးတာလေ၊ ဟေဝန် သာကို ပြော စရာရှိရင် ဖုန်းဆက်လိုက်လို့ ရပြီ ...”

နှစ်ယောက်အတူ ရယ်မိကြပြီး ဟေဝန်က သာ ဖုန်းနံပါတ်ကို မေးကာ သာ့ဆီ missed call ပေးလိုက်သဖြင့် သာက သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို save လုပ်လိုက်ပါသည်။

ဟေဝန်က သာနှင့်အတူ ရောက်တတ်ရာရာ စကား တွေ ပြောဆိုရယ်မောရင်း စောစောက မွန်းကြပ်နေတာတွေတောင် ပြေပျောက်လာရပါသည်။

ပြန်ခါနီးတော့ သာက ဟေဝန်ကို အားပေးနှစ်သိမ့် မိသည်။

“ဟေဝန် ရည်းစားအတွက် သိပ်လည်းစိတ်မပူပါနဲ့ ဟေဝန် ရယ်၊ သူလည်း ဟေဝန်ကို ချစ်မှာပါ၊ ဦးလှဖုန်းကြွယ်ကို ခဏတစ်ဖြုတ် သာယာပြီး တွဲတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဟေဝန်က သေချာ ပြောဆို ဖျောင်းဖျာလိုက်ရင် ဟေဝန် ဘက်ကိုပဲ စိတ်ပြန်လည်လာမှာပါ၊ သမီးရည်းစားဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါ ကွာအေးပဲ ဟေဝန်ရဲ့၊ ကွာသွားလိုက်၊ ပြန်ရဲ့ လိုက် ဖြစ်တတ်ကြတာပဲ”

ဟေဝန်က သာ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် အကဲခတ်သလို
ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“သာကရော ...”

“သာက ... ! သာက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သာကရော ကွာစေ့ဖြစ်မှာလားလို့ပါ။ လင်းညိုက သာ့ကို
ပြန်လာချော့နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား ...”

“အဲ့ဒီကိစ္စ မပြောစမ်းပါနဲ့။ ဟေဝန်ရယ်၊ သာ မေ့ထားပါရ
စေ၊ ဟယ် ... တစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ရော ... တစ်ဝက်
စားလိုက်”

သာက ပြောပြောဆိုဆို လက်ကျန် ဗယာကြော်သေး
သေးလေးကို တစ်ဝက်ဖဲ့ကာ ဟေဝန်ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်
တာမို့ ဟေဝန်က ပါးစပ်စေ့ပိတ်ကာ မျက်လုံးပြူးလျက် သာ့ကို
ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

သာကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပင် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်
ကို တဖတ်ဖတ် ရိုက်ခါပြီး ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ခွံတွေကို လုံးထွေးသိမ်း
ဆည်းနေသည်။

တကယ်တော့ ...

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဒီလို တစ်ဝက်စီ စားရ
တာဟာ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ပြုနေကျ အလေ့အထလိုပင် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ
ထင်ပါရဲ့ ...။

“သာ ...”

“အင်း ... ပြော ...”

“ဒီလ လခထုတ်ရင် ကျွန်တော် မုန့်တစ်လှည့် ကျွေးမယ်
လေ ...”

“စားရချည်သေးရဲ့ ...”

“လခထုတ်ဖို့ ၁၅ ရက် လိုသေးတယ်၊ လခထုတ်တဲ့နေ့
ကျရင် ညနေ ၅ နာရီလောက် အင်းလျားကန်ဘောင်ကို
လာခဲ့ပါလား၊ အဲ့ဒီက ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သာ စားချင်တာ
ကျွေးမယ်လေ ...”

“အင်း ... လာမှာပေါ့၊ လာမယ်လေ ...၊ ဝါးတီးဆို လာပြီး
သားပဲ၊ အဲ ... ဒါပေမယ့် ဖြစ်ပါ့မလား”

သာက တစ်ခုခုကို စဉ်းစားမိသလိုတွေသွားပြီးမှ ...
“သာ့ကို မုန့်ဝယ်ကျွေးလို့ ဟေဝန်ဘတ်ဂျက် လျော့သွားရင်
ကြွေးဆပ်ဖို့ မရှိဘဲနေဦးမယ် ...”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ သုံးလိုရပါသေးတယ် သာရယ်”

“သိဘူးလေ၊ ဟေဝန်က ကပ်စေးနှံကြီးမို့ ပြောရတာ ...”

သာက ပခုံးကလေး တွန့်၍ပြုံးရင်း ပြောလေသည်။

အဲ့ဒီနေ့က သာ့ကိုတွေ့ရသည့် အခိုက်မှာ ခံစားရ
သော ပျော်ရွှင်ခြင်းကြောင့် သူ့ရင်ထဲက မွန်းကြပ်မှုတွေ လျော့
သွားခဲ့ရပါသည်။ သာရယ် ... ကျေးဇူးပါပဲ ...။

“ဟေဝန် ... မင်းလည်း အလုပ်သစ်လေး ဘာလေး ကြို
ရှာထားတော့ ...”

ကျော်ကျော်စကားက ထူးဆန်းနေတာမို့ ဟေဝန်က
ကျော်ကျော်ဘေး ခုံလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ဘာတွေလဲ၊ ဘာတွေထူးလို့လဲ၊ ငါ့ကိုလည်း ဝေမျှကြပါ
ဦး”

“တို့ကုမ္ပဏီက အခြေအနေ မကောင်းတော့ဘူး ဟေဝန်၊
သိပ်မကြာခင် ဖျက်သိမ်းတော့မယ့် ပုံပဲ ...၊ တို့ဘောစီမှာ
လည်း ကြွေးတွေ ဒီထိနစ်နေပြီတဲ့ ...”

ကျော်ကျော်က သူ့လည်ပင်း အထက်နားကို လက်
ဖဝါးစောင်းဖြင့် ထိကပ်ပြရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

“မင်းတို့က ဒီသတင်းကို ဘယ်ကကြားလာတာလဲ၊ ကော
လာဟလတွေပဲ ဖြစ်မှာပါကွာ”

“ကောလာဟလ မဟုတ်ဘူးကွ၊ စောစောလေးကမှ ရှေ့နေ
တစ်ယောက် တို့ရုံးခန်းကို လာသွားတယ်၊ တို့ဘောစီကို
ငွေကြေးအလွဲသုံးစားမှုနဲ့ တရားစွဲမှာတဲ့ ...၊ ဘောစီမှာ
ကြွေးတွေလည်း အများကြီးပဲတဲ့၊ ဒီအဆောက်အဦကို ငှား
ရမ်းခတွေလည်း ပေးရမှာ အရမ်းများတယ်တဲ့၊ ဆင်းရဲသား
ကြွေးများရင် ထူးပြီး ဆင်းရဲစရာမရှိဘူး၊ သူဌေးတွေ ကြွေး
နစ်ပြီဆို အဖတ်ဆည်မရအောင် နေချင်းညချင်း ဆင်းရဲ

(၂၁)

ထိုနေ့က ဟေဝန် ရုံးထဲဝင်လာတော့ ရုံးခန်းထဲမှာ
ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်နေတာကို သတိထားမိသည်။

ပြီးတော့ ... ရုံးထဲမှာရှိနေတဲ့ လူလေးငါးယောက်
ဟာ တစ်နေရာတည်းမှာ ခုဝေး ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ အကြောင်း
အရာတစ်ခုကို အကြိတ်အနယ် ပြောဆိုနေကြပါသည်။

ဟေဝန်က သူတို့နားသို့ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး ...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ...”

“အမလေး ... လန့်လိုက်တာဟယ် ...”

“အေးလေ ... အဲ့ဒီ ဟေဝန်တစ်ယောက်ကလည်း အသံ
လေး ဘာလေး မပေးဘူး”

“ကျွန်တော် လာမေးတာက ပုံမှန်ပဲ၊ ခင်ဗျားတို့သာ ပုံမှန်
ဖြစ်နေကြတာ ...”

၂၄၀ ၁၈ ပုညခင်

သွားတာတွေမှ အများကြီးပဲ၊ တို့သူဌေးက ဟန်သာရှိတာ၊
ပိုက်ဆံက သိပ်ရှိပုံ မရပါဘူး...”

“မင်း ဒီလောက် သေသေချာချာကြီး ဘယ်လိုသိလဲ...”

“သူဌေးရုံးခန်းနားက ဖြတ်လျှောက်ရင်း ကြားလိုက်တာ”

“အခု သူဌေးက ဘယ်မှာလဲ...”

“အပြင်ထွက်သွားတယ်...”

ဟေဝန်တို့ ရုံးကလူတွေက သူတို့အလုပ်အကိုင်
အတွက် စိတ်ပူနေကြချိန်မှာ ဟေဝန်ကတော့ ပိုးကို ပြေးမြင်ယောင်
ကာ စိတ်ပူနေခဲ့မိသည်။

ဦးလှဖုန်းကြွယ်ရဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ၊ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို
မက်မောပုံရတဲ့ ပိုးဟာ ဒီသတင်းကို ကြားရင် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်
မလဲ...”

ပိုး ဘယ်လိုပဲ ဆုံးဖြတ် ဆုံးဖြတ် ပိုးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်
ဟာ ပိုးကို ပျော်ရွှင်စေတယ်ဆိုရင် သူကျေနပ်သည်။ ဒီအဖြစ်မှန်
ကိုတော့ ပိုးကို အသိပေးထားချင်မိသည်။ ဦးလှဖုန်းကြွယ်နဲ့ တွဲ
ကတည်းက ဟေဝန်ကို ရှောင်ဖယ်ဖယ် လုပ်ချင်နေတဲ့ ပိုးကို
ဟေဝန်က ပြဿနာမရှာဘဲ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပေးနိုင်ပေမယ့်
ဒီကိစ္စကိုတော့ မသိချင်ယောင် ဆောင်မပေးနိုင်တော့ပါ။

ဟေဝန်က ကြားရသည့် သတင်းကို သေချာမှုရှိမရှိ
ဆက်လက် စုံစမ်းမိပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ရှည်အား၏ ရာ ၁၈ ၂၄၁

ရီဆက်ရှင်က မဝါကို မေးရသည်။ သူဌေးရဲ့ ရုံးခန်း
ထဲက ဝန်ထမ်းတွေကို မေးရသည်။ တဖြည်းဖြည်း သတင်းက
ခိုင်မာလာသည်။

သူ... ပိုးကို ပြောပြမှ ဖြစ်တော့မည်...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၂၂)

“ကိုယ့်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပါ ပိုး၊ ပိုးနဲ့ ဦးလှဖုန်းကြွယ်နဲ့ ဆက်ဆံရေးက ဘယ်လိုလဲ ...”

ပိုးက ဟောဝန့်မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ မထိတရီ အပြုံးကလေးဖြင့် မျက်နှာလွှဲနေသည်။

“ဖြေလေ ... ပိုး”

“ပိုး ဖြေချင်မှ ဖြေမှာပေါ့ ကို၊ ပိုးကို လာအမိန့်မပေးပါနဲ့”

“သူဌေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပိုးကို ကိုယ် အသိပေးစရာရှိလို့ ဒီမေးခွန်းကို မေးရတာပါ”

ပိုးက သူ့ကိုလှည့်ကြည့်သည်။ ပိုးရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ သိချင်စိတ်ကို မြင်ရသည်။

“ဘာအသိပေးမှာလဲ ...”

“ပိုးနဲ့ သူဌေးရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို သိမှ ဒီစကားကို ပြောနိုင်မယ်၊ ကိုယ် မေးတာကို ပိုး အရင်ဖြေပါ”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“သူက ပိုးကို သဘောကျတယ်၊ ချစ်တယ်၊ သူ့ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ရည်ရွယ်ထားတယ်”

“ပိုးကရော ...”

ပိုးက ချက်ချင်း မဖြေဘဲ အောက်နှုတ်ခမ်းထောင့်လေးကို ကိုက်၍ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်နေပါသည်။

“ဖြေပါ ပိုး ... ! ပိုး ဘယ်လိုပဲဖြေဖြေ ကိုယ် ပိုးကို စိတ်မဆိုးပါဘူး”

ပိုးက အားလုံးဖွင့်ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံဖြင့် ခေါင်းမောလိုက်ရင်း ...

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကိုကို အားနာပေမယ့် ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အခွင့်အရေးကို လက်မလွှတ်ချင်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ပိုး မဆင်းရဲချင်ဘူး ကို ... ! လိုချင်တာမရတဲ့ ဆင်းရဲကို ပိုး မခံချင်ဘူး၊ ပိုးဘဝမှာ ပိုးလိုချင်တာတွေအတွက် အမြဲ ပုပင်ကြောင့်ကြရတယ်၊ ဘာလိုချင်လိုချင် အကြွေးချည်း ငယ်နေရတယ်၊ နေ့တိုင်း အကြွေးတောင်းတာပဲ ခံနေရတယ်၊ ပိုး သူနဲ့ယူရင် ဒီလိုဒုက္ခမျိုးတွေကို မကြုံရတော့ဘူး ...”

“သူ့မှာလည်း ပိုးလို ဒုက္ခမျိုးတွေ ရှိတယ်ဆိုရင်ရော ...”

“ပိုးလို ဒုက္ခ ... ! ဘာကိုပြောတာလဲ ...”

“သူ့မှာလည်း ပိုးလိုပဲ ကြွေးဆပ်ရမယ့် ဒုက္ခ၊ အကြွေးတောင်းခံနေရတဲ့ ဒုက္ခတွေ ရှိမယ်ဆိုရင်ရော ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ပိုးက ဟောဝန်ကို နိုက်ကြည့်နေပြီးမှ တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီး ...

“အဟက် ... မနောက်ပါနဲ့ ကို ...၊ သူက သူဌေးပဲ၊ ဒါမျိုး ကိစ္စ မရှိနိုင်ပါဘူး”

“သူဌေးတောင် အကြွေးမကင်းဘူးဆိုတဲ့ စကား ပိုး မကြား ဖူးဘူးလား၊ ပိုးတို့လို လူတန်းစားက အကြွေးထူလို့လည်း ထူးပြီး ဘဝပျက်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ သူဌေးတွေ ကြွေး နစ်လာရင်တော့ အိမ်တွေ ခြံတွေ ပိုင်ဆိုင်သမျှတွေ အားလုံး ကြွေးထိုးဆပ်ပြီး ဘဝပျက်သွားနိုင်တာပဲ ပိုး ...”

“ပိုး သိမသိတော့ မသိဘူး၊ ကိုယ်တို့ သူဌေး မှာ အရည်အချင်း မရှိဘူးဆိုတာကိုတော့ ကိုယ်တို့တစ်ရုံး လုံး သိတယ်၊ ခုရက်ပိုင်းမှာ သူ့အကြောင်း တော်တော် များများ ကိုယ်သိလိုက်ရတယ် ...”

“တကယ်တော့ ... ဦးလှဖုန်းကြွယ်မှာ ဘာ ပိုင်ဆိုင်မှုမှ ရေရေရာရာ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ထိုင်ဝမ်က သူ့ဦးလေးက ဒီမှာ စီးပွားရေး လုပ်ချင်တော့ သူ့ကိုအမည် ခံခိုင်းတယ်၊ သူလူယုံ မန်နေဂျာကို ကြီးကြပ်ခိုင်းတယ်၊ သူကတော့ အမည်ခံ ရုပ်ပြသက်သက်ပဲ ...”

“ပြီးတော့ သူက လူလွတ်ဖြစ်ပေမယ့် လူပျို ကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ထောင်ကျဖူးတယ်၊ သူ့ အိမ်

ထောင်မက်က အသုံးအဖြုန်းကြီးပြီး ကြွေးဝါလွန်းတဲ့ သူ့ ကို သည်းမခံနိုင်လို့ ကွာလိုက်တာ ...”

“ခုလောလောဆယ် လုပ်ငန်းထဲမှာ လည်ပတ် နေတဲ့ သူ့ဦးလေးရဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို တအားသုံးပစ်လို့ သူ့ဦးလေးက သူ့ကို ဒီအလုပ်ကနေ ဖယ်ထုတ်တော့မယ်၊ ငွေကြေးကိစ္စ အရှုပ်အရှင်တွေလည်း ရှင်းစရာရှိတယ်၊ ပိုး သူ့ကိုယူရင် ပိုး အကြွေးကို သူက ဆပ်မပေးဘဲ ပိုး ကတောင် သူ့အကြွေးကို ဆပ်ပေးရဦးမယ်”

ပိုးက ဟောဝန်စကားကို မယုံနိုင်ပုံဖြင့် ခေါင်းယမ်း လိုက်ရင်း ...

“ဆင်ပိန် ကျွဲဆိုတာ ကို မကြားဖူးဘူးလား၊ ကိုမသိတဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေလည်း သူ့မှာ ရှိချင် ရှိမှာပေါ့၊ ကိုက သူ့ အတွင်းရေးကို ဘယ်လောက်ထိသိနိုင်မှာမို့လို့လဲ၊ ဒီလောက် ချမ်းသာတဲ့ သူက ရုတ်တရက်ကြီးတော့ ဆင်းရဲမသွားနိုင် ပါဘူး၊ သူ စီးပွားပျက်သွားတယ်ဆိုရင်တောင် ကိုထက် တော့ သာဦးမှာပဲ ...”

ဟောဝန်က ပိုး ဒီလိုပြောနိုင်တာကို အံ့သြမိလျက် ပိုးကို နာနာကျင်ကျင် တစ်ချက် ကြည့်ကာ မျက်နှာလွှဲလိုက်ပါ သည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ပိုးသဘောပါပဲ၊ ကိုယ့်ဘက်ကတော့

၂၄၆ ❀ ပုညခင်

စိတ်စေတနာ မှန်မှန်ကန်ကန်နဲ့ ပိုး သိသင့်သိထိုက်တာကို လာပြောပေးရုံပါပဲ။ ပိုးနဲ့ ကိုယ်နဲ့ သမီးရည်းစားတွေ ဖြစ်နေခဲ့တုန်းကလည်း ကိုယ့်ရည်းစားအတွက် ကိုယ့်ဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့ပြီးပြီ... ၊ အခု ကိုယ့်ရည်းစားက သူများနဲ့ ညားမယ့်ကိစ္စမှာလည်း အမှားမတွေ့ရအောင် စေတနာနဲ့ လာပြောပြပြီးပြီ... ၊ ကိုယ့်ဘက်က တော့ တာဝန်ကျပြီ။ ကဲ... ကိုယ် သွားတော့မယ် ပိုး။ ပိုးအတွက် အမှန်တကယ် ပျော်ရွှင်ရမယ့် ဘဝကို ရွေးချယ်နိုင်ပါစေ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၂၃)

“ပိုး ကိုယ့်ကို ‘ယောပေါ’ လို့ မခေါ်ချင်ဘူးလား။”

“ရှင်...”

“ယောပေါလို့ မခေါ်ချင်ဘူးလားလို့၊ ကိုယ်ကတော့ ယောပေါ အခေါ်ခံချင်နေပြီ...”

ဒါဟာ သွယ်ဝိုက်သော နည်းဖြင့် ပိုးကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းတာပဲဆိုတာ သိလိုက်သော်လည်း ပိုးက မသိချင်ယောင်ဆောင်ရင်း မျက်လုံးလေးဝိုင်းဝိုင်းလည်စွာဖြင့် သူ့ကိုကြည့်နေလိုက်သည်။

‘ယောပေါ’ ဆိုတာ ကိုရိုးယားကားတွေထဲမှာ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဖက်ကို ခေါ်သည့် အသုံးအနှုန်းဆိုတာ ပိုးက မသိဘဲ နေပါ့မလား...။

“အိုပါးလို့ အခေါ်ခံရတာ အားမရတော့ဘူးကွာ၊ ယောပေါလို့ပဲ အခေါ်ခံချင်နေပြီ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ယောပေါဆိုတာ ဘာကြီးလဲ အစ်ကိုရဲ့၊ ပိုး မကြားဖူးပါဘူး”

“ပိုး... ကိုရီးယားကားတွေ မကြည့်ဘူးလား”

“ကြည့်တော့ ကြည့်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အသုံးအနှုန်းကြီးကို သတိမထားမိပါဘူး”

“ကိုယ်ကတော့ သတိထားမိတယ်၊ ယောပေါဆိုတာ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဖက်ကို ခေါ်တာလေ ပိုးကလေးရဲ့”

“အွန်... ပိုးက အစ်ကို့ အိမ်ထောင်ဖက်မှ မဟုတ်တာဘာလို့ ခေါ်ရမှာလဲ...”

“ကဲ... ဒါဆို အဲဒီလို ခေါ်ခွင့်ရအောင် ဒီလက်စွပ်ကလေးကို လက်ခံပါ”

သူက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးထဲက ဘူးလေးတစ်ဘူးကို ထုတ်ယူပြီး ပိုးရှေ့မှာ ဖွင့်ပြထားလိုက်ပါသည်။

ဟင်... လက်စွပ်ကလေးကလည်း စိန်ပိစိကလေးရယ်...။

ပိုးက ခိန်သေးသေးလေးသာ ပါသော လက်စွပ်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ ဟောဝန် ပြောတာ ဟုတ်များဟုတ်နေသလား။ သူ မွဲနေပြီလား...။ တကယ် ကြွေးထွေ မွဲပြောကျနေပြီဆိုရင်တော့လည်း ဒီပေါကြောင်ကြောင်လူမှာ ဘာမှ မက်သောလောက်စရာ မရှိတော့ပါ။ ဟောဝန်လောက်တောင် ကိုယ့်ကို စွမ်းစွမ်းတမံ လုပ်ကျွေးမည့်ပုံလည်း မပေါ်ပါ။

ပိုးက လက်စွပ်ဘူးကလေးကို ကောက်ကိုင်မကြည့်သေးဘဲ...

“အစ်ကို... ပိုးတို့ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ် ရင်ဖွင့်ကြမယ်လေ”

ဟု ပရိယာယ်ဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

“အစ်ကိုကလည်း ပိုး မသိသေးတဲ့ အစ်ကိုအကြောင်းတွေကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြ၊ ပိုးကလည်း အစ်ကိုမသိသေးတဲ့ ပိုးအကြောင်းကို ပြောပြမယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ရင်ဖွင့်လိုက်ရင် အရင်ကထက် ပိုပြီး နားလည်မှု ရသွားတာပေါ့၊ လက်စွပ်က အရေးမကြီးပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ နားလည်မှုကသာ အရေးကြီးတာပါ”

ပိုး စကားဆုံးတော့ သူငြိမ်သွားပါသည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်ပြီး...

“ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ပြောရရင်တော့ တော်တော် ဆိုးပါတယ် ပိုးလေးရယ်၊ ခုလောလောဆယ်မှာ ကိုယ့်မှာ ကြွေးပတ်လည်ပိုင်းနေတယ်၊ ဒီလက်စွပ်လေးကိုတောင် အကြွေးဝယ်လာခဲ့ရတာ...၊ ကိုယ့်မှာ ဘာပိုင်ဆိုင်မှုမှ မရှိပေမယ့် ပိုးကိုတော့ ကိုယ် မငတ်အောင် ကျွေးနိုင်ပါတယ်၊ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ပြီး ဘဝကို အေးအတူ ပူအမျှ ရင်ဆိုင်ကြရအောင် ပါ ပိုးရယ်...”

၂၅၀ ၁ ပုညဝင်

မဝတ်အောင်တော့ ပိုးအိမ်ကလည်း ကျွေးထားနိုင်ပါတယ် ဦးလှဖုန်းကြွယ်ရယ်၊ ဒီလောက်လက်စွပ်ကလည်း ဟောဝန်တောင် သူ့အဘိုးဆီက အမွေတောင်းပြီး ဝယ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ပိုးမှာ ကိုယ့်အကြွေးတောင် ကိုယ်ဆပ်ဖို့ အနိုင်နိုင်ရယ်၊ ရှင့်အကြွေးကို ရှယ်ယာဝင်ပြီး လာဆပ်ပေးရဦးမှာလား ...။ မှားပါတယ်၊ မှားပါတယ် ... သူဌေးမင်းရယ် ...။

ပိုးသည် ဒီအကျပ်အတည်းထဲက ဘယ်လိုရုန်းထွက်ရမလဲဟု ဦးနောက်ကို ဖျစ်ညှစ်စဉ်းစားနေရပါသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ အလွန်ကောင်းမွန်သော အကြံတစ်ခုက ပိုးခေါင်းထဲသို့ လက်ခနဲ ဝင်ရောက်လာပါသည်။

ပိုးသည် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာလေးကို ညှို့ဖျော့ထားလိုက်ရင်း ...

“ပိုး ဝမ်းနည်းလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကို အခက်အခဲကို ပိုး အတူရင်ဆိုင်ပေးချင်ပေမယ့် အစ်ကိုကို ပိုး လက်ထပ်လိုက်ရင် ရေနံသူကို ဝါးကူထိုးသလို ဖြစ်တော့မယ်၊ ပိုးမှာလေ ... ပိုးမှာ စိပိုးရှိနေတယ်”

“ဟင် ...”

သူ့အကြည့်တွေက ချက်ချင်း ချောက်ချားတုန်လှုပ်လာပါသည်။

“ပိုးလည်း ဟိုတလောလေးကမှ ပိုးအဒေါ်ရဲ့ မိတ်ဆွေ

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

ပျဉ်းစား၏ နာမည် ၂၅၁

ဆရာဝန်မကြီးက ကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်ချရအောင် ဘီပိုးကာကွယ်ဆေး ထိုးထားဖို့ အကြံပေးတာနဲ့ ကာကွယ်ဆေး မထိုးခင် ဘီပိုးစစ်ရင်း စိပိုးပါ စစ်လိုက်မိတာ၊ ရောဂါလက္ခဏာ ဘာမှမပြသေးပေမယ့် ပိုးကတော့ ရှိနေပြီပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ဒီ စိပိုးကို ကုရင် ပိုက်ဆံက သိန်းရာချီပြီး ကုန်တော့မယ်၊ ပျောက်ရင်လည်း နောက်တစ်ခါ ပြန်ဖြစ်ရင် ပြန်ကုရဦးမယ်၊ ပိုးကိုယူရင် အစ်ကို ဆေးကုပေးနေရတော့မှာ ...၊ အစ်ကိုကို ဒုက္ခပေးပါရစေနဲ့တော့ အစ်ကိုရယ် ...”

ပိုးသည် ပြောရင်း mood ဝင်လာကာ ငိုသံတောင် ပါချင်ချင် ဖြစ်လာရပါသည်။ စကားဆုံးသည်နှင့် ပိုးက မျက်ရည်တောက်တောက်ကျကာ သူ့ရှေ့ကနေ ပြေးထွက်လာခဲ့မိသည်။

သူ လိုက်မလာပါ ...။

ပိုးရဲ့ လုပ်ငန်းကို သူ ယုံလို့ တော်ပါသေးရဲ့ ...။
ကိုရေ ...

ကိုကို ပစ်မှားမိတာ ပိုး မှားပါပြီ ...။

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

(၂၄)

“နောက်တစ်ပွဲ ထပ်မှာမနေနဲ့တော့ ဟေဝန်၊ အများကြီးပဲ ဆိုတော့ တစ်ယောက်တစ်ဝက်...”

သာက ခေါက်ဆွဲကြော် ပန်းကန်ပြားကြီးထဲက ခေါက်ဆွဲကြော်ကို ခက်ရင်းဖြင့်ခွဲကာ ဟိုဘက် ဒီဘက် တစ်ဝက် ဝက်လိုက်ပါသည်။

ဟေဝန်က ပြုံးကြည့်နေသော သာမုက်နွားကလေး နှင့် ချစ်စရာကောင်းသော သာအပြုအမူ ကလေးကို ငေးကြည့်နေ မိသည်။

ဒီနေ့ ဟေဝန် လခထုတ်သော ရက်မို့ သာကို အင်းလျားကန်ဘောင်က ဆိုင်မှာ ကျွေးဖို့ ချိန်းလိုက်တာပင်... ပြီးတော့ ဒီနေ့ဟာ ဟေဝန် အလုပ်ထွက်သောနေ့လည်း ဖြစ်သည်။ ပိုးရဲ့ အကြွေးကို ဆပ်ပေးဖို့ မလိုတော့တာမို့ သူ ဒီအလုပ်ကထွက် ပြီး သင်တန်းတွေ ဆက်တက်ဖို့ စဉ်းစားထားခဲ့တာပင်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ညနေ ၅ နာရီမခွဲခင်ကပင် ဟေဝန်က အရင်ကြို ရောက်နိုင်သည်။ ခဏကြာတော့မှ သာက အင်းလျားလမ်းဘက် ဝင်ပေါက်ကနေ ခြေကျင့်လျှောက်၍ ဝင်လာသည်။

မကြာခင်ကမှ အသည်းကွဲထားသည်ဟု မထင်ရ လောက်အောင် သာ ပုံစံလေးက လန်းဆန်းနေခဲ့ပါသည်။

ရောင်စုံ အစသေးသေးလေးတွေကို စပ်ချုပ်ထား သော ပိတ်ဦးထုပ်လေးကို ဆောင်း၊ ဦးထုပ်နှင့်ဆင်တူ ရောင်စုံအိတ် ကလေးကို လွယ်ကာ ရောင်စုံအစက်အပျောက်လေးတွေပါသော ခုံးဖုံးရဲ့ ဂါဝန်လေးကို ဝတ်၍ လျှောက်ဝင်လာပုံက ရောင်စုံပန်း တစ်ခင်း ရွှေ့လာတာနဲ့တောင် တူသေးသည်။ မျက်နှာကလေးက တော့ အခြယ်အသ ကင်းစင်မြဲ။ မျက်လုံးအကြည်လေးတွေက ခင်ကြယ်မြဲ၊ ဘယ်တော့ တွေ့လိုက်တွေ့လိုက် မာယာမပါသော အပြောအဆို၊ အပြုအမူများဖြင့် ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းလှတဲ့ သာဟာ နောက်နေသော ရေကို ကြည်လင်စေတဲ့ ‘ရေသန့်ဆေး’ လေးလိုပင် ဟေဝန်စိတ်ထဲက အရှုပ်အထွေးတွေကို ရှင်းလင်းသွား စေတတ်သည်။

“တစ်ယောက်တစ်ဝက် လုပ်မနေပါနဲ့တော့ သာရာ၊ တစ် ယောက် တစ်ပွဲပဲ စားရအောင်ပါ...”

“တစ်ပွဲဆို အများကြီးပဲ ဟေဝန်ရဲ့၊ မကုန်ဘူး...၊ တစ် ယောက် တစ်ဝက်ပဲ စားမယ်၊ ပြီးမှ မဝရင် တစ်ခုခုစားပဲ”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မှာစားတာပေါ့၊ ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ပွဲလုံးကို တစ်ယောက်
တည်း စားရတာ အိပါတယ်ဟယ် ... နော်”

“သဘောပဲ ... သဘောပဲ၊ ပန်းကန်အလွတ် တောင်းလိုက်
မယ်၊ တစ်ဝက်ခွဲထည့် စားရအောင် ...”

“တောင်းမနေနဲ့တော့ ...၊ ပန်းကန်ပြားကြီးက အကြီးကြီး
ပဲဟာ၊ ဒီအတိုင်းပဲ တစ်ဝက်စီ စားလိုက်မယ်၊ သာက
ဖွန်းခက်ရင်းနဲ့ စားမယ်၊ ဟောဝန်က တူနဲ့စားမယ် မဟုတ်
လား ...”

“အင်း ... စားမယ်လေ”

“ရော ... တူ ...”

သာက တူတစ်စုံဖောက်၍ ဟောဝန်လက်ထဲသို့ ထည့်
ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်အတူ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ
ခေါက်ဆွဲကြော်ကို တစ်ယောက်တစ်ဝက် စားနေလိုက်ပါသည်။

ဒီလိုအချိန်တွေမှာ ပျော်ရွှင်ရတာ ဘယ်လောက်
ထူးဆန်းသလဲ ...။ သာက ခေါက်ဆွဲကြော်ကို ဖြည်းဖြည်းစား
ရင်း ဟောဝန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခံစားရတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ဆန်းကြယ်သော
စိတ်ကို စဉ်းစားနေမိသည်။

ဟောဝန်သည်လည်း စိတ်ညစ်စရာအားလုံးကို မေ့
ပျောက်ကာ ချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင်မိသော ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် ပြန်ဆန်း
စစ်နေမိသည်။

ဟောဝန်နဲ့ သံသာသာဟာ ရည်းစားလည်း မဟုတ်
ခဲ့ပါ။ သို့သော် အတူတွဲတဲ့အခါ ပျော်ရွှင်ကြပါသည်။ တစ်ယောက်
ကို တစ်ယောက်က စိတ်ချမ်းသာစေချင်ခဲ့ကြပါသည်။

ရည်းစားမထားဖူးခင်ကတော့ ကိုယ့်မှာ ရည်းစား
ရှိတဲ့အခါ ပျော်ရွှင်ကြည့်နူးခြင်း ရသကို ခံစားရလိမ့်မည်ဟု ဟောဝန်
က ထင်ခဲ့သည်။

ခုတော့ ... ကိုယ့်ရည်းစားက ပေးတဲ့ ရသတွေဟာ
ထူးခြားလွန်းလို့ အံ့သြရတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါပင် ...။

သာကရော ဘာထူးလို့လဲ ...။ ကိုယ်နဲ့ ဘဝတူပဲ။
သာရည်းစားက သာ့ကို ပေးသွားတဲ့ ရသကလည်း မထင်ရက်
စရာ ...။

“သာ ...”

“အင်ဟင် ...”

“ရည်းစားထားရတာ ပျော်စရာလည်း မကောင်းဘူးနော်”

“သာတို့က ကံမကောင်းလို့ နေမှာပါ ဟောဝန်ရယ်၊ ပျော်
တဲ့သူတွေလည်း ပျော်ကြမှာပါ”

သာက ခေါက်ဆွဲကြော်ကို ခက်ရင်းဖြင့် ပတ်၍
ယူရင်း ပြန်ပြောမိသည်။

ရည်းစားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မပျော်ရပေမယ့် ခုလိုလေး
တွေ ဆုံစားသောက်ရတာက ပျော်စရာကောင်းကြောင်းကိုတော့
ဟောဝန်ကို ပြောမပြချင်ပါ။

၂၅၆ ❀ ပညာခင်

ရည်းစားဆိုတာ ကွာစေ ဖြစ်တတ်တာမို့ ခုချိန်မှာ
ဟေဝန်ရည်းစား မကောင်းကြောင်းကိုလည်း မပြောချင်ပါ။

သာက ခက်ရင်းဖြင့် လိမ်ပတ်ယူထားသော ခေါက်
ဆွဲကြော် တစ်လုတ်ကို စားလိုက်သည်။ ပန်းကန်ထဲမှာတော့
ခေါက်ဆွဲကြော်တွေ အများကြီး ကျန်နေသေးသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဟေဝန် အိတ်ထဲက ဖုန်းမြည်သံ
ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“သာ ... စားနော်၊ ကျွန်တော် ဖုန်းကိုင်လိုက်ဦးမယ်”

ဟေဝန်က အိတ်ထဲက ဖုန်းကို ထုတ်ယူကိုင်လိုက်
ပါသည်။

“ဟဲလို ... အမိနဲ့ရှိပါ”

“ကို ...”

ဟင် ...”

မမျှော်လင့်ဘဲ ပိုး အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့်
သူ အံ့သြသွားမိသည်။

ပိုး သူ့ကို မဆက်သွယ်တာ ကြာပြီပဲ ...”

မဆက်သွယ်တော့ဘူးလို့ပဲ ထင်ခဲ့တာ ...”

“ကို ... ပိုးပါ”

“အင်း ... ပြောလေ ... ပိုး”

ဟေဝန် ရည်းစားဆီက ဖုန်းမှန်း သာက သိလိုက်

ပညာခင် စာအုပ်တိုက်

ရည်းစား၏ ရသး ❀ ၂၅၇

သည်။ သာက ဟေဝန်ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်မိသည်။ ဟေဝန်
ဘာပြန်ပြောမလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည်။

“ကို ... ပိုးလေ ... ပိုးလေ ...”

တစ်ဖက်က ပိုးရဲ့အသံက ငိုသံစွက်လာပြီမို့ ဟေဝန်
က စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။

“ပိုး ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ပိုး ... ကိုကို ပြောစရာရှိလို့ပါ၊ တောင်းပန်စရာလည်း
ရှိလို့ပါ၊ ပိုး အခု ကိုနဲ့ တွေ့ပါရစေ ...”

“ကိုယ် အခု အပြင်မှာ ...”

“ဘယ်မှာလဲဟင် ...၊ အဲဒီကို ပိုး လာလို့ရမလား၊ ပိုး
အခု ကိုနဲ့တွေ့မှ ဖြစ်မှာမို့လို့ပါ”

ဟေဝန်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ငြိမ်သွားသည်။

ပြီးမှ သက်ပြင်းချရင်း ...

“ပိုးက အခု ဘယ်မှာလဲ ...”

“စိမ်းလန်းစိုပြေ ပန်းခြံထဲမှာ ...”

“ဒါဆို ခဏစောင့်၊ ကိုယ် ခုပဲလာခဲ့မယ်”

“မြန်မြန်လာနော် ကို ... နော်”

“အင်း ... အင်း ... လာခဲ့မယ်”

ဟေဝန်က ဖုန်းချလိုက်ပြီး သာကိုကြည့်ကာ

“သာ ... ကျွန်တော် အခု ...”

ပညာခင် စာအုပ်တိုက်

“တူတူ ... တီတီ...”

ဟေဝန့် စကားမဆုံးခင် သာ့ဖုန်းက မြည်လာပြန်သည်။

သာက ဟေဝန့်ကို လက်ကာပြလိုက်ရင်း ဖုန်းကို ထုတ်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို...”

“သာ ... မောင်ပါ”

“ရှင် ... ရှင် ...”

“သာ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို မောင်သိနေလို့ အံ့ဩသွားတာလား။ သာတို့အိမ်က ဒေါ်စိန်နဲ့ ခင်တဲ့ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကို စုံစမ်းခိုင်းလို့ သိတာပါ။ သာရယ်၊ မောင် သာ့ကို ဘယ်လိုမှ မစွန့်လွှတ်နိုင်လို့ သာနဲ့ အဆက်အသွယ်ရဖို့ အမြဲ ကြိုးစားနေခဲ့တာပါ ...”

“မောင် မှားခဲ့ပါတယ် ... သာ၊ မောင်ကို စွန့်လွှတ်ပါ။ သာ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်တောင်းပန်ဆိုလည်း မောင်တောင်းပန်ပါ့မယ်။ ဟိုအမျိုးသမီးက မောင် အလုပ်လုပ်တဲ့ စားသောက်ဆိုင် ပိုင်ရှင်မို့လို့ သူ ကျေနပ်အောင် နေခဲ့တာပါ ...”

“ရှင် ဘာမှ လာမဖြေရှင်းပါနဲ့ လင်းညို၊ ကျွန်မ ဖုန်းနဲ့ လိုက်တော့မယ်”

“သာ ... သာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ ...။ ကိုယ် အခု အရမ်းဖျားနေတာပါ။ အလုပ်လည်း မလုပ်နိုင်၊ ပိုက်ဆံလည်း မရှိ၊ ဘုန်းကျော်တို့ အိမ်ဘက်ကလည်း ကိုယ့်ကို အမှုဖွင့်ထားတယ်။ ကိုယ် အခု ပိုက်ဆံပြတ်နေလို့ ဖဲမိုင်ခွဲ အဆောင်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီမှာ ပိုက်ဆံလာ ချေးတာ၊ သူငယ်ချင်းနဲ့ မတွေ့လို့ ပိုက်ဆံလည်း မရပါဘူး။ သာ အဆင်ပြေရင် ကိုယ့်ကို ပိုက်ဆံလည်း နည်းနည်း ချေးပါ။ ကိုယ် အရမ်းဒုက္ခရောက်နေလို့ပါ ...”

နဂိုကတည်းက သနားတတ်တဲ့ သာဟာ လင်းညိုရဲ့ အတိဒုက္ခရောက်နေသော အဖြစ်ကို လုံးဝ မငြင်းပယ်နိုင်ဘဲ မွေဝေနှုတ်ဆွဲသွားပါသည်။

ရည်းစားအဖြစ် ပြန်လက်မခံနိုင်ရင်တောင် ပိုက်ဆံကလေးတော့ ချေးလိုက်ရရင် ကောင်းမလား ...။

သာက ဖုန်းကိုင်ထားရင်းက ဟေဝန့်ကို မျက်လွှာပင့်၍ ကြည့်မိသည်။ ဟေဝန့်က သာ့ကို ကြည့်နေသည်။ သာက မလုံမလဲ အကြည့်လွှဲလိုက်ရသည်။ သာ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ။ ကိုယ် ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ သူ့ကို သိပ်တော့လည်း မရက်စက်ချင်ဘူးလေ ...။

“နော် ... သာ၊ ကိုယ့်ကို ကူညီပါနော်”

“ရှင် အခု ဖဲ မိုင်ခွဲမှာလား”

၂၆၀ ❀ ပုညခင်

“ဟုတ်တယ် သာ၊ ဓမ္မာရုံလမ်းထဲက သူငယ်ချင်းရဲ့ အဆောင်ကို လာတာ...”

“ဒါဆို ရှင် အဲဒီကနေ ပြည်လမ်းဘက်ကူးပြီး ကန်ဘောင် ပေါ်ကို လမ်းလျှောက်တက်ခဲ့၊ အဲဒီဘက်စွန်း ILBC နားက စောင့်နေ၊ သာ အခု လာခဲ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သာရယ်၊ သာက အခု ဘယ်ကနေ လာရမှာလဲ...”

“ကန်ဘောင် ဒီဘက်စွန်း ကားပါကင် ရှေ့က လာရမှာ၊ အဲဒီမှာ မုန့်စားနေတာ...”

“ကိုယ် အဲဒီကို လာခဲ့ရမလား”

“မလာနဲ့...၊ ကျွန်မ လာခဲ့မယ်၊ နေပါဦး... ပိုက်ဆံက ဘယ်လောက်လိုတာလဲ...”

“လောလောဆယ် နှစ်သောင်းလောက်ရရင် အဆင်ပြေပါတယ်၊ ကိုယ် အခု တက္ကသိုလ်နဲ့ ပြန်ချင်တာတောင် တက္ကသိုလ်ခ မရှိတော့လို့ပါ၊ သာမှာ ပါရဲ့လား”

“အဲဒီလောက်တော့ ပါပါတယ်၊ ကဲ... ဒါပဲ”

သာက ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး ဟောင်နီကို မရဲတရဲ ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဟောင်နီ... ခုနု ပြောလက်စ စကား ဆက်ပြောလေ”

“သာ အရင်ပြောလေ၊ သာ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု ပြောစရာရှိတယ် မဟုတ်လား...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ရည်းစား၏ ရသ ၃၁ ၂၆၁

“ဟောင်နီပဲ အရင်ပြောလိုက်ပါ”

“သာ အရင်ပြောပါ...”

“ဟောင်နီ၊ အရင်ပြောပါဆို၊ ဟောင်နီက ခုနကတည်းက ပြောလက်စလေ ဟောင်နီရဲ့...”

ဟောင်နီက ခဏငြိမ်သွားပြီးမှ မျက်နှာခပ်လွဲလွဲဖြင့်

“ကျွန်တော် ဒီ... ဒီနားလေး ခဏသွားရမယ်”

“ဘယ်နားလဲ...”

“စိမ်းလန်းစိုပြေ ပန်းခြံထဲတင်ပါ”

“ရှင့် ရည်းစား စောင့်နေလို့လား...”

“ဟို... ခဏ၊ ခဏလေးပဲ...၊ ပြောစရာလေး ရှိတယ် ဆိုလို့...”

သာက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်ရင်း...

“သာလည်း သွားရမှာ၊ ခုနု သာ ဖုန်းပြောတာ ကြားလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ကြားပါတယ်၊ သာ ရည်းစား မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သာ သူ့ကို ခဏသွားတွေ့ရမယ်...”

ဟောင်နီက မျက်နှာ ခပ်လွဲလွဲဖြင့် ငြိမ်သက်နေသည်။

သာကလည်း ခေါင်းခပ်ငုံ့ဖြင့် ငြိမ်သက်နေပါသည်။

သွားရမယ်သာ ပြောသော်လည်း နှစ်ယောက်လုံးက

ထိုင်ရာမှ မထပြန်ကြသေးပါ။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဘယ်သူ အရင်ထမလဲဆိုတာ စောင့်နေကြတာ
လား ...။

ဒါမှမဟုတ် ထသွားလိုက်ရမှာကို အားနာနေတာ
လား ...။

ထကို မထချင်တာလား ...။

ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် မဝေခွဲနိုင်ကြပါ ...။

ဟေဝန်က အများကြီး ကျန်နေသေးသည့် ခေါက်
ဆွဲကြော် ပန်းကန်ကို ရွှေကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ခေါက်ဆွဲကြော်တွေ အများကြီး ကျန်နေသေးတာ နှမြော
စရာ ...”

“အင်းနော် ... နှမြောစရာ ...”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...”

“သိဘူးလေ ...”

ဟေဝန်က သာကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“သာ ဒီကို ပြန်လာဦးမှာလား ...”

“ဟေဝန်ရော ...”

“ပြန်လာဖြစ်ဖို့ များပါဘယ် ...”

“သာလည်း ပြန်လာချင် လာမယ် ...”

“မလာချင်လည်း မလာဘူးပေါ့”

“အတိအကျတော့ မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ ဟေဝန်လည်း အတိ
အကျ မပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

“အင်းလေ ... ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို ခေါက်ဆွဲကြော် ပန်းကန် သိမ်းခိုင်းပြီး ပိုက်ဆံ
ရှင်းလိုက်မလား ...”

“ဟို ... သိမ်းတော့ မသိမ်းခိုင်းပါနဲ့ဦး၊ နှမြောဖို့ကောင်း
ပါတယ်၊ ဒီလိုလုပ်မယ်လေ ... စားပွဲထိုးကို ဒီအတိုင်း
သွန်မပစ်ပဲ ခဏသိမ်းထားခိုင်းလိုက်မယ်၊ ပြန်လာဖြစ်ရင်
စားကြရအောင်လေ ...”

“အင်း ... ကောင်းသားပဲ”

“ရွတ် ... ရွတ် ... ညီလေး ခဏ ...”

ဟေဝန်က စားပွဲထိုးလေးကို လက်ရုပ်ခေါ်လိုက်ပြီး

“ညီလေး ... ကိုယ်တို့ ဒီနားလေး သွားစရာကိစ္စ ပေါ်လာလို့
ခေါက်ဆွဲကြော်ပန်းကန်လေး ခဏ သိမ်းထားပေးပါနော်၊
ကိုယ်တို့ ပြန်လာရင် ဆက်စားချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ် အစ်ကို၊ မိုးချုပ်တဲ့အထိ မလာတော့
ရင်တော့ သွန်ပစ်လိုက်မယ်နော် အစ်ကို”

“မိုးမချုပ်ခင်တော့ ဆာချာ သိမ်းထားပေးပါနော် ညီလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချပါ အစ်ကို ...”

အဲဒီနောက် နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်

ကြသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အချိန်ကြာကြာ
စိုက်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

၂၆၄ ❀ ပုညဝင်

ထို့နောက်မှာတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
ကျောခိုင်းကာ သာက ကန်ဘောင်ဘက်သို့၊ ဟေဝန်က စိမ်းလန်း
စိုပြေ ပန်းခြံဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်ထွက်လာခဲ့ကြ
ပါသည်။

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

(၂၅)

“ရော...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သာရယ်...”

သာသည် လင်းညို၏ လက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံနှစ်သောင်း
ကို ခပ်မြန်မြန် ထည့်ပေးလိုက်၏။

လင်းညိုက သူမတူအောင် နူးညံ့သောအကြည့်ဖြင့်
သာကို ကြည့်ရင်း တိုးလျှိုးသော အသံဖြင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း
ပြောလေသည်။

သူ့အချိုးတွေ ပြောင်းလဲသွားတာကို ... သာ မယုံ
နိုင်ပေ။ သာတို့ရဲ့ ရည်းစားသက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံးမှာလည်း
ဒီလိုပုံစံကို ... သာ မမြင်ဖူးခဲ့ ... ။ သူဟာ ပိုက်ဆံချေးရင်တောင်
အပေါ်စီးကနေ ချေးတတ်တဲ့သူမျိုး ... ။ မာနကို မိုးပေါ်က မချေ
သူမျိုး ဖြစ်သည်။

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

“ခဏနေပါဦး သာရယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ရှေ့မှာ ခဏလေး ရပ်နေပေးပါ။ ကိုယ့် တောင်းပန်စကားတွေကို နားထောင်ပေးပါ။ ကိုယ့်တို့ရဲ့ ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ အတိတ်ကို နည်းနည်း ငဲ့ကွက်ပြီး ကိုယ့်ကို ငဲ့ညှာပေးပါ”

သူ့ရည်းစား ဘဝမှာ ... သာ အလွန်မျှော်လင့်ခဲ့ရသော နူးညံ့တိုးလျှိုးသည့် စကားကို သူက ဆိုခဲ့သည်။

“မောင် သာ့ကို တကယ်ချစ်ပါတယ်၊ အရမ်းချစ်ပါတယ်၊ မောင် မိုက်ခဲ့တာတွေအတွက်လည်း နောင်တရပါတယ်၊ မောင့်ကို တစ်ခါလောက်တော့ ခွင့်လွှတ်ပေးစေချင်ပါတယ်၊ မောင် သာ့ဘေးမှာ တစ်သက်လုံး လိမ်လိမ်မာမာနေပါမယ်၊ သာ့ စကားကို နားထောင်ပါမယ်”

ကဲ ... ဘယ်လောက် ယစ်မှူးစရာကောင်းတဲ့ စကားလုံးတွေနည်း။ ဟိုအရင်တစ်ချိန်ကသာ ထိုစကားမျိုးကို ကြားခွင့်ရခဲ့လျှင် သူ့ကို တစ်သက်လုံး ကျေးကျွန်သဖွယ် အလုပ်အကျွေး ပြုမိမည် ဖြစ်သည်။

သာသည် သူ့ကို ခိုက်ကြည့်ရင်း၊ သူ့စကားတွေကို နားထောင်ရင်း မလှုပ်ခတ်တော့ပြီဖြစ်သော ကိုယ့်နှလုံးသားကို အံ့သြရသည်။

သူပြောတဲ့ သာနဲ့ သူနဲ့ ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ကြသော

အတိတ်ကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိတော့လည်း ကြည်နူးစရာ ဘာတစ်ခုမှ ထွက်မလာချေ ...။

ရည်းစားက ပေးသော ရသက သာ့ကို နာကျင်စေသည်။ ပင်ပန်းဆင်းရဲစေသည်။ ခါးသီးမွန်းကြပ်စေသည်။

သာက ကိုယ်ကျိုးမဖက်ဘဲ ရည်းစားထားခဲ့ပေမယ့် သူကတော့ သာ့ ကွယ်ရာမှာ ကိုယ်ကျိုးရှာ ရည်းစားထားခဲ့သေးသည်။

ဒီလို ရည်းစားကို ဘာများ လွမ်းရမည်နည်း။

အရင် သံယောဇဉ်လေး နည်းနည်း၊ သနားကြင်နာ စိတ်လေး နည်းနည်းနဲ့ သူ့ရဲ့ ညှို့ဝင်ဆွဲဆောင်သော မျက်ဝန်း အကြည့်တွေကလည်း သာ့ကို သူ့အနားမှာနေဖို့ ဆွဲဆောင်မထားနိုင်တော့ချေ။

သာ အခု အလျင်လိုနေတာကတော့ ဟောင်နဲ့ဆီကို ပြန်ဖို့၊ ဟောင်နှင့်အတူ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ခေါက်ဆွဲကြော်လက်ကျန်လေးကို အတူပြန်စားဖို့ ဖြစ်သည်။

သာ အားလပ်တိုင်း တွေးမိသည်မှာ ဟောင်နဲ့အတူ သွားလာလှုပ်ရှားခဲ့ရသော နေ့ရက်များဆီက အမှတ်တရတွေပင် ဖြစ်သည်။

ပြန်တွေးတိုင်း ရယ်မောရသော အတိတ်နှင့် ရေဆက်ရမည့် အနာဂတ်ကို လွမ်းမိုးခြယ်လှယ်နိုင်သူမှာလည်း ဟောင်နဲ့ တစ်ဦးတည်းသာ ဖြစ်သည်။

ဟောဝန်ဟာ သာရည်းစားတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။
ဒါပေမယ့် ရည်းစားက ပေးသော ရသထက် သာ
လွန်ကောင်းမွန်သော ရသကို ပေးနိုင်သူဖြစ်သည်။
သာဟာလည်း ဟောဝန် ရည်းစားတော့ မဟုတ်သေး

ပါဘူး။

ဒါပေမယ့်လည်း ခု သူနဲ့အတူတူ ခေါက်ဆွဲကြော်
စားဖို့ပဲ စိတ်စောနေတာ တော်တော် အံ့သြဖို့ကောင်းသည်။
ခေါက်ဆွဲကြော်ကပဲ သိပ်အရသာကောင်းလွန်းလို့
လား ... ။

ဟောဝန်ကပဲ သိပ်ခင်စရာ ကောင်းနေလို့လား ... ။
သာ ခြေလှမ်းတွေဟာ ခေါက်ဆွဲကြော် သိမ်းပေး
ထားတဲ့ ဆိုင်ကို ပြန်သွားချင်လွန်းလို့ ရွစိရွစိ ဖြစ်နေသည်။
အို ... သာကသာ ပြန်သွားချင်နေတာပါ။
ဟောဝန်က ပြန်လာချင်မှ လာတော့မှာ ... ။
ခုလောက်ဆို သူ့ရည်းစားနဲ့ ပြန်အဆင်ပြေပြီး
ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ဝက်ကို မေ့ချင်မေ့နေမှာ ... ။

သူ လာစားစား မစားစား ...
သာကတော့ သွားပြန်စားချင်သည်။
သာ တစ်ဝက်ကို စား။ သူ့တစ်ဝက်ကို ချန်ကာ
သူပြန်လာစားလေမလားဟု ထိုင်စောင့်နေချင်သေးသည်။

“သာ မောင့်ကိုခွင့်လွှတ်တယ် မဟုတ်လားဟင် ...”
လင်းညို အသံကြားတော့မှ သာက လင်းညိုကို
တစ်စုံတစ်ရာပြောဖို့ သတိရလာသည်။

သာက လင်းညို၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်မိရင်း
“ရှင် လိမ္မာသည်ဖြစ်စေ ... မလိမ္မာသည်ဖြစ်စေ၊ ရှင် ဆင်းရဲ
သည်ဖြစ်စေ ... ချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ ရှင့်ကို ကျွန်မ မချစ်
နိုင်တော့ဘူး”
“ဘာ ...”

လင်းညို၏ မျက်နှာက ရုတ်တရက် အရောင်ပြောင်း
သွားသည်။ ခုနကတော့ ပန်းနုရောင်ကလေး၊ ခုတော့ ကြက်သွေး
ရင့်ရောင်ကြီး ဖြစ်လာသည်။

“မင်း ငါ့ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့ပြီးပြီလေ ... ။ မင်း ငါ့ကို
သူမတူအောင် ချစ်ခဲ့တယ်လေ ... ။ ခုမှ ဘွာလာမခတ်နဲ့
တော့ ... ။ မင်း အခုပြောတဲ့ စကားကို မောင် လက်မခံ
ဘူး သာ ...”

“မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်း
ကို ကြားလိုက်ရုံနဲ့ အဲ့ဒီစကားဟာ တစ်သက်လုံးအတွက်
အတည်ပဲလို့ မယူဆနဲ့ လင်းညို၊ ကြည်နေတဲ့ ရေကန်
တောင် ခဲတွေကျပါ များရင် နောက်လာသေးတာပဲ၊ ရှင့်က
ရေကြည်ထဲကို ခဏခဏ ခဲပစ်ချနေတော့ ဒီရေကန်က

၂၇၀ ❀ ပုညဝင်

ကြည်နိုင်ပါဦးတော့မလား၊ ရှင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုရသမျိုးကိုမှ မခံစားရတော့လို့ပါ လင်းညို၊ အရင်တုန်းကတော့ ရှင်က ကျွန်မကို ဆွဲ ဆောင်ထားနိုင် ပေမယ့် ခုတော့ ရှင်က ကျွန်မ ရှင်ဆီလာခါနီးမှာ တစ်ဝက် တစ်ပျက်ထားခဲ့ရတဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်လောက်တောင် ကျွန်မ ကို မဆွဲဆောင်နိုင်တော့လို့ သွားခွင့်ပြုပါတော့လင်းညို...”

(၂၆)

“ပိုးတော့ ရှက်လွန်းလို့သာ သေချင်တော့တာပဲ ကိုရယ်၊ အစ်မ မဝင်းမြက ပိုးဘို့အိမ်ရှေ့ကနေ အသံကျယ်ကြီးနဲ့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးကြားအောင် အကြွေးအော်တောင်းတာ ကိုရဲ့ ...၊ ကို ဆပ်ပေးလိမ့်မယ်လို့ ပြောတာလည်း မယုံ ဘူး၊ နင်တို့က ပြတ်သွားကြပြီ မဟုတ်လားတဲ့၊ နင့်ရည်းစား က နင့်အကြွေးကို မဆပ်တော့ဘူး မဟုတ်လားတဲ့၊ ကိုကို ခေါ်လာပြမှ ပိုး ပြောတာကို ယုံနိုင်မယ်ဆိုလို့ ပိုး ကိုကို လာခေါ်တာပါ ...၊

“ဟို ... ပြီးတော့ ဦးလှဖုန်းကြွယ်နဲ့ ပိုးနဲ့လည်း ပြတ်သွားပါပြီ ကိုရယ် ...၊ တကယ်တမ်းကျတော့ ဦး ကိုကို မပြတ်နိုင်ပါဘူး၊ ပိုး မိုက်ခဲ့တာတွေအတွက် ခွင့်လွှတ် ပေးပါ ကိုရယ် နော် ... နော် ... အဟင့်ဟင်...”

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

ဟေဝန်သည် ငိုတာတောင် လှနေသေးသော ပိုးကို ကြည့်ရင်း လက်ကျန် ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ဝက်ကို သတိရနေမိသည်မှာ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်ပါနည်း ...။

“ကို ... ပိုးနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါနော်”

“ဟင့်အင်း ...”

ပိုးက သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲရင်း တောင်းပန်တော့သူက လက်ကိုပြန်ရုန်းပြီး ခေါင်းခါပြမိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကို၊ ကို ဘယ်သွားစရာ ရှိလို့လဲ ...”

“ဟို ... ခေါက်ဆွဲကြော် သွားစားရဦးမယ်၊ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကြီး ထားခဲ့ရတာ”

“ဪ ... ကိုကလည်း၊ ခေါက်ဆွဲကြော်များ ဘယ်မှာဝယ်စားစား ရတာပဲဟာ၊ လာပါ ကိုရယ်၊ ကို စားချင်ရင် နောက်နေ့ကျ ပိုးကိုယ်တိုင် ကြော်ကျွေးပါ့မယ်”

“ကိုယ်က ဟိုတစ်ဝက်ကိုပဲ စားချင်တာ၊ ကိုယ် သွားတော့မယ်”

“ကို ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ မလုပ်ပါနဲ့”

“ကိုယ့်အတွက်တော့ အဲဒီ ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ဝက်က တော်တော် အဓိပ္ပာယ်ရှိလို့ပါ ... ပိုး”

“ကို ... ဂေါက်နေလား”

“ကိုယ် မဂေါက်ပါဘူး ...”

“မဂေါက်ရင် ရည်းစားနဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ဝက်က ဘယ်ဟာက ပိုအရေးကြီးတယ်ဆိုတာ သိရမှာပေါ့ ...”

“ရည်းစား ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ...၊ ကိုနဲ့ ပိုးက သမီးရည်းစားတွေပဲ”

“ဪ ... ဪ ...”

ဟေဝန်က ခေါင်းလေး တဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီး ကြေငြိမ်သွားသည်။ ပြီးမှ ပိုးကို မျက်နှာချင်းဆိုင် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အရင်တုန်းကတော့ အဲဒါ ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုတော့ မဟုတ်တော့ဘူး ပိုး၊ သမီးရည်းစား ဘဝမှာ ပိုးအတွက် ကိုယ့်ဘက်က အများကြီး ပေးဆပ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပိုးက မခံယူတတ်တော့ ကိုယ် ပေးသလောက် မရခဲ့ဘူး ...။

“ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ရည်းစားကို ကိုယ့်ဘက်က အကောင်းဆုံး ပေးဆပ်မယ်၊ ကိုယ့်ရည်းစားက ကိုယ့်ကို ထားခဲ့မယ်ဆိုလည်း အကောင်းဆုံး ကျန်ရစ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်စေရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့ နေခဲ့တယ် ...။

“ပိုး ကိုယ့်ကို ထားခဲ့ပေမယ့် ပိုး ဒုက္ခမရောက်အောင် အမှားမတွေ့အောင် ကိုယ့်ဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး စုံစမ်းပြီး ပိုးကို ပြောပြပေးခဲ့တယ်၊ အကောင်းဆုံး ကျန်ရစ်သူဖြစ်အောင် ကိုယ် နေခဲ့တယ် ပိုး ...။ တချို့က ကိုယ်

ဘဝ ကောင်းစားဖို့ ရည်းစားထားတယ်၊ တချို့က ကိုယ့်
ဘဝကို ပေးဆပ်ဖို့ ရည်းစားထားတယ်၊ တချို့က သာတု
ညီမျှ လက်တွဲကြဖို့ ရည်းစားထားတယ် ပိုး...။

“ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ရည်းစားကို အတတ်နိုင်
ဆုံး ပေးဆပ်ပြီး တစ်နေ့မှာ သာတုညီမျှ လက်တွဲကြဖို့
ရည်ရွယ်ပေမယ့် ပိုးကတော့ ပိုးဘဝ ကောင်းစားဖို့ပဲကြည့်
ပြီး ရည်းစားထားခဲ့တယ်...။

“သမီးရည်းစားဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်
ယောက် ချစ်ရုံအပြင် စေတနာမှန်ဖို့လည်း လိုသေးတယ်ပိုး၊
တစ်ယောက်က စေတနာမှန်ပြီး တစ်ယောက်က စေတနာ
မမှန်ရင် အဲဒီ သမီးရည်းစားဟာ ဘယ်တော့မှ မညားထိုက်
ဘူး ပိုး...။

“ပိုး ကိုယ့်ကို ထားခဲ့တာက ပိုးရဲ့ ကံကြမ္မာပဲ၊
ခုချိန်မှာတော့ ပိုးရဲ့ ကံကြမ္မာကို ကိုယ် ဝင်မစွက်ဖက်ချင်
တော့ဘူး ပိုး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်မှာလည်း ကိုယ်
ဖန်တီးချင်တဲ့ ကံကြမ္မာ ရှိနေလို့ပါ...။

“ပိုးကို ကိုယ် တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်ချင်ပါ
တယ်၊ နောက်ကို ပိုး ရည်းစားထားရင် ကိုယ်ကျိုးရှာပြီး
ရည်းစားမထားပါနဲ့၊ ကိုယ်ကျိုးမဖက်ဘဲ ရည်းစားထားပါ၊
အဲဒါဆို ပိုး ကံကောင်းလာပါလိမ့်မယ်၊ ကိုယ် ခေါက်ဆွဲ
ကြော် သွားစားရမှာမို့လို့ သွားတော့မယ် ပိုး...။”

ဟောဝန်သည် ပိုးကို ပြောပြီးတာနှင့် စိမ်းလန်းစိုပြေ
ပန်းခြံထဲက ထွက်ခွာလာခဲ့ပါသည်။

ပန်းခြံအပြင်ရောက်သည်နှင့် သူက ကန်ဘောင်ဆီ
သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ သာကလည်း ဟိုဘက်ကန်ဘောင်ဖျား
ကနေ စားသောက်ဆိုင်ရှိရာ ဒီဘက်ကန်ဖျားသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း
ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာနေခဲ့ပါသည်။

(၂၇)

“ညီလေးရေ... ခေါက်ဆွဲကြော်ပန်းကန် ပြန်ချပေးပါ
ဟေ့...”

ချွေးတစ်ကောင်နှင့် ဆိုင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာသော ဟောဝန်
က ခုံလွတ်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး နောက်ဘက်သို့ လှမ်းအော်
မှာလိုက်ချိန်မှာ သာက ဆိုင်ထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ဝင်
လာပြီး ဟောဝန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“နွေးပေးရဦးမလား အစ်ကို...”

“နေပစေ... ဒီအတိုင်းပဲ စားမယ်”

စားပွဲထိုးလေးက ခေါက်ဆွဲကြော်ပန်းကန်နှင့် တူ
နှစ်စုံကို စားပွဲအလယ်မှာ လာချပေးလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်လုံးက တူနှစ်စုံကို ပြိုင်တူကောက်ကိုင်
လိုက်ပြီး ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ခေါက်ဆွဲကြော်ကို အလှအယက်
စားလေသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

စားလို့ တက်တက်ပြောင်သောအခါ တစ်ယောက်
ကို တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

အဲဒီ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကိုယ်လိုချင်သော တစ်စုံ
တစ်ရာကို အငမ်းမရ ရှာဖွေနေမိကြသည်။

နောက်တော့ နှစ်ယောက်အတူ လိုချင်တာကို ရှာဖွေ
တွေ့ရှိသွားသလို ပြိုင်တူ ရယ်ချလိုက်မိကြသည်။

“သာ... ဘာလို့ ပြန်လာတာလဲ”

သာက ပြုံးစိစိဖြင့် ပြောင်တလင်းခါနေသော ခေါက်
ဆွဲကြော်ပန်းကန်ကို မေးငေါ့ပြလိုက်ရင်း...

“ခေါက်ဆွဲကြော်လေ...၊ ခေါက်ဆွဲကြော်ပေါ့...၊ နှမြော
လို့ ပြန်လာစားရတာ၊ ဟောဝန်ရော... ဘာလို့ ပြန်လာရ
တာလဲ...”

ဟောဝန်သည် သာအမူအရာနှင့် တစ်ထပ်တည်းဖြစ်
အောင် မေးငေါ့ပြလိုက်ရင်း...

“ခေါက်ဆွဲကြော်လေ... ခေါက်ဆွဲကြော်ပဲပေါ့၊ သွန်ပစ်
လိုက်မှာစိုးလို့ ပြန်လာစားရတာ...”

သာက ရယ်သည်။

ဟောဝန်လည်း ရယ်သည်။

နှစ်ယောက်အတူ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ဘာကြောင့်
မှန်း မသိဘဲ အူလှိုက်သည်းလှိုက် ရယ်မောနေခဲ့ကြလေသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

၂၇၈ ❀ ပုညောင်

သူတို့နှစ်ယောက် ...

မကြာခင် သမီးရည်းစားတွေ ဖြစ်သွားကြလိမ့်

မယ်လို့ ...

သင် ... ထင်ပါသလား ...။

ပုညောင်

27.2.2012

2 : 00 am

ပုညောင် စာအုပ်တိုက်

ပုညောင်

စင်တင်ထုတ်ဝေသည်

မဒီဒင်လေး

မောင့်မျက်နှာလှလှလေး

ယောက်ျားလေးတွေ ညာတမ်းကစားရင်
ညာလို့အကောင်းဆုံးက မိန်းမတွေပဲ။

(မင်းညို)

တစ်ခုခုပြောနေတဲ့ အကြည့်တွေဆိုပေမယ့်
ဘယ်တော့မှ ကြားခွင့်မရသင့်တဲ့ စကားပဲဖြစ်ရမယ်။

(မုန်းညစ်သူမို့)

ထွက်ရှိနေပါပြီ။

www.burmeseclassic.com